JAMES HADLEY CHASE

Una Suite Para Dos Voces

SOLDADOS VENDEN VENDEN

JAMES HADLEY CHASE

SZABADON VESZÉLYES

Somló Ágnes fordítása

Rakéta Regényújság, 1986/7-12. sz.

Not Safe To Be Free, 1958

Cannes… Nemzetközi Filmfesztivál… A drága szállodák megteltek az előkelő filmesekkel, és a strandok megteltek elragadó csillagocskákkal, akik bemutatják a bájaikat. Lucille szőke volt, francia volt, és elragadó volt, rajongott sztár világért. Amikor hallotta hogy a világhírű Hollywood filmmogul, Floyd Delaneyt, találkozni akart vele, bármilyen okos lányként - kapott a lehetőségen, hogy találkozzon vele a lakosztályában, a Plaza Hotelben. Az, hogy a találkozó egy gyilkossággal végződhetne, álmában sem gondolt, mivel Delaney ártatlan kinézetű fia szellemileg labilis, és gyilkos volt…

ELSŐ FEJEZET

I

Jay Delaney, ölében egy könyvvel, kényelmesen hátradőlt a nyugágyban, és a belsejében megszólaló hangra figyelt.

Mostanában elég gyakran hallotta ezt a belső hangot, amely az elmúlt tizennyolc hónap során mindenféle vad és erőszakos cselekedetre buzdította. De mindeddig sikerült ellenállnia.

Ám ezen a délutánon, amint ott heverészett a forró napsütésben, a hang sugallata erősen megkísértette.

Már egy ideje foglalkoztatta az a gondolat, hogy megöl egy lányt. Újból és újból elismételgette magának, hogy ez lehetne eszének, intelligenciájának és bátorságának rendkívüli próbája.

Erősen foncsorozott, kék napszemüvegén át figyelt egy lányt, aki tőle vagy harminc yardnyira a homokban ült.

A lány égszínkék bikinit viselt, és modellt ült a körülötte félkörben álló és térdelő, izzadt fotóriportereknek, miközben végig a Croisette-en egyre nagyobb tömeg bámulta mohó kíváncsisággal a látványt.

A lány szőke volt és nagyon fiatal, az alakja tökéletesen megfelelt a filmvilág támasztotta követelményeknek, a bőre pedig olyan színű volt, akár a lépes méz. Arca nem volt különleges, de csinos és értelemtől, elevenségtől sugárzó, ami a fényképen mindig jól mutat.

Jayt szexuális szempontból a lány nem érdekelte. Ebben a lányban is csupán az keltette fel a figyelmét, hogy üde volt, eleven és életvidám.

A belső hang így győzködte: – Erre a lányra vártál. Ezt a lányt kell megölnöd. Nem lesz nehéz. Hiszen filmszínésznő. Könnyen a közelébe férkőzhetsz. Csak azt kell mondanod, hogy az apád találkozni akar vele, és akkor oda megy, ahova akarod.

Jay benyúlt az inge zsebébe, és kivette arany cigarettatárcáját, amelyet négy hónappal ezelőtt, a huszonegyedik születésnapjára kapott a mostohaanyjától. Kivett a tárcából egy cigarettát, és rágyújtott.

A lány most hasra fordult, kezével megtámasztotta az állát, a lábát fölemelte, és bokánál keresztezte, miközben a fotóriporterek hosszú, karcsú hátát és csípőjének ívelt vonalát fényképezték, amelyet a csöpp bikini szinte teljesen szabadon hagyott.

Igaz, gondolta Jay, nem lenne nehéz a közelébe férkőzni. Könnyen megismerkedhet vele, anélkül hogy gyanússá válna, mivel ő Floyd Delaney fia, azé a Floyd Delaneyé, aki annyit jelent a Pacific Motion Picturesnél, mint Sam Goldwyn jelentett az M. G. M.-nél.

Hirtelen megörült annak, hogy az apja ragaszkodott hozzá, hogy ő is elkísérje Cannes-ba. Pedig nagyon nem akaródzott eljönnie, mindenféle kifogással próbálkozott, de aztán az apja, ő, aki végül mindig eléri, amit akar, mégis rávette erre az utazásra.

A Cannes-i Filmfesztivál igazán remek mulatság, mondta neki az apja: rengeteg csinos lány, kitűnő ételek, úszás és jó mozi. Meg aztán úgyis ráfér már egy kis nyaralás. Így hát kelletlenül, de megint követte az apját, ahogy világéletében tette.

Rohadt dolog mindig csak az apja dicsfényének az árnyékában lődörögni. Tizenkét évvel ezelőtt Jay anyja kiugrott egy szálloda ablakából. Anyja halála után apja

kétszer nősült újra, a második feleségétől két évig tartó, állandó civódás után vált el. Mostani felesége, Sophia öt évvel idősebb Jaynél: törékeny, sötét hajú szépség, hatalmas kék szemekkel, az alakja csodálatosan karcsú, és az arca, akár egy Raffaello-Madonnáé. Sophia olasz származású, ünnepelt filmsztár volt, mielőtt Floyd Delaney feleségül vette. Mostanra azonban férje birtoklási vágyának és millióinak következtében végképp búcsút mondott a filmnek.

Jay egy kicsit mindig kényelmetlenül érezte magát a jelenlétében. Zavarta Sophia szépsége, ezért ha tehette, inkább elkerülte. Ha néhány percre mégis magukra maradtak, mindig az a furcsa érzése támadt, hogy mostohaanyjának az a gyanúja, valami nincs rendben vele. Gyakran rajtakapta, hogy Sophia olyan fürkésző, töprengő tekintettel néz rá, mintha megpróbálna belelátni a gondolataiba.

Bár mindig kedves hozzá, igyekszik a kedvében járni, megpróbálja bevonni a társalgásba, amikor az apját épp hatalmas tömeg veszi körül, és ez Jayt szemmel láthatóan zavarja. Jay jobban szeretett kívül maradni az apja körüli zűrzavaron, mint olyan emberekkel beszélgetni, akik nyilvánvalóan nem is kíváncsiak rá.

A Delaney család már három napja lakott a Plaza Hotelban. Innen majd Velencébe, aztán Firenzébe mennek egy forgatócsoporttal, hogy felvegyék egy új film háttéranyagát, amit majd csak ősszel kezdenek el forgatni.

Ez alatt a három nap alatt apja és Sophia idejük jó részét azzal töltötték, hogy megnézték az európai kínálat legjobb filmjeit. Apja filmjét, egy csupa szín, sztárokkal teli, csillogó-villogó musicalt a fesztivál utolsó napján mutatják

be, és Floyd Delaney biztos volt benne, hogy elnyeri vele az első díjat.

Jay azt mondta, hogy inkább a tengerparton tölti az idejét, mint hogy végignézzen egy csomó külföldi filmet. Az apja kelletlenül, de beleegyezett. Szerette volna, ha a fiát jobban érdekli a filmgyártás, de mivel a fiúnak ez volt a nyaralása is, azt mondta neki, hogy csináljon, amit akar, és érezze jól magát.

Jay az égszínkék bikinis lányra nézett. A lány akkor már felállt, hosszú, karcsú lábát szétterpesztette, kezével beárnyékolta a szemét, és a fotóriporterekre nevetett, akik visszamosolyogtak rá, mert azt gondolták róla, hogy valóban kedves és szép lány, és nem is játssza meg magát, mint általában azok a kis szukák, akik közül a legtöbb még annyit sem tud, mennyi kettő meg kettő, de azért nagyra van a tehetségével, pedig csupán a jó testével keresi a kenyerét.

Az egyik fotóriporter, amint átcammogott a parti homokon, felismerte Jayt, és megtorpant.

– Nahát, jó napot, Mr. Delaney – mondta. – Kihagyta a ma délutáni mozit?

Jay riadtan összerezzent, majd felnézett, és bólintott.

Micsoda fazon! – gondolta, amint végignézett az előtte álló kopott fickón –, és hogy néz ki a bőre!

A férfi enyhén kapatosnak tűnt, Jay mindenesetre rámosolygott. Nála elvi kérdés volt, hogy mindenkihez udvarias legyen, bárki szóljon is hozzá.

– Kinek van kedve a mozihoz ilyen időben?

– Azt hiszem, igaza van, az édesapja azonban biztosan a vetítőben ül. – A férfi egy kicsit közelebb lépett, és Jay érezte a leheletén a whiskyszagot. – Az édesapja igazán lelkes:

talán a szakma leglelkesebb embere. Nem hiszem, hogy amióta itt van, akár egyetlen filmet is elmulasztott volna.

– Szerintem se. – Jay fejével a bikinis lány felé bökött. – Ki ez? Nem tudja a nevét?

A férfi megfordult, és a lányra nézett.

– Lucille Balu: csinos kis jószág, mi? Most még csak egy kis független francia ügynökséggel dolgozik, de egy éven belül a csúcson lesz. Nagyon tehetséges.

– Igen – mondta Jay, és most, hogy már megtudta, amit tudni akart, tüntetőleg ismét a kezébe vette a könyvet.

A fotós azonban továbbra is őt méregette. Jóvágású kölyök, gondolta. Filmszínészként is egész jól festene, a lányok megőrülnének érte!

– Nézze csak, Mr. Delaney, nem tudná elintézni nekem, hogy az édesapja személyesen fogadjon, és csinálhassak vele egy riportot? – kérdezte reménykedve. – Szeretném megtudni, mi a véleménye a francia film jövőjéről, és készítenék róla néhány fotót. Nem szólna egy szót az érdekemben? A nevem Joe Kerr.

Jay mosolyogva megrázta a fejét.

– Igazán sajnálom, Mr. Kerr, de jobb, ha ezzel Mr. Stonehoz fordul. Apám ügyeinek ezt a részét ő intézi.

A petyhüdt arc fintorba merült.

– Azt tudom, de eddig még nem sikerült zöld ágra vergődnöm vele. Nem tudna mégis szólni egy szót az érdekemben?

– Hát velem aztán nem sokra menne. Az apám oda se figyel arra, amit én mondok. – Jay száján még szélesebb mosoly jelent meg, és így egészen kisfiús volt. – Tudja, milyenek az apák!

– Aha. – Kerr vöröslő képe megnyúlt, majd megvonta a vállát. – Hát, mindenesetre köszönöm – mondta, majd,

mivel Jay újabb, félreérthetetlen mozdulatot tett a könyvvel, továbbcammogott a forró homokban.

Jay ismét a lányra nézett.

A fényképészek épp köszönetet mondtak neki, majd továbbmentek egy vörös hajú lány felé, aki csábosan hevert a homokban, és már türelmetlenül várta őket.

Lucille Balu keresztüljött a homokon, és belépett a Plaza vendégei számára fenntartott területre. Leült egy asztalhoz, amely 3 méterre lehetett attól a helytől, ahol Jay ült.

Alacsony, köpcös, fekete dróthajú férfi ment oda a lányhoz, és a kezében levő köpenyt meg strandtáskát az asztalra tette.

– Szép munka volt – mondta. – Nos, azt hiszem, mára ennyi elég is lesz. Megyek, hátha látok még valamit a mostani filmből. Nem jössz?

A lány megrázta a fejét.

– Még maradok egy kicsit.

– Rendben van, de ne bújj el: hadd lássanak minél többen. Hatkor találkozunk a Plaza bárjában.

Jay végighallgatta a beszélgetést, majd figyelte, amint a kis ember elbaktat. Aztán visszafordította a fejét, és napszemüvegének sötét üvege mögül figyelte a lányt, aki éppen a púderjét vette elő a strandtáskából.

Igazán csinos, gondolta Jay.

– És mi lenne, ha most? – kérdezte a belső hang. – Már épp elég régóta készülődsz rá. Miért nem teszed meg? Ez a nő tökéletes alany. Felvihetnéd a lakosztályba. Van még két teljes órád, mielőtt a többiek visszatérnek. Ez rengeteg idő, ezalatt mindent nyugodtan elrendezhetsz.

Jay körülpillantott a Plaza strandján. Az asztaloknál alig egytucatnyi ember ült. Ilyen tájban, délután, a legtöbb

ember moziban van vagy kirándul. Sem rá, sem a lányra nem figyel senki.

Elhatározta, hogy megteszi, méghozzá azonnal, nehogy meggondolja magát. Becsukta a könyvet, és felállt. A szíve egy kicsit gyorsabban vert, de egyébként meglepően nyugodt és higgadt volt.

A lány épp a száját rúzsozta és a púdertartó tükrében nézte magát, amikor Jay odalépett hozzá.

– Ugye, Mademoiselle Baluhöz van szerencsém? – mondta tökéletes franciasággal.

A lány fölpillantott, egy kicsit megmerevedett, majd elmosolyodott.

– Igen. Ön viszont Monsieur Delaney.

– Az ifjabbik: és ez nagy különbség – mondta Jay elbűvölő, kisfiús mosolyával. – Micsoda szerencse, hogy így összefutottunk. Az apám épp önről beszélt ma reggel. Szeretné személyesen is megismerni.

A lány arcán átfutó meglepetés és izgalom mulattatta Jayt.

– Mr. Delaney meg akar ismerni? De hiszen ez nagyszerű! – Oldalra hajtotta a fejét, és Jayre mosolygott. – Komolyan? Nem viccel?

– Hogy gondolhat ilyet. Apám azt mondta, ha véletlenül összefutnánk, akkor vigyem magammal, hogy megismerhesse – mondta Jay. – Ha éppen nincs más dolga, akár most is eljöhetne.

– Most? – A lány izgatott lett, és tágra nyílt szemekkel nézett Jayre, aki elégedetten nyugtázta, hogy milyen sebezhetővé vált a nő. – Na de hová?

– Természetesen a Plaza Szállóba. Apám szerint ön igen tehetséges – mosolygott Jay. – Csak ritkán fordul elő, hogy

egyetértek apámmal, de ezúttal azt hiszem, tökéletesen igaza van.

A hízelgés nem érte el a várt eredményt. A lány továbbra is tágra nyílt szemekkel meredt rá.

Lucille most csupán azt kívánta, hogy egyetlen pillanatra azok mögé a kék üvegek mögé tekinthessen, amelyek a fiú szemét elrejtik. Valahogy, akármilyen megnyerően mosolygott, volt valami rossz érzése ezzel a fiúval kapcsolatban.

De aztán így morfondírozott: ha az apja tényleg találkozni akar velem, akkor volt értelme ennek a drága cannes-i útnak. Az ügynöke, Jean Thiry, az a kis ember, akivel az előbb beszélt, ragaszkodott hozzá, hogy eljöjjön Cannes-ba.

– Az ember sosem tudhatja – mondta Thiry. – Persze ez is csak szerencsejáték, de előfordulhat, hogy valamelyik hollywoodi nagymenő kiszúr magának. Az ilyen lányoknak, mint te, Cannes a legjobb kirakat.

Aztán eszébe jutott, hogy körülbelül egy órával ezelőtt látta Floyd Delaneyt és gyönyörű feleségét, amint kimentek a Plaza Szállóból, és elindultak a vetítő felé.

De hát Mr. Delaney most a vetítőben van. Ezzel az akadállyal Jay könnyedén megbirkózott.

– Az apám sok filmet nem ül végig. Le szokott lépni az oldalkijáraton. Mostanra már biztosan a hotelban van. – Rápillantott arany Omegájára. – Tudom, hogy csak négy után megy el otthonról. Most fél négy, de ha van valami dolga, akkor talán majd máskor.

– De hát nincs semmi dolgom – mondta a lány, és sietve felállt. – Nagyon szeretném megismerni.

– Nyilván át akar öltözni – mondta Jay. Mulattatta a lány tekintetében megjelenő pánik. Látta rajta, hogy azon

töpreng, vajon mit vegyen fel, és hogyan tud fél óra alatt úgy átöltözni, hogy a lehető legjobban nézzen ki. – A Plazában lakik?

A lány megrázta a fejét.

– A mellette levő hotelban. A Metropole-ban.

– Nem kell túlöltöznie – mondta. – Az apám úgyis tudja, hogy maga milyen szép.

A lány idegesen felnevetett.

– Hát akkor, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha sietek, hiszen csak egy félórám van – mondta, és belebújt a strandköpenyébe.

Jay figyelte.

A fényképészek előtt tökéletesen ura volt önmagának, de most az a gondolat, hogy Jay apjával találkozik, kibillentette az egyensúlyából. Már-már szánalmasan fellelkesedett, és mint bármely fiatal lány ilyen helyzetben, ő is nagyon izgatott volt.

– Még valamit – mondta Jay, és behízelgő, kisfiús mosolya meg szélesebb lett. – Talán jobb lenne, ha egyelőre nem szólna senkinek arról, hogy az apámmal találkozik. Eljön majd annak is az ideje. Az emberek itt folyton pletykálnak, nem igaz? Az apám hangulata meg teljesen kiszámíthatatlan. Azt hiszem, tervei vannak önnel, de jobb, ha nem éli bele magát túlságosan.

Lucille rádöbbent, milyen végzetes lenne a karrierje, a hírneve szempontjából, ha kiderülne, hogy a nagy Floyd Delaney személyes megbeszélésre hívta, és végül az egésznek nem lett semmi következménye. De mi van akkor, ha szerződést ajánl neki? Azt kívánta, bár Jean ne ment volna el. Ezt jó lenne először vele megbeszélni.

– Nem, természetesen. Senkinek se szólok – mondta. – A 27-es lakosztály? Most már tényleg rohannom kell.

– Akkor négykor.

Jay nézte, amint a lány felsiet a Croisette-re, aztán rágyújtott egy újabb cigarettára, és leült.

Most azt kellett átgondolnia, hogyan öli meg. Az egészet a lakosztályban kell csinálni. Ott, természetesen, semmiféle felfordulás nem maradhat: semmi vér. Ekkor eszébe jutott a selyem függönyzsinór, amely a sötétítőfüggönyöket fogja össze a lakosztály nappalijának nagy ablakán. Nem nagy ügy, a lány fején át kell vetni az egyik ilyen zsinórt, majd megszorítani a nyakán, még mielőtt sikítani kezdene.

Lepöccintette a hamut a cigaretta végéről, és megint örömmel nyugtázta, hogy tökéletesen nyugodt.

Az izgalom meg a feszültség, amire szüksége van, majd csak azután kezdődik, ha megölte a lányt. A gyilkosság maga semmiség – csupán a cél elérésének eszköze. Az izgalom akkor kezdődik, amikor ott áll egy holttesttel a híres Plaza Hotel egyik lakosztályában. Az lesz majd leleményességének igazi próbája: akkor derül majd ki, hogy mennyire találékony, amikor egyetlen ballépéstől a rendőrség kezei közt találhatja magát.

Nyugodtan üldögélt, a tűző nap felé fordította szép vonású arcát, miközben az agyát szándékosan kikapcsolta, bár így is érzékelte, hogy a szíve gyorsabban ver és egy kicsit megizzadt a tenyere.

Négy óra előtt tíz perccel felállt, és lassan felsétált a Croisette-re. A tömeg, amely a piciny fürdőruhás filmcsillagokat bámulta, rá sem hederített. Még ha valaki megmondta volna nekik, hogy ez a fiú az egyik leghíresebb filmgyártó fia, akkor is csupán egy futó pillantásra méltatták volna.

Amint átvágott az úton a hotelhoz, néhány filmügynök odabólintott neki, és ő a tőle megszokott udvariasságával

visszabólintott. Biztos volt benne, hogy ezeknek az embereknek a szemében, akikkel az apja gyakran kegyetlenül elbánt, ő nem más, mint egy kedves kölyök, akit még nem rontottak meg apjának milliói, és ez a gondolat igen elszórakoztatta.

Elkérte apja lakosztályának kulcsát, miközben a kulcsot átadó portás mosolyát egy fejbiccentéssel viszonozta. Felsétált a lépcsőn a másodikra, ezt az emeletet a fesztiválra érkező fontos embereknek tartották fenn. A hosszú folyosó teljesen kihalt volt, éppen erre számított.

Ilyenkor egyetlen filmes sincs a lakosztályában. Vagy a moziban ülnek, vagy kinn a teraszon üzleti ügyekről társalognak.

Kinyitotta a 27-es lakosztály ajtaját, és bement.

A lakosztály egy nagy nappaliból, egy ebédlőből és három hálószobából állt. Floyd Delaney érkezésére az egészet újonnan kifestették.

Jay átment a nappalin, és levette az egyik skarlátvörös selyemzsinórt, amely a krémszínű függönyöket fogta össze. A zsinórt áthúzta ujjai között. Érezte, hogy selymesen puha és erős. Aztán feltekerte a zsinórt, és elrejtette a kanapén egy párna mögé.

Az órájára nézett. Egy perc múlva négy óra.

Leült.

Egy perc múlva itt lesz. Öt vagy hat perc múlva meg már halott, és akkor kezdődik majd élete legizgalmasabb kalandja.

Mozdulatlanul ült, szeme az óra mutatóját figyelte, és közben hallgatta szívének dobogását.

Amikor a nagymutató pontosan a tizenkettesre ért, az ajtón halk kopogtatás hallatszott.

II

A fesztivál aznap délutáni műsorán bemutattak egy Indiában készült dokumentumfilmet, amelyet Sophia Delaney elviselhetetlennek talált.

A háttérzene az idegeire ment, a vásznon meg mást se látott, mint szegénységet és mocskot. Sophia vágyakozva gondolt a tengerpartra, a vízre és a napfényre. Végül, amikor a kép egy indiai kórházra váltott, és a kamera különböző tropikus betegségekben szenvedő férfiakat meg nőket mutatott, és közeli felvételeket mindenféle undorító sebről meg a felismerhetetlenségig megduzzadt, hatalmas végtagokról, akkor Sophia lelke végképp fellázadt.

A férjére pillantott, aki összekuporodva ült a székében, és szemével a francia feliratot figyelte, miközben a film eseményeit is igyekezett követni. Sophia tudta, hogy hiába próbálná meg rávenni arra, hogy elmenjenek. Férje ilyen rossz példát soha nem mutatna, hogy épp ő menjen ki, amikor valaki másnak a filmjét játsszák. Sophia tudta, hogy lelke mélyén Floyd mindig attól a lehetőségtől tart, hogy egy szép napon valaki, egy hozzá hasonló fontos ember kísértést érez, hogy az ő egyik filmjét otthagyja. Azt is tudta férjéről, mennyire babonásan vigyáz arra, nehogy kihívja maga ellen a sorsot.

Ekkor egy férfi jelent meg a vásznon, mellén mély sebbel, és ez a kép Sophiát undorral töltötte el. Megérintette Floyd kezét.

– Drágám, ne haragudj, de nekem ebből ennyi éppen elég – mondta halkan.

A félhomályban látta, hogy a férje először döbbenten ránéz, majd, mivel szerette, és mindig úgy bánt vele, mint egy gyerekkel, bólintott és megveregette a kezét.

– Rendben. Lépj le csöndben, kicsim. Nekem ki kell tartanom, de te csak menj. Ússz egyet, vagy amihez kedved van.

Aztán a szeme ismét a vetítővászonra szegeződött. A kamera épp egy közeli képet mutatott a sebről.

Sophia könnyedén megcsókolta férje arcát.

– Köszönöm, drágám – súgta, majd elcsúszott mellette, ki az átjáróba.

A teremben vagy kilencszáz férfi és nő figyelte a csókot, majd irigykedve nézték a nő távozását.

Sophia megkönnyebbülten felsóhajtott, ahogy kiért a sötét nézőtérről. A karórájára pillantott. Tíz perc múlva négy óra.

Most visszamegy a hotelba, veszi a fürdőruháját, aztán lehajt a Casino melletti strandra, hogy kellő távolságra legyen a Plaza előtt zajló eseményektől, és nyugodtan fürödhessen.

Floydot még leköti egy darabig ez a szörnyű film meg az utána következő vita, amely biztosan eltart legalább hat óráig, így aztán rengeteg ideje van.

Végigsétált a zsúfolt járdán a mozitól a Plazáig, közben rámosolygott azokra, akiket ismert, és egyszer megállt, hogy néhány szót váltson azzal a híres olasz filmsztárral, akit Floyd nagyon szeretett volna szerződtetni, de a heves vérmérsékletű sztár gyalázatosan magas összeget követelt vitathatatlan tehetségéért.

Az olasz filmsztár tekintetével végigcirógatta Sophia testét, és olyan egyértelmű pimaszsággal bámulta, amellyel

világosan tudomására hozta, hogy szívesen ágyba bújna vele.

Sophia, aki már rég hozzászokott az ilyesféle közeledéshez, a megfelelő szavakat mondta és a megfelelő mosollyal mosolygott, miközben ügyesen kitért a filmsztár nyughatatlanul vándorló keze elől, majd ezek után továbbment, és remélte, hogy ez a koszos kis szörnyeteg legközelebb sokkal kezesebb lesz, amikor Floyd embere ismét megkeresi a szerződés ügyében.

Amikor Sophia belépett, a Plaza hallja, mint mindig, tömve volt hírességekkel.

Az egyik sarokban ott ült Georges Simenon, és pipáját szorosan a foga között tartva hallgatta Curd Jürgenst, aki legújabb filmjéről beszélt.

Eddie Constantine hetykén félrecsapott ellenzős sapkájában integetett Sophiának, és azt mutogatta, hogy szívesen csatlakozna hozzá, ha nem kötné le ez a producer, akinek, úgy tűnik, eltökélt szándéka, hogy rábeszélje valamire.

Amott Michéle Morgan és Henri Vidal vitázott barátságosan, miközben a fotósok titkon lekapták őket.

Jean Cocteau rövid, sötét köpönyegében átsöpört a szálloda hallján, ki a napfénybe, és közben nem figyelt se jobbra, se balra.

Henri Verneuil, a híres francia rendező széles mosollyal hallgatta Marése Guibert finom hízelgését, aki egy Monte Carló-i tévéfellépésre próbálta rávenni.

Sophia átvágott a tömegen a portához. A falióra négy órát mutatott, amikor a 27-es lakosztály kulcsát kérte.

– Az ifjabbik Mr. Delaney már elvitte, madame – mondta a portás. – Néhány perccel ezelőtt ment fel.

Ez meglepte Sophiát, de azért megköszönte a portásnak, majd ismét átvágott a zsúfolt hallon, közben mosolygott, ide-oda biccentett, és tartotta a bal kezét, ahogy csak az olaszok tudnak különleges bensőségességet kifejezni, miközben egy pillanatra sem állnak meg.

A lift felsuhant vele a második emeletre, és amint kilépett a fülkéből, a faliórára pillantott, amelyen hét perccel múlt négy.

Sophia átment a folyosón, és lenyomta a 27-es lakosztály ajtajának kilincsét, majd elkomorult, mert az ajtót zárva találta.

Keményen bekopogott.

– Jay! Én vagyok az, Sophia – mondta, és várt.

Hosszú csönd következett, majd egy kissé ingerült mozdulattal ismét bekopogott.

Elég rég volt már Floyd felesége ahhoz, hogy megszokja a milliomos feleségének szerepét, így tűrhetetlen dolog volt számára, hogy egy hotel folyosóján várakoztassák.

– Jay, kérlek, az isten szerelmére!

Válasz helyett megint csak csönd következett, és ekkor már kezdett dühbe gurulni, megrázta a kilincset, majd újból bekopogott.

– Bocsánat, madame.

A szobapincér jött elő a tálalóhelyiségből.

– Van kulcsa? – kérdezte Sophia, miközben úrrá lett haragján, és a pincérre mosolygott. – A mostohafiam nyilván elaludt.

– Igen, madame.

Sophia félreállt, amíg a pincér kinyitotta az ajtót.

Megköszönte, majd bement a hatalmas nappaliba, és keményen becsukta maga mögött az ajtót.

Az első dolog, ami feltűnt neki, egy számára ismeretlen parfüm illata volt.

Nyomban megtorpant, beszippantgatta a gyenge, szinte alig érezhető illatot, és közben gyönyörű kék szeme összeszűkült.

A lakosztályuk szigorúan magánlakosztály volt. Floyd kényesen ügyelt arra, hogy soha senki ne jöjjön oda. Az ismeretlen parfümillat azonban azt jelentette, hogy idegen járt ott.

Elképzelhető, hogy Jay felhozott ide egy lányt? – töprengett Sophia. Lehetséges, hogy pont egy piszkos kalandocska kellős közepén sétált ide be?

Floyd azt mondta Jaynek, hogy csak hat után jönnek vissza a lakosztályba. Lehet, hogy a fiúnak volt bőr a képén ezt kihasználni, és idehozott egyet azok közül a rémes félmeztelen kis szajhák közül, akik ott parádéznak a szálló halljában.

Sophia érezte, amint elönti a felháborodás vak dühe.

– Jay!

Jay hálószobájából mozgást hallott, majd kinyílt az ajtó.

Jay bejött a nappaliba, és gondosan becsukta maga mögött hálószobájának ajtaját. A sötét szemüveg most is rajta volt. Ez a szokása, hogy szobában is viseli a napszemüveget, mindig bosszantotta Sophiát.

A szemüveg gát volt közöttük. Sophia soha nem tudta, hogy a fiú mire gondol, vagy hogyan reagál arra, amit épp mond neki. Amikor beszélt vele, mindig az volt az érzése, mintha egy magas falon át beszélgetne egy hanggal, amely a fal túlsó oldaláról válaszolgat neki.

Most, bár a fiú arca éppen olyan kifejezéstelen volt, mint máskor, Sophia mégis rögtön megérezte, hogy valami félelmetes feszültséget hozott magával a szobába, és azt is

észrevette, hogy a felső ajka felett kis izzadságcseppek csillognak.

– Nahát, helló, Sophia – mondta, és a hangja mintha egy árnyalatnyival közömbösebbre sikerült volna a kelleténél. – Ilyen korán hazaértél?

Egy lány lenne a szobájában? – töprengett Sophia enyhe undorral. – Lehet, hogy valami koszos kis ringyó most az ajtóra tapasztott füllel hallgatja az ő válaszát?

– Nem hallottad, hogy kopogtam? – kérdezte, és mivel a fiú feszültsége nyugtalanította, egy kicsit élesebb hangon beszélt.

Jay beljebb lépett, de Sophia észrevette, hogy mindig közte és hálószobájának ajtaja között maradt.

– Rémlik, mintha hallottam volna valamit – mondta –, de nem gondoltam, hogy te vagy az.

A fiú elővette arany cigarettatárcáját, amit ő adott neki, és ahogy a bal karját felemelte, Sophia látta, hogy három csúnya, vöröslő karmolás éktelenkedik az alkarján, és az egyik egy kicsit még vérzik is.

– Megsérültél – mondta. – Vigyázz: vérzik.

A fiú a karmolásokra pillantott, majd letette a cigarettatárcát az asztalra, elővette a zsebkendőjét, és letörölte a vért.

– Volt itt egy macska a folyosón – mondta. – Az karmolt meg.

Sophiát feldühítette ez a buta, átlátszó hazugság.

Lenyelt egy epés megjegyzést, majd a fiúnak hátat fordítva elindult az ablak felé.

Most tegyen neki szemrehányást, amiért felhozott ide egy lányt? De hát az a tény, hogy ő a fiú apjának a harmadik felesége, az ilyen szemrehányásokat egy kissé nehézzé teszi. Jay nyugodtan mondhatja neki, hogy törődjön a saját

dolgával. Meg aztán tévedhetett is, bár biztos volt benne, hogy nem tévedett. Talán az lenne a legjobb, ha elmondaná Floydnak, intézze el a dolgot ő a fiúval.

– Nem tetszett a film? – kérdezte Jay.

– Nem.

Ezután egy kis ideig hallgattak, majd Jay megkérdezte: – Apa hol van?

A fiú hangjából kicsengő nyugtalanság már-már arra ingerelte, hogy azt mondja neki, az apja is útban van hazafelé. Ha a hálószobájában valóban egy lány van, akkor az a gondolat, hogy az apja bármelyik pillanatban betoppanhat, kellőképpen elrettentené attól, hogy a jövőben hasonló dolgokat műveljen. Sophia azonban ellenállt a kísértésnek.

– Még a moziban van.

Türelmetlenül félrelökte a jobb oldalon szabadon lógó függönyt, és idegesen keresgélni kezdte a függönyzsinórt, mert össze akarta kötözni.

A zsinór hiányzott.

– Keresel valamit, Sophia? – kérdezte Jay, és a hangja rendkívül lágynak tűnt.

Sophia gyorsan megfordult.

A fiú szép, fiatal arca még mindig kifejezéstelen volt. Mosolygott, de ez a mosoly olyan üres volt, mint egy kirakati bábué.

Mintha valami miniatűr fényképet nézne, úgy látta Jay napszemüvegének üvegében saját kettős tükörképét. Sophia látta magát, látta, hogy milyen mozdulatlanul áll és mennyire feszültnek tűnik.

– Hiányzik az egyik függönyzsinór – mondta.

– Hogy neked semmi sem kerüli el a figyelmedet! – mondta Jay, és előhúzta a zsebéből a skarlátvörös zsinórt.

– Erre gondoltál? Elfelejtettem visszatenni. Elszórakoztam vele egy kicsit.

Sophia nem tudta megmondani, hogy miért, de úgy érezte, ebben a megjegyzésben volt valami furcsa, fenyegető felhang.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte élesen.

– Ó, hát semmit. Egyszerűen csak unatkoztam. Aztán egy kicsit játszottam vele.

Ekkor a fiú a szoba túloldaláról lassan és határozottan elindult felé. A skarlátvörös zsinór, hurok formában, lazán lógott a kezében.

Volt a fiú néma közeledésében valami, amitől Sophia megijedt. Olyan alattomosnak és valahogy fenyegetőnek tűnt.

Sophia gyorsan dobogó szívvel ellépett az ablaktól, és a szoba közepén álló asztalhoz ment, úgy, hogy az asztal mindig közte és a fiú között legyen.

Jay egy pillanatra megállt, és az asztalon át Sophiára nézett, miközben a zsinór még mindig hurokként lógott vékony, barna ujjai között.

Sophia rádöbbent, hogy most már kezd félni a fiútól. Megérezte, hogy valami történt ebben a szobában. Az ismeretlen parfümillat, a karmolások Jay karján és a függönyzsinórból formált hurok mind olyan következtetést sugallt, amelyet képtelen volt végiggondolni.

Szeretett volna kirohanni a szobából, de elfojtotta magában ezt a késztetést. Igazán ostobaság, mondta magának. Semmi sem történt. Akkor meg miért kellene félnie Floyd fiától?

Kényszerítette magát, hogy ott maradjon, ahol van, bár érezte, hogy a szíve majdnem kiugrik a helyéből, és szaporábban kezdte venni a levegőt.

– Jay, nem hoztál te fel ide egy lányt? – vonta kérdőre a fiút, és meglepetten hallotta, hogy a hangja milyen kemény.

Ekkor Jay elengedte a zsinór egyik végét, és hagyta, hogy lengjen, mint egy skarlátvörös inga. Még mindig meredten bámult Sophiára.

– Nem hallottad, kérdeztem valamit – mondta Sophia emeltebb hangon.

– Hogy jöttél rá? – kérdezte Jay. Kezével a hálószoba ajtaja felé intett. – Ami azt illeti, eltaláltad. Tulajdonképpen, szóval… még mindig ott van benn.

MÁSODIK FEJEZET

I

Volt idő. amikor a kiadók és az ügynökségek Joe Kerrt klasszis újságíróként tartották számon: a maga területén talán ő volt a legjobb.

Volt idő, amikor Joe egyszerűen csak felhívta az ügynökét, azt mondta neki, hogy átugrik Londonba, Párizsba, Rómába vagy akárhová, hogy tudósítson valami különleges eseményről, és az ügynök egy órán belül, látatlanban eladta a cikket, ráadásul mindig igen nagylelkű költségkiutalást is szerzett neki, amely az út során felmerülő valamennyi kiadását fedezte.

Akkoriban Joe nemcsak kitűnően írt, de remek fotós is volt, és e kettő együtt igen jövedelmezőnek bizonyult.

Pályájának csúcsát 1953-ban érte el. Egyik könyvét akkor választották be a Month Club rangos Atlantic Book könyvei közé, ugyanakkor a *New Yorker* három héten keresztül közölte az életét bemutató színes riportsorozatot, a *Life* pedig öt oldalt szentelt figyelemre méltó fényképeinek, amelyeket egy gyermek születéséről készített.

Számára azonban annak az évnek a legkiemelkedőbb eseménye mégis a házassága volt, amelyet egy kedves, de teljesen hétköznapi lánnyal kötött, akit Martha Jonesnak hívtak.

Marthával Malvernben telepedtek le, amely alig több mint egyórányira van Philadelphiától, ahol Joe munkájának fő bázisa volt.

Joe-nak nagyon tetszett a házasélet. Martha és ő olyan boldogok voltak együtt, amilyen boldog csak két olyan ember lehet, akik valóban szeretik egymást.

Aztán történt valami, ami a későbbiekben teljesen megváltoztatta Joe életének ritmusát.

Egyik éjjel, amint hazafelé tartottak egy kicsit keményebb buliról, Joe, aki nem volt igazán részeg, csak egy kicsit spicces, véletlenül megölte a feleségét.

Joe Cadillacjén hajtottak haza, amelyet Joe vezetett. Tudta, hogy egy kicsit többet ivott, ezért a harminc-egynéhány mérföldes utat rendkívül óvatosan tette meg. Vele volt a legdrágább kincse, akit nem akart kitenni a legkisebb veszélynek – nem csupán azért, mert egy whiskyvel többet ivott a kelleténél.

Baj nélkül hazaértek, Martha kiszállt, hogy kinyissa a garázsajtót, míg Joe az automata sebességváltót hátramenetbe tette, és közben a féken tartotta a lábát.

Amint Martha éppen nyitni akarta a garázsajtót, Joe lába lecsúszott a fékről, és a kocsi megindult hátrafelé.

Amint Joe észrevette, hogy Martha pontosan a kocsi mögött áll, keményen beletaposott a fékbe, de elvétette, és a lába a gázpedálon kötött ki.

Az erős, nagy kocsi olyan sebességgel ment hátrafelé, hogy Martha egyszerűen képtelen volt elugrani előle.

Az asszony nekicsapódott a garázsajtónak, majd a szétreccsenő, törött ajtóval együtt besodródott a garázsba, és nekipréselődött a hátsó téglafalnak.

Joe-t ez a rettenet annyira megrázta, hogy soha többé nem tért igazán magához. Attól a pillanattól kezdve, hogy kiugrott a kocsiból és felesége élettelen testéhez rohant, egyre csak lejjebb csúszott a lejtőn.

Inni kezdett. Elveszítette az egyéniségét, és a kiadók hamarosan rájöttek, hogy nem lehet rá számítani többé. Egy idő múlva nem kapott újabb megbízást, a cikkei is élüket vesztettek, és így nem volt már keletjük.

Azok közül, akik 1953-ban látták utoljára, már senki sem ismerte volna fel, amint most végigcammogott a Plaza Hotel kocsifeljáróján a Jay Delaneyvel folytatott rövid beszélgetés után, amelyben reménykedve kérte Jayt, járjon közben az érdekében az apjánál, hogy egy interjút készíthessen vele.

Joe Kerr magas, sovány férfi volt, negyven-egynéhány événél jóval öregebbnek látszott. Járás közben meggörnyedt, és egy kicsit mindig kapkodta a levegőt. Homokszínű haja gyér és egyenes, de ami megdöbbentette az embert, amikor először találkozott vele, az a vöröses-lilás arcszíne.

Felesége halála óta napi két üveg whiskyt iszik meg, és az arca csak egy csomó apró, széttöredezett erecskéből áll. Ezzel a tönkrement arccal, a vizenyős békaszemekkel, elnyűtt ruhájával lezüllött, szerencsétlen ember benyomását keltette, és az emberek, ha közeledni próbált hozzájuk, inkább kitértek előle.

De valahogy azért még most is, mindig sikerült neki összekaparnia egy kis pénzt, amiből fenntarthatta magát. Egy hollywoodi botránylap, a *Peep* alkalmazta, és fizetett neki annyit, hogy megvehesse rajta a napi italmennyiségét és fedezze a legfontosabb szükségleteit.

A *Peep* nagy példányszámban jelenik meg. A lapot a már-már pornográf jellegű fotók és a botrányos pletykarovatok jellemzik. Joe-nak fénykorában álmában sem jutott volna eszébe, hogy ilyen lapnak dolgozzon, bármennyit fizettek volna is neki. Most még ezért is hálás volt.

Ahogy belépett a Plaza halljába, nyakában a Rolleiflex géppel, amely járás közben folyton a mellkasának ütődött, az a levél járt az eszében, amelyet reggel kapott Manleytől, a *Peep* főszerkesztőjétől.

Manley nem rejtette véka alá a véleményét. Ha Joe azt hiszi, hogy azért fizette ki neki az útiköltséget Cannes-ig, hogy ezt a se íze, se bűze szemetet kapja érte, amit Joe küldött, akkor nagyon téved.

„Hányszor kell még elmondanom neked, hogy nekünk valami olyasmi kell, amitől az olvasóinknak még a füle is ketté-áll?" – írja Manley. – „Cannes egy pöcegödör: ezt mindenki tudja. A disznóság ott hever előtted. Ha egy kis szünetet tartanál a piálásban, és egy kicsikét beleturkálnál, rögtön meg is találnád. De ha nem megy, akkor csak szólj, és máris táviratozok Jack Bernsteinnek, hogy váltson fel."

Ez a levél felborzolta Joe idegeit. Tudta, hogy egyetlen másik lap sem alkalmazná, és ha Manley ejti, akkor akár a tengernek is mehet.

Mióta Floyd Delaney megérkezett Cannes-ba, Joe kétségbeesetten próbált bejutni hozzá, hogy egy úgynevezett személyes interjút kérjen tőle.

Floyd Delaney volt a fesztivál legszínesebb egyénisége, és Joe abban reménykedett, ha sikerül beszélnie vele, akkor talán ki tud húzni belőle valamilyen bizalmas közlést. Egyfolytában zaklatta Harry Stone-t, Delaney sajtófőnökét, hogy kérjen számára egy időpontot, de Stone kegyetlenül elutasította.

– Ha azt hiszed, Joe, hogy F. D. ilyen sikeres fickókkal akar társalogni, mint te – mondta –, akkor elment a józan eszed. A te részeg pofád láttán még a hideg is kiverné.

Joe italtól homályos agyában csak úgy izzott a harag, amikor eszébe jutottak Stone szavai. Bárcsak elő tudna

ásni valamit Delaneyvel kapcsolatos disznóságot, gondolta, valami igazán meredek dolgot, fényképekkel illusztrálva, akkor talán ez a nagyképű alak sem lenne olyan finnyás a képére, amikor a sajátja is erősen vörösödik.

Háromnegyed négy volt, amikor Joe elfoglalta helyét abban az ablakmélyedésben, ahonnan zavartalanul figyelhette a 27-es lakosztály ajtaját. Az, aki a lakosztályba ment, nem láthatta, és a folyosón jövő-menő pincérek sem vehették észre.

Az ablakmélyedés ülőkéjén ült készenlétben a Rolleiflexszel, és elégedetten nyugtázta, hogy a folyosón elegendő a fény, így nem kell majd vakut használnia.

Két óra óta négy dupla whiskyt ivott meg, így aztán a feje egy kicsit már zsongott. Sejtelme sem volt arról, hogy mire vár, hiszen tudta, hogy Delaney és az az előkelősködő neje a moziban vannak, és nem valószínű, hogy hat előtt előkerülnének. Delaney jóképű fiát meg a tengerparton látta napozni, és láthatólag egy darabig ott is marad. Így aztán úgy tűnt, Joe csak az idejét vesztegeti, hogy ez előtt az ajtó előtt ücsörög. Nyilván nem fog történni semmi ebben a lakosztályban úgy hat óráig, és utána sincs valami nagy esélye arra, hogy valami Joe számára is érdekes dolog történjék.

Ez azonban nem zavarta Joe-t. Így legalább egy kicsit csendben elücsöröghetett, és nem kellett részt vennie a lenti őrült tolongásban.

A cannes-i fesztivál kimerítette. Hihetetlenül kemény volt a verseny. Joe öregnek és fáradtnak érezte magát, különösen amikor egy jobb pozícióért kellett megküzdenie a többi fotóriporterrel, ha valamelyik híres sztár éppen kegyeskedett egy röpke pillanatra beállni nekik, hogy elkattinthassák gépeiket.

Ezek az elegáns, divatos vászonruhába öltözött, halálbiztos kezű fiatal fotósok elképesztették Joe-t könyörtelen rámenősségükkel. Mivel az ital már teljesen átitatta az agyát, a fényképezőgéppel is sokkal ügyetlenebbül bánt, és csak nehezen tudta úgy megtartani, hogy ne mozduljon el. A tolongásban hátra taszigálták, és közben minduntalan ráripakodtak: – Takarodj már az útból, öreg! Az ember nem tud tőled dolgozni.

Öt perccel négy előtt – annyit mutatott a 27-es lakosztály ajtaja feletti falióra – Joe felriadt szunyókálásából, és kikémlelt a folyosóra.

Látta, amint Jay Delaney végigjön rajta, és megáll a 27-es lakosztály ajtaja előtt.

Joe szinte gondolkodás nélkül felemelte a Rolleiflexet, gyorsan belepillantott a keresőbe, beállította az élességet, és finoman lenyomta a kioldót. A nézőkét már korábban beállította, és tudta, hogy szép, nyomdakész képet készített arra az esetre, ha netán Manleynek kellene egy kép Floyd Delaney fiáról, bár biztos volt benne, hogy ez szinte teljesen elképzelhetetlen.

Odébb csúszott az ablak ülőkéjén, miközben figyelte, ahogy Jay kinyitja az ajtót, majd eltűnik a lakosztályban.

Joe megvonta a vállát, és keresgélni kezdte azt a félpintes whiskysüveget, amely mindig a farzsebében volt. Nagyot húzott belőle, sóhajtott, majd ismét eltette az üveget. Éppen azon kezdett töprengeni, vajon érdemes-e elpocsékolnia itt az időt, amikor észrevette a közeledő lányt a folyosón.

Azonnal felismerte. A nagy jövőjű francia filmcsillag, Lucille Balu jön kék-fehér, vállát szabadon hagyó ruhában, szép barna nyakán nagy, kék gyöngyökből álló gyöngysorral.

Joe automatikusan továbbtekerte a filmet, miközben azon töprengett, vajon mit keres ez a lány ezen a folyosón, amelyen csak a filmproducerek számára lefoglalt lakosztályok vannak. Egy kis bizsergő izgalom futott végig rajta, amint a lány megállt a 27-es lakosztály ajtaja előtt.

Ahogy a lány keze az ajtóhoz közeledett, Joe már emelte a fényképezőgépét, és amint bekopogott, már el is kattant a gép kioldója.

Miközben leengedte a gépet, arra gondolt, hogy a képhez ez lenne a legmegfelelőbb aláírás: *Próba szerencse. Lucille Balu, a francia filmcsillag kopogtat Floyd Delaney Plaza hotelbeli luxuslakosztályának ajtaján. Ez lenne a tehetséges fiatal színésznő hollywoodi karrierjének kezdete?*

Manleynek persze nem ilyen anyag kell, de hátha ezt is el lehet adni egy másik szennylapnak.

Figyelte, amint kinyílik az ajtó és megjelenik Jay. Hallotta, hogy Jay azt mondja: – Micsoda pontosság! Jöjjön csak be. Az apám már várja.

Látta, amint a lány belép, és bezárul mögötte az ajtó.

Percek teltek el, míg Joe pityókás agyáig eljutottak az imént hallott szavak.

Az apám már várja.

De hát ez lehetetlen. Floyd Delaney a vetítőben van. Joe látta, amint a feleségével együtt felsétált a mozi előtti lépcsőn, és tudta, hogy hat előtt nemigen érnek vissza.

Joe beletúrt gyérülő hajába.

Mit jelenthet ez?

Eszébe jutott, hogy Jay Delaney megkérdezte tőle, ki ez a lány, és most egyszerre feszülten figyelni kezdett.

Lehet, hogy több van ebben a jóképű, kellemes modorú ifjoncban, mint gondolta?

Joe megfigyelte, hogy Jay mennyire befelé forduló, mennyire magának való. Azt is észrevette, hogy naphosszat egyedül üldögél a tengerparton, olvasgat, és távol marad minden mókától, szórakozástól. Amiért egyáltalán érdemes belemászni a fesztivál taposómalmába.

Lehet, hogy a fiú azzal az ürüggyel csalta a lányt a lakosztályba, hogy az apja akar találkozni vele? Nincs olyan nagyra törő filmcsillag, aki ne kapna azon a lehetőségen, hogy megismerkedhet Floyd Delaneyvel. Most a fiú megpróbálja majd elcsábítani?

Joe-t az izgalom forró verítéke öntötte el. Tegyük fel, hogy erről van szó, és a lány segítségért kiált: akkor ő beronthat a fényképezőgépével. Még az is meglehet, hogy épp sikerül elkapnia, amint küzdenek egymással: a lány ruhája egészen a nyakáig felcsúszva! Hogy ráharapna Manley egy ilyen képre! Ez aztán jóvátenné Joe minden régi tévedését! Ettől fogva egy életen át jó lenne Manleynél!

Előrehajolt, és hallgatódzott, de semmit sem hallott. Aztán épp el akarta hagyni búvóhelyét, hogy az ajtónál hallgatóddzon tovább, amikor meglátta a folyosón sietve közeledő Sophia Delaneyt.

Egy pillanatig nem akart hinni a szemének. Balszerencséje már olyan régóta tartott, hogy hinni se merte, egyszer vége szakadhat, és méghozzá így!

A mostohafiú a papa luxuslakosztályába csalogatja a filmcsillagot, és a döntő pillanatban betoppan a mostohaanya! Ez pontosan az az anyag, ami a *Peep*-nek kell!

Joe felemelte a fényképezőgépet, amint Sophia kopogtatni kezdett az ajtón.

II

Miközben Jay a skarlátvörös zsinórt lóbálta, látta, hogy Sophia a szemével követi a zsinór mozgását.

Teljesen biztos volt önmagában. Látta, hogy sikerült megijesztenie Sophiát, és apja feleségét megijeszteni nem is olyan könnyű dolog. Azt is látta, jól összezavarta azzal, hogy beismerte, egy lányt hozott fel a lakosztályba.

De jobb, ha nem viszem túlzásba, gondolta. A leghelyesebb, ha most szépen megnyugtatom. Nem szabad abban a hitben hagyni, hogy itt valami komoly baj történhet. Az előbb annyira felhergeltem, hogy úgy nézett ki, pillanatokon belül kirohan a szobából. Nyilván annyira érzékeny, hogy rögtön megérzi, ha valami van a levegőben. Vajon miből jött rá a lányra? Talán a parfümből. A nők észreveszik az ilyesmit. A lány egy kicsit sokat locsolt magára.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy egy lány van a hálószobádban? – kérdezte Sophia, és Jay látta rajta, hogy megpróbálja ismét felszítani magában azt a haragot, amelyet már lelohasztott a félelem.

– Igazán sajnálom, Sophia – Jay lágyan beszélt. – Ez az egész egyszerűen egy hülye ötlet volt.

Egy kicsit eltávolodott Sophiától, miközben a függönyzsinórt a kanapéra hajította; ezután letelepedett az egyik klubfotel karfájára.

Most kell rávenni, hogy melléálljon. Hivatkozni kell az együttérzésére és a megértésére. Ki kell tőle csikarni azt az ígéretet, hogy nem mondja el az apjának.

Ez igazán elképesztő, gondolta Jay, hogy most egyszerűen fogta magát és így visszajött. Három napon

keresztül szépen végigülte azt a sok szörnyű előadást, ám éppen ma, amikor neki olyan rettentő fontos lett volna, hogy senki ne zavarja meg, akkor Sophiának hamarabb kell visszajönnie.

Miután magához tért az első ijedségből, amelyet Sophia dühödt kopogtatása okozott, ezt a helyzetet már pezsdítően izgalmasnak találta.

Az kétségtelen, hogy valóban megijedt, amikor meghallotta a kopogtatást. Éppen Lucille élettelen teste mellett térdelt, és a zsinórt lazította ki a nyakán. A kopogtatás egészen megbénította. Egy pillanatra elállt még a szívverése is. Ereiben megfagyott a vér. A rémülettől teljesen elvesztette a fejét. Nehéz pillanat volt, és egyben az első nagyobb próbatétel is.

Kezdettől fogva tudta, ha megteszi, akkor előbb vagy utóbb ki is derül, és akkor az idegein meg az eszén múlik, hogy megmenekül-e. De ki gondolta volna, hogy ilyen gyorsan lelepleződhet. Alig halt meg a lány, máris kopogtak az ajtón.

A rémületen hamar úrrá lett. Tudta, hogy csak néhány perce van a cselekvésre. Felemelte a lányt. A test meglepően nehéz és esetlen volt. A saját hálószobájába vonszolta, és ott ledobta az ágyra. Ezután visszatért a nappaliba, felkapta a függönyzsinórt, és a farzsebébe gyömöszölte.

A dolgot még az is bonyolította, hogy a rövid, ám heves küzdelem során a lány gyöngysora elszakadt, és a gyöngyök szanaszét röpültek a padlón.

Nagy, kék, dió nagyságú gyöngyök voltak, jól láthatók, most mégis nehéz lett volna villámgyorsan összeszedni.

Épp az utolsó, még szem előtt levő gyöngyöt vette föl, amikor hallotta, hogy kulcsot dugnak a zárba.

Jay a hálószobájába rohant, és épp az ajtót csukta be hangtalanul, amikor kinyílt a lakosztályba vezető ajtó.

Még annyi ideje sem volt, hogy összeszedje magát, már hallotta, hogy Sophia hívja.

Most igazán jól jött a sötét szemüveg. Abban biztos volt, hogy az arcvonásain tud uralkodni, de a szeme elárulta volna Sophiának:

– Egyszerűen egy hülye ötlet – ismételte. – Igazán nagyon sajnálom, Sophia. Tudod, olyan vonzó volt, én meg rettentően unatkoztam. – Az asztalról felvette a cigarettatárcáját, és kinyitotta. – Parancsolsz? – A tárcát Sophia felé nyújtotta.

Sophia megrázta a fejét.

– Nem értem, hogy tehettél ilyet – mondta fagyosan.

Jay rágyújtott egy cigarettára, és örömmel meg nem csekély büszkeséggel megállapította, hogy a keze egy cseppet sem remeg.

– El sem tudod képzelni, hogy néha mennyire egyedül érzem magam – mondta, és biztos volt benne, hogy ez lesz a leg-jobb módszer. – Végül is neked, Sophia, ott van apa, de nekem nincs senkim. Apa egyáltalán nem törődik velem. Túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy rajtad kívül bárki mással is törődjön. Ez a lány meg egyedül volt a hallban. Ő is magányosnak látszott. Elkezdtem beszélgetni vele. Ő ajánlotta, hogy menjünk el együtt valahova. Nehogy azt hidd, hogy mentegetni próbálom magam. Igazán tetszett nekem, és ha lett volna bátorságom hozzá, akkor én tettem volna neki ajánlatot. Nem tudtam, hogy hova vigyem, így aztán idehoztam. – Sötét szemüvege mögül Sophiára nézett. Kezdett megnyugodni, már odajött az asztalhoz, és csípőjével nekitámaszkodott. Jay látta, hogy érdekli a dolog. – Fura, de a lány csak a hallban tűnt vonzónak, amint

felértünk ide, már egy cseppet sem tetszett. Nyilván azért, mert itt, ebben a megszokott környezetben láttam. Mindenesetre most már tudom, mekkora marhaság volt felhoznom ide.

– Ezt értem, Jay – mondta Sophia, és a fiú rögtön észrevette, hogy ez a hang már sokkal lágyabb.

– Aztán már csak egy dolog érdekelt, az, hogy valahogy megszabaduljak tőle – folytatta. – Nem tudtam, hogyan csináljam. Attól féltem, hogy jelenetet fog rendezni. És akkor kopogtattál te. El sem tudom mondani, mennyire megörültem, hogy visszajöttél. Komolyan mondom, sejtelmem sem volt, hogyan szabadulhatnék meg tőle botrány nélkül.

Sophia zavartan megmozdult.

– Hallja, amit mondasz? – kérdezte, és a fiú hálószobájának ajtaja felé nézett.

– Á, dehogy. – Előrehajolt, hogy a hamut a hamutartóba pöccintse. – Betuszkoltam a fürdőszobába, és rázártam az ajtót. – Aztán, mert nem tudta megállni, hozzáfűzte ezt a hátborzongató tréfát: – Nem hall semmit – mintha halott volna.

Sophia erre nem figyelt fel. Odament az ablakhoz, és a napfényben csillogó tengert bámulta.

– Meg kell, hogy mondjam Jay, ez meglepett – mondta. – Igazán nem volt szép tőled, hogy felhoztál ide egy lányt.

– Tudom, és szégyellem is magam. Bocsáss meg, Sophia.

Sophia megfordult, és bár egy kicsit mereven, de elmosolyodott.

– Felejtsük el. Biztos vagyok benne, hogy ez többé nem fog előfordulni. – Ezután elindult a hálószobája felé. – Megyek, úszom egyet. Csak a fürdőruhámért ugrottam fel.

Jay érezte, amint elönti a győzelem mámora. Túljutott az első próbán. Hihetetlenül könnyen ment. Azt hajlandó volt elismerni, hogy veszélyes pillanatot élt át. Ha az előbb elveszti a fejét, az végzetes lehetett volna.

– Köszönöm, Sophia, hogy ilyen megértő vagy – mondta, és bűnbánóan rámosolygott. – Elmondod apának?

– Nem, nem mondom el.

Sophia ekkor valami, a szék alatt heverő kék tárgyra lett figyelmes, lehajolt, és felvette.

– Ez meg hogy került ide? – kérdezte, és az asztalra tette az elszakadt gyöngysorból való gyöngyszemet.

Jayt egy pillanatra ismét elöntötte a pánik, amint ránézett a gyöngyre.

– Milyen szép – mondta, és megpróbált egészen közömbös hangon beszélni. – Nem a tied?

– Hát persze hogy nem az enyém!

Ez a felcsattanó hang figyelmeztette Jayt, hogy ne vigye túlzásba ezt a közömbös hangnemet.

A hálószobája ajtaja felé mutatott, és lehalkította a hangját: – Biztosan az övé. Nyilván leejtette.

Sophia nyugtalan, kérdő pillantást vetett rá, majd besietett a hálószobájába, de az ajtót nyitva hagyta.

Jay felvette a gyöngyöt, és betette a nadrágzsebébe a többi mellé.

Ha Sophia elment, tüzetesen át kell majd kutatnia a szobát, hogy biztosan ne maradjon több kallódó gyöngy. Nem valami szerencsés, hogy ezt Sophia észrevette. Ha egy kicsit is belegondol, rájöhet, hogy a gyöngy egy gyöngysorból való, és mivel látta a karján lévő karmolásokat is, könnyen arra a következtetésre juthat, hogy itt valamiféle küzdelem zajlott.

Sophia, kezében a fürdőruhával és a fürdőköpennyel, kijött a hálószobából.

Jay kinyitotta neki a bejárati ajtót.

– Egy óra múlva itt vagyok – mondta Sophia, és jelentőségteljesen Jay hálószobája felé pillantott; aztán gyorsan végigment a folyosón, mintha szeretne már minél távolabb lenni a fiútól.

Jay az ajtóból utánanézett, majd megfordult, becsukta az ajtót és kulcsra zárta.

A karórájára pillantott. Pontosan fél öt.

Gyorsan nekilátott, hogy átkutassa a szobát. Talált is egy-két gyöngyöt a kanapé alatt, majd további, immár eredménytelen keresés után megnyugodott, hogy nincs több a földön.

A helyére tette a függönyzsinórt, majd hátrább lépett, és végignézett a szobán.

A küzdelemnek nem maradt semmi nyoma. A szoba pontosan olyan volt, mint negyven perccel ezelőtt, amikor belépett.

Rágyújtott egy cigarettára, és miközben az ablakhoz ment, azt a három csúnya, vöröslő karmolást vizsgálta a karján.

A lány kétségbeesetten próbált védekezni. A zsinór belefojtotta a kiáltást, de valahogy sikerült hátranyúlnia, és még mielőtt elvesztette az eszméletét, végigkarmolta a fiú karját. Jayt meglepte és meg is rémítette, hogy ilyen törékenynek látszó lányban ilyen hatalmas erő lakik. Volt egy pillanat, amikor kételkedni kezdett abban, hogy egyáltalán le tudja győzni.

Bement a hálószobába, és onnan a fürdőszobába úgy, hogy közben nem nézett az ágyra. A fürdőszobában lemosta a karjai, és tett rá valami fertőtlenítőt. Ezután megmosta a

kezét, és kéztörlés közben már a következő lépésén gondolkodott.

A kora hajnali órák előtt nem szabadulhat meg biztonságosan a testtől. A Plaza Hotel vendégei úgy hajnali fél négy körül térnek nyugovóra. Tehát van tizenkét órája, hogy eldöntse, mihez kezdjen a holttesttel. Ám ez alatt a tizenkét óra alatt észrevehetik a lány eltűnését, ez ellen tennie kell valamit.

Eszébe jutott a beszélgetés, amely a lány és a fekete, dróthajú férfi között folyt, aki nyilván a lány ügynöke. Hatra az itteni bárba beszéltek meg randevút. Ha a lány nem érkezik meg, a férfi esetleg érdeklődni kezd utána, és Jay úgy döntött, hogy ezt feltétlenül meg kell előznie.

Visszament a nappaliba, és amint átment a hálószobán, tekintetével ismét elkerülte az ágyat. Ahhoz a kézikönyv sorozathoz ment, amelyet apja mindig magával vitt, majd rövid keresgélés után a *Ki kicsoda a filmvilágban* egyik kötetében talált egy hevenyészett bekezdést, amely ismertette Lucille Balu filmszínésznői karrierjét. Ebből megtudta, hogy a lány huszonegy éves, eddig öt filmben szerepelt, Párizsban lakik, és az ügynökét Jean Thirynek hívják.

Jay becsukta a könyvet, visszatette a polcra, majd felemelte a telefonkagylót, és megkérte a központos lányt, hogy kapcsolja neki az üzenetközvetítőt.

Attól egyáltalán nem tartott, hogy a hívást esetleg utólag kinyomozhatják. Az üzeneteket továbbító két férfi egész nap, megállás nélkül csak a különböző telefonhívásokkal foglalkozik. Nem valószínű, hogy később vissza tudnának emlékezni egy bizonyos hívásra.

– Kérem, adja át a következő üzenetet Monsieur Jean Thirynek, aki hat órakor a bárban lesz – mondta Jay. – Az

üzenet így szól: Az estét Monte Carlóban töltöm. Reggel találkozunk. Lucille Balu.

A férfi elismételte az üzenetet, majd hozzátette, hogy át fogják adni Monsieur Thirynek, és letette a kagylót.

Jay tudta, hat óra körül jön a szobalány, hogy megvesse az ágyát.

Bement a hálószobájába, becsukta, majd kulcsra zárta az ajtót.

Most végre ránézett az ágyon heverő halott lányra. Az oldalán feküdt, háttal neki, egy kicsit összegömbölyödve. Olyan volt, mintha csak aludna.

Jay körülnézett a szobában, rejtekhelyet keresett. Az egyik fal mellett egy hatalmas szekrény állt, odament, kinyitotta, és megállapította, hogy a rajta lévő zár jó erős. Eldöntötte, hogy ide teszi a holttestet.

A gondolattól, hogy most hozzá kell érnie, egy pillanatra, de csak egy pillanatra mintha cserbenhagyta volna a bátorsága. Aztán kinyitotta a szekrény mindkét ajtaját, majd odament az ágyhoz, és megragadta az élettelen testet.

Megint megdöbbentette a holttest súlya, mire a szekrényhez ért vele, már alig kapott levegőt.

Megkönnyebbült, amikor végre becsukta a szekrényt és rázárta. Kivette a kulcsot a zárból, és zsebre tette. Aztán a fiókos szekrényhez ment, elővett egy fürdőnadrágot, majd kinyitotta a hálószoba ajtaját, és kilépett a nappaliba. Az asztalnál megállt, hogy a dobozból feltöltse a cigarettatárcáját; ezután kilépett a lakosztály ajtaján, és bezárta.

A folyosón átment a lifthez, és megnyomta a hívógombot.

Ezalatt Joe Kerr figyelte.

Joe teljesen tanácstalan volt, és csalódott. Úgy tűnt, ez lesz élete nagy lehetősége, és az egész egyszerre valami

titokzatos módon semmivé foszlott. Ahelyett hogy kitört volna egy remek botrány, egy jó nagy balhé, s lehetősége nyílt volna, hogy besétáljon a lakosztályba a fényképezőgépével, egyszerűen nem történik semmi.

Sophia Delaney elment a fürdőruhájával, most meg a Delaney fiú is elmegy a fürdőnadrággal a kezében.

De hol van a lány? Az miért maradt itt?

Joe látta, hogy a fiú bezárja az ajtót: ez azt jelenti, hogy a lány még ha akarna, sem tudna elmenni. Mit jelenthet ez?

Joe egy koszos zsebkendővel megtörölte izzadó, vörös képét, és közben próbálta megfejteni a talányt.

A lány bement, és nem jött ki, tehát még mindig benn kell lennie. De akkor a Delaney fiú miért zárja be?

A dolog kezdett megint érdekessé válni.

Joe végigkémlelt a hosszú, üres folyosón, majd elhagyta rejtekhelyét, és a 27-es lakosztály ajtajához ment. Nagyon figyelt, fülét egészen az ajtóra tapasztotta, de nem hallott semmit. Egy pillanatig tétovázott, majd felemelte a kezét, és erőteljesen bekopogott. Többször is kopogtatott, ám a lakosztályból nem hallatszott semmi mozgás, még egy hang sem, így aztán tanácstalanul hátrább lépett.

Biztos volt benne, hogy a lány még bent van. Lehet, hogy a Delaney fiú a lelkére kötötte, hogy ha kopogtatnak, ne válaszoljon?

Aztán hirtelen megérezte, hogy figyelik, ezért közömbös képpel ellépett az ajtótól, majd végigpillantott a folyosón.

A túlvégen, ahol a folyosó a lépcsőházhoz ér, meglátta a hotel detektívjének alacsony, köpcös alakját.

Joe hosszú évek újságírói tapasztalatának leleményességével elindult a folyosón, egyenesen a detektív felé, aki gyanakvó szemmel figyelte közeledését.

– Úgy látszik, Mr. Delaney nincs itthon – mondta Joe, amikor már csak néhány lépésnyire volt a detektívtől.

– Nem, nincs – mordult rá a detektív. – Miért nem érdeklődik először a portán?

– De hát pontosan azt tettem – mondta Joe rendkívül udvariasan. – Azt mondták, hogy a lakosztályában van.

– Az az ifjabb Mr. Delaney volt, de már az is elment. Maga azonban nem vele akar beszélni, igaz?

Joe gúnyosan elmosolyodott.

– Ugyan mit akarhatnék tőle? Na, mindegy. Majd visszajövök később. – Megkerülte a hotel detektívjét, és halkan fütyörészve elindult lefelé a lépcsőn, de közben mindvégig magán érezte a detektív fürkész tekintetét.

Hát ez pech, gondolta Joe, amikor oldalazva megpróbált utat törni magának a hallban ácsorgó tömegen át. Vajon meddig marad ez a pasas ott fenn? Mindenesetre a lány addig nem tud kijönni, amíg a Delaney fiú vissza nem tér.

Joe a portára ment.

– Ha Delaneyék közül bárki visszajönne a lakosztályba, kérem, szóljon nekem, jó? – mondta a portásnak. – A bárban leszek. – Közben vonakodva megvált egy ezerfrankos bankjegytől. – Ne felejtse el: fontos.

A portás azt mondta, hogy szólni fog, eltette a pénzt, majd továbbment.

Ezután Joe átment a telefonfülkéhez, és megkérte a központos lányt, hogy kapcsolja Delaneyék lakosztályát.

Hosszú csend következett, majd a lány közölte: – Sajnálom, monsieur, a szám nem válaszol.

Joe visszatette a kagylót, és a tömegen át utat tört magának a bár felé. Miközben belökte a csapóajtót, felnézett a bár bejárata felett lévő ócska órára, és látta, hogy öt perc múlva öt óra.

Ilyentájt a bár majdnem teljesen kihalt, és Joe tökéletesen megbotránkoztatta a pincért, amikor sonkát kért, egy zsemlét, vajat meg egy dupla whiskyt.

Biztos volt benne, hogy a lány még mindig a lakosztályban van. Semmi értelme az éhezésnek, mondta magának, amint elkezdte vajazni a zsemlét. Lehet, hogy sokáig kell várni, de elhatározta, hogy addig nem tágít, amíg nem látta a lányt kijönni, meg akkor sem, ha egész éjjel a lakosztály ajtaja előtt kell ácsorognia.

HARMADIK FEJEZET

I

Jean Thiry néhány lépéssel Floyd Delaney mögött jött ki a moziból.

Delaney a sajtófőnökével, Harry Stone-nal, egy hatalmas, keret nélküli szemüveget és könnyű, világosbarna öltönyt viselő nagydarab férfival beszélgetett. Stone kopasz fején verejtékcseppek csillogtak.

Thiry azon töprengett, vajon itt van-e a megfelelő pillanat, hogy végre megszólítsa Delaneyt. Bárcsak sikerülne felkeltenie Delaney érdeklődését Lucille iránt, akkor tüstént vége szakadna pénzügyi gondjainak. A fesztivál még három napig tart, aztán már nem lesz lehetősége arra, hogy megpróbálja Delaneyvel leszerződtetni Lucille-t.

Thiry egyetlen nagy reménysége Lucille volt. Az ügynökségen az elmúlt két évben egyre lejjebb csúszott, és Lucille volt az egyetlen igazi ígéret ügyfeleinek folyvást apadó listáján. A többiek felett már eljárt az idő: bár jó, megbízható színészek és színésznők, akiknek valamikor nevük is volt, de most már olyan öregek, hogy csak kisebb szerepeket kaphatnak, így a tőlük kapott ügynöki jutalék nem elég ahhoz, hogy fedezze az iroda fenntartásának költségeit.

Thiry a karórájára pillantott. Pontosan hat óra. Lucille-nek azt mondta, hogy hatkor találkoznak a Plaza bárjában. Ha most megelőzi Delaneyt, akkor megrendezheti, hogy

amikor a producer belép a szállodába, akkor ő Lucille-lel együtt épp a hallban legyen.

Ahogy elindult a mozi kijárata felé, Delaney éppen mellette ment el.

Thiry megragadta a lehetőséget, és azt mondta: – Jó napot, Mr. Delaney.

Floyd Delaney gyors, szúrós tekintettel rámeredt, majd megállt.

Delaney magas, széles vállú férfi, a haja hullámos és szőke, csupán a halántéka körül kezd őszülni. Napbarnította arca inkább csak megnyerő, mint jóképű. A szeme szürke, az álla gödrös és a szája érzéki. Ötvenöt événél jóval fiatalabbnak látszik.

Még a homlokát is összeráncolta, amint próbálta felidézni, hogy honnan ismeri Thiryt.

– Nézzük csak… maga, ugye…?

Harry Stone lépett oda hozzájuk.

– Jean Thiry, Mr. Delaney. Lucille Balu ügynöke.

Delaney arcán felcsillant az érdeklődés.

– Hat persze. Most már emlékszem. – Kezet nyújtott Thirynek. – Valódi kincset tart a kezében azzal a kislánnyal, Thiry. Azon gondolkodtam, hogy kezdhetnénk vele valamit. Most hogy van elfoglalva?

Thiry úgy fogta meg Delaney kezét, mintha az tojáshéjból lenne.

– Épp most fejezett be egy filmet, Mr. Delaney. Pillanatnyilag szabad.

– Mi lenne, ha mindannyian összejönnénk egy italra? – mondta Delaney. – Én most kilencig nem érek rá. Akkor azonban hozza magával a kislányt is. Kilenckor a bárban, rendben?

– Igen, Mr. Delaney – mondta Thiry, és alig akarta elhinni, hogy ez a nagy szerencse érte. – Ott leszünk, és köszönöm.

Delaney biccentett, belekarolt Stone-ba, és átsiettek az előcsarnokon, majd le a napfényben parkoló hatalmas Bentley-hez.

Thiry izgalomtól dobogó szívvel rohant le a mozi lépcsőjén, és elindult a Croisette-en a Plaza Hotel felé.

Micsoda lehetőség! – morfondírozott magában. Ha Delaney nem gondolná komolyan a dolgot, akkor biztosan nem hívna meg minket egy italra. Ez legalább egy harmincmillió frankos szerződést jelent. Ennek a tíz százaléka kihúz a csávából!

Alig tudta megállni, hogy futásnak ne eredjen. Micsoda szerencse ez Lucille-nek is! – gondolta. Ami azt illeti, meg is érdemli. Mindig keményen dolgozott, soha nem kényeskedett, könnyű dolga volt vele, mindig pontosan azt tette, amit mondott neki, és most végre úgy tűnik, közös munkájuk gyümölcse beérett.

Átverekedte magát a Plaza halljában nyüzsgő hatalmas tömegen, és belépett a bárba.

A bárpult feletti óra szerint öt perccel múlt hat. A bárban már szép számmal összegyűltek. Körülnézett, de Lucille-t nem látta sehol.

Nem szokott késni, gondolta, miközben a könyökével tört utat magának a bárpulthoz. Érezte, hogy ez most olyan pillanat, amelyet meg kell ünnepelnie, ezért rendelt egy whiskyt szódával, és miközben iszogatott, a bárpultnak támaszkodva a bejáratot figyelte.

Joe Kerr meg a harmadik whiskyjét kortyolgatva Thiryt figyelte.

Ekkor egy kifutófiú dugta be a fejét a bár ajtaján, és elkiáltotta magát: – Monsieur Jean Thiry!

Thiry intett a fiúnak, aki odament hozzá, és átadott neki egy cédulát.

Joe Kerr kitartóan figyelte Thiryt, aki töprengő képpel olvasta az üzenetet.

Telefonüzenet Mr. Jean Thiry részére. Érkezett 16^{h} 45-kor. Az estét Monte Carlóban töltöm. Reggel találkozunk. Lucille Balu.

Thiry az üzenetre meredt, majd mivel a fiú türelmetlenül toporogni kezdett, borravalót adott neki, aztán az egyik nagy ablakhoz ment, amely a Croisette-re nézett.

Mi a fenének ment Lucille Monte Carlóba? – töprengett. És kivel ment? Nyilván nem egyedül ment el.

Ismét a bárpult fölötti órára nézett. Húsz perccel múlt hat. Két óra negyven perce van arra, hogy megtalálja és visszahozza a Plaza Hotelbe. Nos, ez nem is olyan lehetetlen. Monte Carlo elég kicsi. Biztosan a Casinóban lesz.

Összegyűrte az üzenetet, és eldobta, majd kisietett a bárból, és a hallon at kiviharzott a szállodából kopott, agyonstrapált Simca Vedette-jéhez.

Még mielőtt Thiry a bár ajtajához ért, Joe Kerr már le is csúszott a székéről, és felvette az összegyűrt cédulát. Magával vitte a bárpulthoz, és ott óvatosan kisimította. Elolvasta az üzenetet, és petyhüdt arca egészen eltorzult a döbbenettől.

Lehet, hogy a lány mégis elhagyta a lakosztályt? Ő meg valamiképpen elmulasztotta?

Az üzenetet a levéltárcájába tette, kiitta a whiskyjét, és a bárból egyenesen a portához ment.

– Látta Mademoiselle Balut távozni? – kérdezte a főportást.

– A kisasszony nem hagyta el a szállodát, monsieur – hangzott a válasz, és mivel Kerr ismerte a főportás utolérhetetlen megfigyelőképességét, egy pillanatig sem kételkedett a szavában.

– Delaneyék közül sem jött még vissza senki?

– Még nem, monsieur.

A főbejárat mellett volt egy oldalkijárat a televízióstúdiók felé, mivel a televíziósok szintén a Plazában ütöttek tanyát, és Joe elhatározta, hogy itt is ellenőrzést tart. Végigsietett a hosszú folyosón, ahol a stúdiók előtt néhány újságíró ült türelmesen, ölükben a fényképezőgéppel.

– Nem láttátok erre kimenni Lucille Balut? – kérdezte Joe.

Megrázták a fejüket.

– Erre nem járt.

Tehát még most is Delaney lakosztályában kell lennie, mondogatta magában Joe, miközben visszafelé tartott a hallba. Akkor meg mit jelenthet ez az üzenet? A lány küldte? Lehet, hogy az éjszakát ott akarja eltölteni a fiúval? Erről lenne szó? Joe azonban furcsának találta, hogy a lány miért záratja be magát a lakosztályba már ilyen korán.

Ekkor észrevette, amint belép Floyd Delaney és Harry Stone a hallba.

Stone a portához ment, és elkérte Delaney kulcsát, miközben Delaney egy pillanatra megállt, hogy néhány szót váltson a hallon áthaladó Edward G. Robinsonnal.

Amint Robinson továbbment, Joe hallotta, hogy Delaney így szól Stone-hoz: – Én most fölmegyek, Harry. Kilenckor találkozunk a bárban. Ha sikerül megegyeznünk, akkor szeretném szerződtetni ezt a Balu lányt.

Joe fürgén átrobogott a szálloda hallján, és felrohant a második emeletre. A folyosó elején egy pillanatra

megtorpant, hogy meggyőződjék róla, nem ólálkodik-e még ott a szálloda detektívje, majd az ablakmélyedéshez sietett, és épp csak annyi ideje volt, hogy belépjen, már nyílt is a liftajtó, kilépett rajta Delaney, és a 27-es lakosztály ajtajához ment.

Delaney kinyitotta az ajtót, bement, majd becsukta maga mögött. Egyenesen a telefonhoz lépett, és hívta a titkárnőjét, Miss Kobbe-ot, akinek a harmadik emeleten volt a szobája.

– Le tudna jönni, kérem? – mondta, majd visszatette a kagylót a helyére, és bement a hálószobájába, ahol gyorsan levetkőzött, és belebújt a köntösébe.

Hallotta, amint Miss Kobbe belép.

– Hívja fel nekem Sansont – szólt ki a szobából. – Rögtön jövök – mondta, majd besietett a fürdőszobába, és hideg vízzel lezuhanyozott.

Amikor Sophia belépett, Floyd már javában telefonált. Intett a feleségének, aki odament hozzá, megcsókolta a homlokát, majd a hálószobájába ment.

A magas, karcsú Miss Kobbe meg nekiállt, hogy megkeverje a martinit az ezüstmixerben.

Hosszú gyakorlatot sejtető gyorsasággal kitöltött két italt a keverőüvegből, majd az egyiket az asztalra tette úgy, hogy Delaney könnyen elérhesse, a másikkal pedig Sophia hálószobájának ajtajához ment, bekopogott, majd belépett.

Sophia a toalettasztalnál ült. A fürdőköpenyt már levette, most csak bugyi és melltartó volt rajta, és egy finom szőrű ecsettel festette a száját.

– Köszönöm – mondta, amikor Miss Kobbe letette a toalettasztalra a martinit. – Nem tudja, Jay már a szobájában van?

– Nem hiszem, Mrs. Delaney – válaszolt Miss Kobbe. – Nem hallottam. Akarja, hogy megnézzem?

Sophia egy kicsit habozott, majd megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Mr. Delaney sokáig lesz elfoglalva?

– Egy hollywoodi hívást vár. Hat-negyvenötre pedig Mr. Cooper jön.

– Mi a ma esti program?

– Mr. Delaney kilenckor találkozik Miss Lucille Baluvel a bárban. Aztán még el akarja érni a ma esti film utolsó részét. Fél egykor ön és Mr. Delaney együtt vacsoráznak van Asterékkal a Château de Madridban.

Sophia felsóhajtott.

– Ha Mr. Delaney befejezte a telefonbeszélgetést, kérem, mondja meg neki, hogy beszélni szeretnék vele.

– Meg fogom mondani, Mrs. Delaney.

Ezzel Miss Kobbe kiment.

Sophia megitta a martini felét, majd rágyújtott egy cigarettára, magára kapott valamit, és ledőlt a nyitott ablaknál álló kerevetre.

Amióta Jaytől elvált, nyugtalan volt és félt. A fiú magyarázatát arról a lányról a szobájában egyáltalán nem tartotta kielégítőnek. Túl sima volt: túlságosan kidolgozott. A fiú hazudott, ezt biztosra vette, és valahogy ösztönösen megérezte, hogy itt valami komoly baj történt. A karmolások Jay karján, aztán ahogy azt a függönyzsinórt tartotta, a kék gyöngy, amit a padlón talált, és az a feszült légkör, ami a szobában volt, egy fenyegető képpé állt össze Sophia agyában.

Minél többet gondolkodott a dologról, annál jobban félt. Érezte, hogy erről szólnia kell Floydnak, de nem akarta, hogy az szokásához híven rögtön dühbe guruljon. Sophia tudta, hogy Floydot nem nagyon érdekli a fia sorsa, és azt

is, hogy hajlamos Jayt igazságtalanul kritikus szemmel nézni. Nem akarta, hogy a már amúgy is nagy szakadék, amely a két férfi közt tátong, még nagyobb legyen, de ez a dolog annyira nyugtalanította, hogy most mégis úgy érezte, kénytelen a felelősséget férjére hárítani.

Hallotta, hogy megcsörrent a telefon, amikor Floyd letette a kagylót, majd egypár perc múlva nyílt a hálószoba ajtaja, és belépett Floyd.

– Nos, édesem, jót úsztál?

– Igen, remek volt. Ülj le, drágám. Beszélni akarok veled.

Floyd, kezében a fél martinival, a kerevethez ment, és leült a felesége mellé. A poharat letette az asztalkára, és miközben Sophiára mosolygott, a kezét az asszony térdére helyezte.

– Mi a baj? Nyugtalannak látszol. Nem szeretem, ha az én kicsikém nyugtalankodik. Valami baj van?

Sophia egy pillanatig habozott. Floyd teljesen kiszámíthatatlan. Biztos, hogy kell neki a fiúról Floyddal beszélnie? Nem érinti-e majd kellemetlenül? Aztán eszébe jutott, ahogy

Jay átment a szobán, kezében a függönyzsinórral, és az a hirtelen rémület, ami elöntötte, hogy talán épp ellene forral valamit. Ez az emlék végül döntésre késztette.

– Semmi komoly, Floyd. Jayről van szó…

Delaney arcáról nyomban eltűnt a mosoly, és orrnyerge fölött a rosszallás jeleként két mély ránc jelent meg.

– Jayről? Miért kell neked nyugtalankodnod Jay miatt?

– Kérlek, Floyd, maradjon ez szigorúan csak köztünk…

Floyd megsimogatta Sophia térdét, majd kezével végigsimította a combját, és már megint mosolygott.

– Hát persze. Miről van szó?

– Felhozott ide egy lányt.

Delaney a feleségére meredt, kezét elhúzta a combjáról, megdörzsölte a száját, és a tekintete megkeményedett.

– Egy lányt? Ide?

– Igen. Ez akkor történt, amikor kijöttem a moziból, és feljöttem a fürdőruhámért. Az ajtót zárva találtam. Aztán amikor végre bejutottam, valami parfüm illatát éreztem a szobában. Rögtön tudtam, hogy idegen járt itt. Aztán meg is kérdeztem tőle, hogy nem hozott-e fel ide egy lányt, és ő elismerte.

– Az istenit! – mondta Delaney, és felpattant. Járkálni kezdett a szobában, és arcán megjelentek a harag mély ráncai. – És ki volt az?

– Nem tudom. Benn volt Jay szobájában. Jay azt mondta, hogy olyan magányos. Aztán találkozott ezzel a lánnyal a hallban, megtetszett neki, és felhozta ide. Majd rájött, hogy a lány mégsem tetszik neki annyira, és éppen azon töprengett, hogyan tudna megszabadulni tőle, amikor én megérkeztem.

– Itt süllyedjek el, ha nem tanítom móresre! – mondta Delaney, és most már a hangja is megkeményedett. – Hol van?

– Floyd, kérlek… megígértem neki, hogy nem mondom meg neked. Ne szólj Jaynek, de úgy gondoltam, hogy azért jobb, ha te is tudod.

Delaney a poharáért ment, megfogta, és felhajtotta a maradék martinit.

– Nincs sok értelme, hogy tudok róla, ha nem tehetek semmit – mondta türelmetlenül. – Semmi kifogásom az ellen, hogy lányokkal járkál. Az ő korában ez természetes, azt azonban nem tűröm, hogy mindenféle kis ringyót felhozzon ide.

– Többé nem tesz ilyet, Floyd. Ebben megállapodtunk – mondta Sophia csöndesen.

Delaney beletúrt a hajába.

– Jól van, hát akkor…

Az órájára pillantott. Gondolatai már rég nem a fián jártak, hisz ez a téma három-négy percnél tovább soha nem érdekelte. Ma este sok dolga lesz. Ez a hollywoodi hívás is nyugtalanította. Ajánlatot tett az Atlantic Booknak a hónap könyvére, és most tudta meg, hogy az M. G. M. is érdeklődik a könyv iránt. Ha az ügynöke, Brennon nem siet, akkor ez a könyv többe fog kerülni, mint amennyit ér.

– Floyd… nem gondolod, hogy Jay egy kicsit furcsa? – szólalt meg Sophia. – Amióta ismerem, azóta érzem, hogy egy kicsit… szóval egy kicsit mintha furcsa lenne.

Delaney keményen Sophiára nézett.

– Furcsa? Ezt azért nem mondanám. Meglehet, hogy korához képest egy kicsit csöndes, kicsit visszahúzódóbb, lehet, hogy nem jár eleget társaságba, de azt azért nem mondanám, hogy furcsa. Tulajdonképpen mit akarsz ezzel mondani?

Mit akar ezzel mondani? Maga sem tudta. Végül is másra nem hivatkozhat, csak az ösztönös megérzésére, csupán ez súgja neki, hogy a fiú nem egészen normális.

– Valahogy úgy érzem. – Egy kicsit habozott, majd folytatta. – Néha olyan félelmetes. Miért hordja például állandóan azt a sötét szemüveget? Mintha el akarna rejtőzködni. Valahogy mindig olyan légkör uralkodik körülötte…

Delaney mindezt egyszerre szörnyen unni kezdte. Túlságosan elfoglalt ő ahhoz, hogy ilyen elvont benyomásokkal foglalkozzék.

– Te jó ég! Hogy mondhatsz ilyet! Még hogy Jay félelmetes? Képzelődsz. Nincs semmi félelmetes abban a fiúban… egyáltalán nincs.

Sophia ismét habozott, majd az átélt riadalom mégis arra késztette, hogy folytassa. ezért csöndesen így szólt: – Ugye, az anyja egy kicsit dilis volt?

Delaney arca megmerevedett.

Az „egy kicsit dilis” enyhe kifejezés volt.

Harriette-et őrültnek nyilvánították volna, ha nem ugrik ki egy Los Angeles-i hotel tizedik emeleti ablakából. Bár ez a szörnyű nap tizenkét évvel ezelőtt volt, a gondolatára Delaney még most is összerándult.

Minduntalan visszarettent a Harriette-tel töltött évektől. Az első év kétségtelenül varázslatos volt. Harriette lélegzetelállítóan szép volt, vidám, gazdag és izgalmas. Bár az első pillanattól kezdve mintha egy kicsit hóbortos lett volna, de ez a hóbortosság szórakoztató volt. Mindenesetre bárki, akinek csak egy kicsit is élesebb a szeme, rögtön észrevette volna a bizonytalan szellemi állapot jeleit. Delaney azonban nem vett észre semmit. Harriette-et sírógörcsei, vad kitörései és a váratlanul rá-rátörő hisztérikus jókedv csak még érdekesebbé és kiszámíthatatlanabbá tették előtte. Az, hogy felesége imádott életveszélyes tempóban hajtani, hogy voltak hosszú időszakai, amikor csak mogorván hallgatott, és az, hogy állandóan valamiféle nyughatatlanság vibrált körülötte, Delaney számára pusztán a személyiség tartozéka volt.

Jay egy évvel házasságkötésük után született, és Harriette a fiút rögtön dajkaságba adta, mert a gyerek egy cseppet sem érdekelte. Az évek múlásával Harriette már olyannyira nem tudta elviselni Jayt, hogy Delaney

bentlakásos iskolába küldte, és elintézte, hogy a fiú a vakációt se töltse otthon.

Harriette szellemi állapota egyre romlott. Delaney barátai már rég rájöttek, hogy az asszony elmebeteg, Delaney azonban olyannyira el volt foglalva a munkájával, hogy még mindig nem vette észre, hogy a feleségével komoly baj van. A házassága már nem volt boldog. Ha véletlenül nagy ritkán kettesben maradtak, akkor minduntalan veszekedtek, de ő ezt is elintézte annyival, hogy ez elkerülhetetlen.

Aztán egy éjjel olyasmi történt, ami kegyetlenül ráébresztette a valóságra.

Bár mindez tizenkét évvel ezelőtt történt, mégis annak az éjszakának az emléke még ma is felgyorsította a szívverését.

Aznap későn ért haza a stúdióból Beverly Hills-i luxusotthonába, és rögtön letelepedett, hogy elolvassa egy film forgatókönyvét, amelyet meg akart csinálni.

Harriette tőle távolabb, némán üldögélt, és maga elé meredt. Hiába beszélt hozzá, az asszony nem válaszolt, Delaney meg gondolatban rántott egyet a vállán, majd igyekezett megfeledkezni róla, és a forgatókönyvre összpontosított.

Úgy egy órája olvashatott, amikor hirtelen észrevette, hogy a szoba légköre rettentő feszültté vált. Átnézett a túloldalra, ahol Harriette ült, de addigra az asszony eltűnt a helyéről, és észrevétlenül mögé került. Delaneyvel szemben volt egy tükör a falon, és ő belepillantott. A látvány igencsak megdöbbentette.

Harriette, kezében egy húsvágó késsel, hátulról, lassan lopakodott felé, és az arcán olyan kifejezés ült, amely még ma is sokszor kísérti álmában.

Az alatt a néhány rövid másodperc alatt, amíg feleségére meredt a tükörben, döbbent rá arra, hogy az asszony elmebeteg, és ez a szörnyű felfedezés egy kis időre megbénította.

Amikor Harriette már csak néhány lépésnyire volt tőle, és már emelte a kést, Delaney a kéziratot csak akkor dobta félre és ugrott fel gyorsan.

Az asszony egy vadmacska vérszomjas kegyetlenségével támadt rá, és őt megdöbbentette feleségének ereje. Még mielőtt sikerült elvenni tőle a kést, felhasította a karját, és az arcán is hagyott egy hosszú, mély sebet.

Aztán Harriette elmenekült előle, és mielőtt megállíthatta volna, kirohant a házból.

Akkor látta élve utoljára.

Delaney kocsijával egy Los Angeles-i hotelhoz hajtott, felment lifttel a tizedik emeletre, bement egy üres szobába, és kiugrott az ablakon.

Hát igen, az, hogy „egy kicsit dilis”, valóban enyhe kifejezés, és Delaneyt nagyon bosszantotta, hogy Sophiának egy ilyen fájó emléket kellett eszébe juttatnia.

– Igen, azt hiszem – mondta mogorván –, de ez nem jelenti azt, hogy…

Aztán amint meghallotta csöngeni a telefont, azonnal élt a menekülés lehetőségével.

– Vártam ezt a hívást. Nézd, kicsim, felejtsd el ezt az egészet. Nincs miért nyugtalankodnod. Jayjel nincs semmi baj. A mindenit! Hát már huszonegy éve élek vele. Csak ismerem.

Miss Kobbe dugta be a fejét az ajtón.

– Mr. Delaney, Mr. Brennon van a vonalban.

– Megyek.

Delaney megpaskolta Sophia arcát, majd átment a másik szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Sophia komoran meredt a plafonra.

Ismét Jayre gondolt, látta, amint közeledik felé, ujjai közt a skarlátvörös zsinórral, a szemét meg eltakarja a sötét szemüveg, és erre a gondolatra ismét nyugtalanul összerezzent.

Vajon hol lehet? Mit csinál? Ki volt az a lány, akit felhozott a lakosztályba?

Miss Kobbe nézett be.

– Még egy martinit, Mrs. Delaney?

Sophia bólintott.

– Igen, azt hiszem, kérek még egyet. Jay megjött már?

– Még nem, Mrs. Delaney.

Ekkor valami váratlan érzéstől hajtva Sophia felpattant, és átment a nappaliba.

Delaney még telefonált. Rendezőasszisztense, Jack Cooper az egyik klubfotel karfáján ült, és cigarettázott.

Rámosolygott Sophiára, aki Jay hálószobájának ajtajához ment.

Sophia odabiccentett neki, miközben kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába.

Az ajtót becsukta maga mögött, majd nekidőlt, és körülnézett.

A szobalány már járt benn. Megágyazott, kitette az ágyra Jay kék pizsamáját, és félig leengedte a redőnyt is.

A parfümöt még mindig lehetett érezni a szobában.

Az öltözőasztalon áll Harriette ezüstkeretes fényképe, amelyen rendkívül szépnek és rendkívül ártatlannak tűnik.

Sophia tanulmányozta a fényképet. Látta, hogy Jay mennyire hasonlít Harriette-re. Ugyanaz a száj, ugyanazok az arccsontok és ugyanaz az elbájoló ártatlanság.

A fényképről a fal mellett álló nagy szekrényre nézett, és észrevette, hogy a zárból hiányzik a kulcs. Odament a szekrényhez, és megpróbálta kinyitni, de az ajtó zárva volt.

Aztán egyszerre minden különösebb ok nélkül úgy érezte, hogy most azonnal ki kell mennie a szobából. Ugyanaz a metsző félelem kerítette hatalmába, mint amilyet akkor érzet, amikor Jay közeledett felé, kezében a skarlátvörös zsinórral.

Ellépett a szekrénytől, a szíve sebesen vert. Egy pillanatra megállt az ajtóban, és rámeredt a szekrényre, így próbálta legyőzni azt az érthetetlen pánikot, amely a hatalmába kerítette. Aztán egy hirtelen mozdulattal kinyitotta az ajtót, és visszament a nappaliba.

Nyomban megtorpant, amint észrevette, hogy Jay már a szobában van. A fiú az egyik nagy ablaknál állt, és őt nézte. Látta magát a szemüveg sötét üvegében, ahogy rendkívül feszülten és mozdulatlanul áll.

Delaney éppen azt mondta a telefonba: – Rendben van, Ted, írasd alá a szerződést, de gyorsan. Még ma este. – Láthatóan tudomást sem vett arról, hogy körülötte pattanásig feszült a légkör.

Sophia gyorsan bement a szobájába. Magán érezte Jay szemüveg mögé rejtett tekintetét, és heves mozdulattal kinyitotta az ajtót.

Az ajtóból visszafordult, és a fiúra nézett, Jay pedig rámosolygott. Sophia szemében ez a mosoly kegyetlen volt, fenyegető, és végigfutott a hátán a hideg.

II

Jay, kezében egy pohár paradicsomlével, a fényes bárpultnak támaszkodott. Figyelte a tőle néhány lépésnyire álló férfiakat. Ott volt az apja, Harry Stone és Jack Cooper, mindegyikük szmokingot viselt. Jean Thiryt állták körül, akin viszont rövidujjú stranding, bő, világosbarna nadrág és szandál volt. Látszott rajta, hogy így is melege van, fáradt és zavart. A tarka stranding sötét foltokban tapadt a hátához, és az arca is verítéktől csillogott.

Éppen ezt mondta: – Igazán sajnálom, Mr. Delaney, de nem tudom, hogy hová tűnt. Már mindenütt kerestem. Csak egy üzenetet hagyott, hogy az estét Monte Carlóban tölti, ott azonban nyoma sincs. Onnan jövök.

Jay belekortyolt a paradicsomlébe. Nagy érdeklődéssel figyelte a fejleményeket.

Floyd Delaney türelmetlenül csettintett az ujjával.

– De hát az isten szerelmére! Nem tud jobban vigyázni arra a lányra? Na, mindegy, ha nincs itt, hát nincs itt. – Azzal Stone-hoz fordult. – Intézd el ezt az ügyet, Harry. El akarom érni a filmet.

– Igen, Mr. Delaney – mondta Stone.

– Gondom lesz rá, hogy holnap itt legyen akkorra, amikorra kívánja, Mr. Delaney – mondta Thiry kétségbeesetten. – Tudja, előfordul az ilyesmi. Biztosan meghívta valaki…

Delaney azonban már rá se hederített. Otthagyta Thiryt, és Jay mellé lépett.

– Gyere velem – mondta. – Szeretném, ha megnéznéd ezt a filmet.

Jay meghökkent, próbált valami kifogást keresni. Meglepte, hogy milyen ellenségesen néz rá az apja. Lehet, hogy Sophia elmondta neki? Megígérte, hogy nem teszi, bár lehet, hogy azóta meggondolta magát. És vajon mit keresett Sophia az Ő szobájában? Egész este ez a kérdés izgatta, csak ezen törte a fejét. Nem győzte dicsérni magát előrelátásáért, hogy bezárta a szekrényt és a kulcsot magával vitte.

– És ide figyelj, vedd már le azt a szemüveget – folytatta az apja. – Talán nem nőtt még egészen hozzád, vagy igen?

Jay levette a szemüvegét, és benyomta ingének felső zsebébe.

– Nincs sok kedvem ahhoz a filmhez, apa – mondta. – Nem is vagyok úgy öltözve. Arra gondoltam, hogy elmegyek úszni az Eden Rochoz.

Delaney arca megmerevedett.

– Szeretném, ha megnéznéd ezt a filmet. Kíváncsi vagyok a véleményedre. Mi van veled? Jövőre már te is a stúdióban fogsz dolgozni. Hogy a fenébe akarsz előbbre jutni a pályán, ha nincs benned egy szemernyi érdeklődés sem?

– Jó – mondta Jay vonakodva. – Ha tényleg kíváncsi vagy a véleményemre, akkor természetesen megnézem. Felmegyek, és átöltözöm.

– Rendben van, akkor menj. – Delaney arca egy kicsit megenyhült, még el is vigyorodott, és vállon veregette a fiát. A kölyökkel nincs semmi baj: talán egy kicsit lustább a kelleténél, de ha megfelelően irányítják, akkor igazán könnyen kezelhető. Azt mondja Sophia, hogy a fiú furcsa. Hát tessék, most itt a bizonyíték. A nők mindig mindent felfújnak. Még hogy furcsa? Badarság! – Majd szólok annak a fickónak ott az ajtóban, hogy tartson fenn neked egy helyet mellettem. Na, csipkedd magad, fiam. Húsz perc

múlva kezdődik. Akkor várlak – majd Thiryt figyelemre se méltatva ott hagyta Jayt, és miközben átsietett a báron, odaintett néhány ismerősnek.

Amint apja eltűnt a láthatárról, Jay nyomban visszatette a szemüvegét. Megitta a paradicsomlevet, majd óvatosan közelebb húzódott Thiryhez és Stone-hoz.

Hallotta, amint Stone épp azt mondja: – Minden magán múlik. Nálunk még senki sem ismeri.

Jay szerette volna megmondani Stone-nak, hogy csak az idejét vesztegeti. Eszébe jutott a halott lány a szekrényében, és borzongás futott végig a gerincén. Még hat órája van addig, míg megpróbálhatja eltüntetni a holttestet a szobából. Akár a moziba is beülhet, ahelyett hogy kódorgással csapja agyon az időt.

Jay otthagyta a két beszélgető férfit, kilépett a bárból, majd a hallon át a lifthez ment.

Csak úgy mellékesen megkérdezte a liftes fiút: – Mikor kapcsolják a liftet automatára?

– Háromkor, uram – felet a liftes.

Jay bólintott.

Úgy van, ahogy gondolta. Szüksége lesz a liftre, amikor kiviszi a lányt. Ha arra gondolt, hogy hat óra múlva ki kell emelnie a szekrényből, átvinni a nappalin, majd a folyosón egészen a liftig, akkor gyorsabban kezdett verni a szíve. Fennállt a veszély, hogy Sophia vagy az apja meghallja, amikor átviszi a lányi a nappalin. Aztán megláthatja valaki akkor is, amikor átmegy vele a folyosón. Jay készen állt arra, hogy vállalja a veszélyt: mindez hozzátartozik a legnagyobb fokú izgalomhoz.

Egy kicsit meghökkent, amikor a 27-es lakosztály ajtaját nyitva találta, majd óvatosan lenyomta a kilincset, és

bekémlelt a nappaliba. Égett a villany, és Sophia szobájából mozgást hallott.

Csöndesen a saját szobájához osont, kinyitotta az ajtót, és belépett, majd előbb becsukta az ajtót, s csak azután gyújtotta fel a villanyt.

Sophia is biztosan a moziba megy. Már itt sem lesz egypár perc múlva. Zsebéből elővette a szekrénykulcsot, betette a zárba, és kinyitotta az ajtót.

A halott lány pontosan úgy feküdt, ahogy hagyta. Jay egy pillanatig meredten nézte, majd lenyúlt, és megérintette a lány csupasz karját. A kar hideg volt és kemény. Jay elfintorodott. Nehéz dolga lesz vele, hacsak el nem múlik ez a merevség. Halványan emlékezett rá, hogy valahol azt olvasta, a merevség néhány óra alatt elmúlik, de hogy pontosan mennyi idő kell hozzá, az nem jutott eszébe.

Kivette a szekrényből a szmokingját, és az ágyra dobta, majd, mivel nem tudott tovább várni, azonnal tudni akarta, hogy elbírja-e, megfogta a halott lány karját, és kísérletképpen megpróbálta felhúzni.

A lány testének súlya és tehetetlensége megdöbbentette. Most már felmerült benne a kétely, hogy talán mégsem lesz képes a szobájától elvinni a liftig.

Kezét a holttest hóna alá dugta, és nagy erőfeszítéssel sikerült függőleges helyzetbe hoznia. Épp a szekrény oldalának támasztotta a lányt, amikor meghallotta, hogy valaki kopog az ajtón.

Kis, éles fájdalom hasított a szívébe, majd olyan hevesen kezdett el verni, hogy alig kapott levegőt. Hallotta, amint lenyomódik a hálószoba ajtajának a kilincse. Ekkor elengedte a lány testét, és amint kivágódott a hálószoba ajtaja, a szekrényajtót még gyorsan be tudta csapni.

Megfordult, és érezte, hogy arcát elönti a hideg verejték.

Az ajtóban Sophia állt. Deréktól bővülő, tűzpiros, mély kivágású estélyi ruha volt rajta. A hajában hatalmas gyémánttű, és karcsú nyakán is gyémántok csillogtak.

Csak álltak ott, és meredten néztek egymásra.

Sophia nem gondolta, hogy a fiút a szobájában találja. Öltözködés közben félelme ismét erősödött, és mivel azt hitte, hogy egyedül van a lakosztályban, úgy döntött, még egyszer körülnéz Jay szobájában, hátha talál valamit, ami megnyugtatja, vagy éppenséggel megerősíti gyanújában, hogy itt valami baj történt.

Ahogy meglátta Jayt, aki mozdulatlanul, elfehéredett képpel, rémülten állt, rögtön tudta, hogy valami bűnös dolgon kapta rajta.

Figyelte, hogyan próbál Jay úrrá lenni magán.

– Nahát – mondta, és a hangja egy kicsit remegett. – Épp át akartam öltözni. Apa szeretné, ha én is megnézném a ma esti filmet.

– Igazán?

Rövid hallgatás után Jay így szólt: – Sietnem kell. Te is jössz, ugye?

– Igen, én is.

Jay ott hagyta a szekrényt, és a fiókos szekrényhez ment, majd elkezdte kiüríteni a zsebeit: kirakta az arany cigarettatárcát, az öngyújtóját, a zsebkendőjét és a pénzét.

Sophia lassú, mély lélegzetet vett.

– Jay… valami baj van?

A fiú megmerevedett, majd lassan hátrafordult. A szemüveg sötét lencséjének villanása félelmetessé tette.

– Baj? Miért lenne? Hogy érted ezt?

– Nem tudom, valahogy úgy érzem, mintha lenne – mondta, és nem mozdult. – Ez a lány…

– Miatta ne fájjon a fejed – mondta Jay. – Már elment.

– Nem fog kellemetlenkedni?

– Miért tenné?

– Lehet, hogy megpróbál zsarolni.

Jay elmosolyodott: a szája legalábbis mosolyra húzódott, az arca azonban merev és feszült maradt.

– Ugyan. Miért gondolod, hogy zsarolni akarna?

– Egy ilyen lánytól kitelik…

A mondat a levegőben maradt. Sophia látta, hogy Jay szeme a szekrényre szegeződik, így ő is odanézett.

A szekrényajtó lassan, nagyon lassan nyílni kezdett.

Sophiát elöntötte a rémület.

Látta, hogy Jay előrelép, majd megáll. A fiú arca most olyan színű volt, akár a viasz.

A szekrény ajtaja sarkig kitárult.

Lucille Balu merev teste bizonytalanul megbillent, majd miközben Sophia kezét a szájához kapta, hogy elfojtson egy rémült sikolyt, a halott lány kicsúszott a padlóra, egyenesen Sophia lába elé.

NEGYEDIK FEJEZET

I

Senki, még a férje sem sejtette, hogy Sophia szépsége mögött páncélos keménység rejtőzik, amelyet gyerekkorának nyomora és akkori életének fertője kovácsolt ki. Csak kevesen tudták, hogy Sophia Nápoly nyomornegyedének szülötte.

Alighogy járni kezdett, máris Nápoly vízparti negyedében csatangolt egy csapat koszos, rongyos kölyökkel, és a turistákat leste, hogy aztán a többiekkel közrefogja őket, s kinyújtott kézzel az egyetlen általa ismert angol szót kántálja: – Pénz – pénz – pénz.

Este aztán mindig visszatért abba a két faládából és egy rozsdás vaslemezből összetákolt odúba, amely az otthona volt.

Az apjával élt ott, egy alacsony, köpcös kis olasszal, aki egy gengszter határozott, fekete szemével nézett a világra, és aki életében egyetlen napot sem töltött munkával.

Ha Sophiának egy nap alatt nem sikerült legalább ötszáz lírát összekoldulnia, akkor az apja megragadta, rongyos ruhájánál fogva felemelte, és csupasz testét kegyetlenül elverte a derékszíjával. Így ment ez egészen addig, míg tizenhárom éves nem lett. Egy este, amikor ismét kevesebb, mint ötszáz lírával tért haza, és teste-lelke már előre reszketett a verés gondolatára, ott találta az apját összegörnyedve azon a rongykupacon, amely az ágya volt, szívében egy markolatig döfött tőrrel.

Sophia sokáig bámult az apjára, élvezte, hogy holtan találta, aztán lehajolt, és a halott fájdalmasan vicsorgó arcába köpött, majd fogta magát és elment. Elöntötte a boldogság, amikor rádöbbent, hogy végre egyedül van, most már csak magáról kell gondoskodnia, és a húsába vágó szíj immár a múlté.

Sophia rongyosan, koszosan is gyönyörű gyermek volt. Hamarosan fel is keltette egy férfi, egy strici figyelmét, akit Giuseppe Francininek hívtak, és a Via Román túli koszos, bűzös sikátorok kávéházaiban dolgozott. Észrevette a kislányban a lehetőséget, kezelésbe vette, felöltöztette, keresett neki egy többé-kevésbé tiszta szobát, és elindította a prostitúció felé: mindez még tizenöt éves kora előtt történt.

Miután Sophia felismerte, hogy ez a foglalkozás jól jövedelmez, olyan lendülettel vetette magát új munkájába, hogy ezzel meglepte és megörvendeztette Francinit. A férfi gyorsan rájött, hogy csak elfecsérli Sophia tehetségét ezekben az olcsó kávéházakban. Egy barátjával megosztoztak a költségeken, és Rómába küldték, ahol béreltek neki egy lakást.

Mire Sophia betöltötte a tizenhetedik évét, híres, sikeres prostituált lett. Akkorra már lerázta magáról Francinit, luxuslakást bérelt Róma egyik divatos negyedében, tekintélyes jövedelme, Alfa Rómeója és drága, divatos ruhákkal teli szekrénye volt, amelyben még egy nercstóla is helyet kapott.

Néhány hónappal a tizenhetedik születésnapja után megismerkedett Hamish Wardell-lel, a Rómában éppen szabadságát töltő hollywoodi filmrendezővel. Wardell, akit lenyűgözött Sophia szépsége és szenvedélyessége, magával

vitte Hollywoodba, és elintézte, hogy kapjon egy kis szerepet abban a filmben, amit épp akkor forgatott.

Sophia a filmvásznon azonnal sikert aratott. Szépsége, feltűnő vonzereje mellett elhomályosodott az összes többi színész és színésznő, akik ebben a filmben szerepeltek. A közönségre olyan hatással volt, hogy nyomban lekötötték még három filmre hat számjegyű gázsiért, és további háromra, amelyekért még ennél is magasabb összeget ajánlottak neki.

Attól fogva csak úgy dőlt a pénz Sophia bankszámláira, a közönség imádta, és gyermekkorának szörnyűségei, majd a római utcákon felszedett vendégeinek brutalitása mostanra csupán elmosódott, halvány emlék lett.

Floyd Delaneyvel huszonnégy éves korában ismerkedett meg. Delaney beleszeretett, és hat hónap múlva elvette feleségül.

Most tehát Hollywood egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb emberének a felesége. Megvan mindene, ami csak kíván. És biztonságban van, Sophia számára pedig a biztonság a legfontosabb dolog a világon. Ennél csupán maga az élet fontosabb.

Összeszorított térddel, ökölbe feszült kézzel ült a nappaliban a kanapén, és Jayre meredt, aki merev, sápadt arccal ült vele szemben, és csupán közvetlenül a jobb szeme mellett rángatózott egy kis izom.

Sophiának nem volt kétsége afelől, hogy a lányt Jay ölte meg, és arra is rájött, hogy mindez az ő helyzetét is veszélyezteti.

Ha ez a dolog az újságok címoldalára kerül, akkor biztonsága, társadalmi helyzete, amelyért úgy megszenvedett, egyszeriben semmivé foszlik.

Lassanként kezdett magához térni az ijedtségből, amelyet a lába elé zuhanó halott lány okozott. Sophiát kemény fából faragták, és az első rémület után most már szembe tudott nézni a helyzettel. Agya máris a kivezető utat kereste. Eszébe sem jutott, hogy gyöngén behódoljon a körülményeknek, ám mielőtt eldöntené, hogy mitévő legyen, meg kell ismernie a tényeket.

– Ő volt Lucille Balu? – kérdezte, és Jayre meredt.

– Igen.

Már Jay is kezdett magához térni annak a rettenetes pillanatnak a hatása alól, amikor észrevette, hogy a szekrényajtó lassan kinyílik. A szája teljesen kiszáradt, miközben azon töprengett, vajon mit tervezhet Sophia. Meglepte, hogy mostohaanyja idegei nyilvánvalóan erősebbek az övénél.

– És te megölted? – kérdezte Sophia, és a keze ismét ökölbe szorult.

– Baleset volt – mondta Jay, és szájára merev, üres mosolyt erőltetett.

– Hogyhogy baleset?

Jay habozott, közben nyelve hegyével megnyalta a száját, majd az mondta: – Amit eddig elmondtam, az mind igaz. Amikor megláttam itt a szobában, rájöttem, hogy tévedtem. Azt hiszem, nem viselkedtem épp a megfelelő módon. Egyszerűen elküldtem. Erre méregbe gurult. Azzal fenyegetődzött, hogy sikítani fog. Én megijedtem, hogy valaki meghallja. Befogtam a száját. Erre kapálódzni kezdett. Erősebb volt, mint gondoltam. Én… azt hiszem, hogy egy kicsit erősebben fogtam meg, mint hittem. Aztán egyszerre elerőtlenedett. Azt hittem, hogy elájult. Amikor megpróbáltam magához téríteni, rájöttem, hogy meghalt.

Sophia hallgatta a fiú színtelen hangját, és tudta, hogy hazudik. Ismét felrémlett előtte az a kép, amitől annyira megijedt: a szobában felé induló fiú kézében a skarlátvörös függönyzsinórral, és tudta, hogy a lányt szántszándékkal fojtották meg.

Alaposan szemügyre vette a fiút.

A sötét szemüveg eltakarja a szemét, és ez, mint egy álarc, biztonságot nyújt neki.

– Vedd le azt a szemüveget – mondta.

Jay megmerevedett, és összeráncolta a homlokát. Felemelte a kezét, egy kicsit habozott, majd levette a szemüveget.

Színtelen, fakókék szeme láttán, amelyből így már hiányzott az az alattomos kifejezés, Sophia önbizalma megnőtt. Világossá vált előtte, hogy a fiú sokkal ijedtebb és rémültebb, mint ő.

– Hazudsz – mondta. – Te szándékosan hoztad ide, és ölted meg. A függönyzsinórral ölted meg.

Jay szeme teljesen üressé vált. Olyan lett, akár egy vak emberé. Aztán felhúzta a száját, és egy kis fuldokló hangot hallatott, mintha kuncogást fojtott volna el.

– Eltaláltad – mondta. – Sokkal okosabb vagy, mint hittem. Igen, hát persze. Egyáltalán nem baleset volt.

Sophia mély levegőt vett, és felállt. Átment a szobán, és kivet egy cigarettát az asztalon álló dobozból. Amikor rágyújtott, látta, hogy a keze szinte nem is remeg, és ez meglepte.

Most már biztos volt benne, hogy a fiú elmebeteg. Mindig is gyanította, hogy Jay anyjának bomlott elméjét örökölte. És most teljesen egyedül van vele a szobában. Lehet, hogy veszélyes? Elképzelhető, hogy a fiú hirtelen rátámad? Jobb, ha óvatos, és nem ellenkezik vele.

Visszament a székhez, és leült.

– Miért csináltad? – kérdezte szelíden.

A fiú kemény tekintettel nézett rá, észrevette a hangjából kicsengő együttérzést.

– Hogy miért csináltam? – ismételte meg a kérdést, és még lejjebb csúszott a széken. – Azért, Sophia, mert unatkoztam. Te nem tudhatod, hogy mit jelent az igazi unalom. Nem tudhatod, hogy milyen érzés mindig harmadik dudásnak lenni: még csak nem is a másodiknak. Amióta megszülettem, mindenkinek csak az útjában voltam. Az anyám utált. Az apám mindig egy nagy nullának tartott. Engem egész életemben mindig csak kiadtak, elküldtek otthonról, hogy örömet szerezzenek apámnak, anyámnak vagy apám második feleségének, vagy egyszerűen csak azért, mert útban voltam.

Sophia bólintott.

– Igen, ezt ismerem. Nekem is rohadt egy gyerekkorom volt. Ezért próbáltam meg mindent, hogy úgy érezd, szükség van rád, és egyáltalán nem vagy útban. Nehogy azt hidd, hogy nem értelek még. De igen, megértelek. A te életed sem volt örömteli.

Jay szeme felcsillant. Egyszerre gyerek lett, aki mohón vágyik a szeretetre.

– Mindig csodáltalak, Sophia. Te vagy az egyetlen, aki legalább megpróbálsz megérteni, bár a kedvességed egy kicsit későn jött. Húsz éven át mindig csak harmadik dudásnak lenni nem éppen nagy élvezet. – Előrehajolt, és Sophiára meredt. – Mindig csak félrelöktek, senkinek nem kellettem, csak akkor szedtek elő, amikor mutogatni akartak, és ez sem volt valami nagy élvezet. Most már évek óta próbálok valamit találni az életben, aminek valóban van értelme. Arra a következtetésre jutottam, hogy az életben a

kockázatvállalás az, ami mindennél fontosabb. Először azt hittem, hogy ha kockára teszem a szabadságomat, az is elég. Ezért az iskolában betörő lettem. – Sápadt ajkai kisfiús mosolyra húzódtak. – Nem loptam el semmit. Csak betörtem a házakba, és belopakodtam a hálószobákba. Izgalmas dolog volt ott az emberek ágya mellett ülni, figyelni, hogyan alszanak, és persze sosem tudhattam előre, hogy mikor ébrednek fel hirtelen, és kapnak el. Egy idő múlva azonban ebbe is beleuntam. Rájöttem, hogy számomra a szabadság sem olyan fontos. Sokat gondolkodtam, míg végre megértettem, hogy egyetlen dolog van, ami pótolhatatlan és számomra a legértékesebb, és ez az életem.

Sophia leverte a hamut a cigarettáról. Az agya lázasan dolgozott. Hagyta Jayt beszélni, de csak fél füllel figyelt arra, amit a fiú mondott. Próbálja mentegetni magát. Már nem kell sok hozzá, és eljutnak a halott lányhoz. Az nem érdekelte Sophiát, hogy miért csinálta. Csak az izgatta, mi történik, ha ez a hír szárnyra kap. Jay, Floyd fia. Ereiben megfagyott a vér, ha a nyilvánosságra, a botrányra, az újságírók iszonytató rohamára gondolt, meg arra, hogy mindez milyen hatással lenne Floyd filmjére. Meg aztán nyilván megint felszínre kerülne Harriette öngyilkossága, jönne a tárgyalás, a barátok sajnálata, azok a rettenetes, soha véget nem érő főcímek az újságban.

– Kipróbáltam az orosz rulettet is – mondta Jay. – Tudod, hogy mi az? Beteszel egy töltényt a revolver hengerébe, aztán megpörgeted a hengert úgy, hogy ne tudhasd, a töltény az ütőszeg alatt van-e vagy sem, majd a fegyvert a homlokodhoz teszed, és meghúzod a ravaszt. Ám ez is csak amolyan szerencsejáték, és bár először félelmetesen izgalmas, hamar rájöttem, hogy én nem ilyen kockázatot

keresek. Ha már kockáztatni akarom az életemet, akkor biztosnak kell lennem, hogy ez nem a vakszerencsén múlik, hanem saját, előre meghatározott tervemen, hogy a saját fejemre és intelligenciámra kell támaszkodnom. Ez vezetett a gyilkossághoz. Már jó ideje tervezem, hogy megölök valakit. Aztán ma délután elhatároztam magam. – A fiú most egészen előrehajolt, az arca feszült volt. – Megláttam ezt a lányt. Könnyen rávettem, hogy feljöjjön; és könnyen meg is öltem. Olyan meghatóan gyanútlan volt. Persze mindezt másként is elrendezhettem volna. Az egészet sokkal biztonságosabbá és könnyebbé tehettem volna a magam számára; de nem ezt akartam. Én valódi, igazi kockázatot akartam. Úgy gondoltam, hogy egy holttesttel itt, ebben a hotelban a végsőkig próbára tehetem a találékonyságomat. Nem készítettem semmilyen tervet. Még most sem tudom, hogy mihez kezdek majd ezzel a hullával. – Ujjaival végigszántott a haján, miközben egyfolytában Sophia arcát nézte,– Nem sejthettem, hogy ilyen okos vagy, Sophia. Te nem szerepeltél a terveimben. Most mit akarsz csinálni?

Mit akar csinálni? Sophia is ezt kérdezte magától. Mondja el Floydnak? Értesítse a rendőrséget? Vágja el így a saját torkát?

Ha ez a hír egyszer a napilapok főcímei közé kerül, akkor nem lesz több vacsora a Fehér Házban, nem lesz több izgalmas londoni estély, ahol előfordulhat, hogy felbukkan a királyi család valamelyik tagja, és többé nem fognak versengeni a gazdag New York-i házak asszonyai azért a kegyért, hogy vacsoravendégeik közt tudhassák Delaneyéket. És Floyd? Milliókat ölt ebbe a filmbe. Vetíthetik-e a filmet akkor, amikor Floyd fia gyilkosságért áll a bíróság előtt?

Sophia tudta, hogy most végzetes lenne, ha Floydra bízná a dolgot. Férje gondolkodás nélkül, ösztönösen a törvényes megoldást választaná. Kihívná a rendőrséget, és a fiát habozás nélkül átadná nekik. Sophia szerette és csodálta Floydot. Floyd mindig helyesen cselekszik, de ez most semmiképpen nem lenne megfelelő. Ez most különleges eset. Egyetlen rossz lépés tönkreteheti az egész jövőjüket, és Sophia pontosan tudta, hogy ebben a pillanatban Floyd sorsát, a sajátját és ezét az elmebeteg fiúét is neki kell okosan kézbe vennie.

Sophia még kibújt a válaszadás alól, mert időre volt szüksége ahhoz, hogy mindent átgondoljon.

– Mégis mit gondolsz? – kérdezte.

– Elmondod apának – mondta Jay.

– Ha elmondanám neki, tudod, hogy mit tenne?

– Igen, tudom. Kihívná a rendőrséget.

Sophia a karórájára nézett. Öt perccel múlt fél tíz. A film már biztosan elkezdődött, és Floyd nem tudja, hogy hol van.

– Jay, át akarom még gondolni ezt az egészet. Apádat meg nem várathatom tovább. Ez azért mégis olyasmi, amiről az ember nem dönthet egy pillanat alatt. Itt nem csak rólad van szó. Itt szó van apádról és rólam is.

Jay elővette a zsebéből a sötét napszemüveget, és föltette. Sophia nyomban óvatosabb lett. Érezte, hogy ez hadüzenet volt Jay részéről.

– Nincs sok időnk – mondta Jay.

– Majd vacsora után bemegyek hozzád – mondta Sophia. – Addigra határozok.

Jay az orra alatt mosolyogva kicsusszant a székből, gyorsan az ajtóhoz ment, elfordította a kulcsot, kivette a zárból, és zsebre vágta. Az ajtónak támaszkodva nézett a szoba túlsó vége felé, ahol Sophia ült.

– Sajnálom, Sophia – mondta gyengéd hangon –, de a döntést nem bízhatom rád. Ha nem vagy hajlandó az együttműködésre, akkor kénytelen leszek a magam módján elrendezni a dolgot.

– Ez fenyegetés akar lenni, Jay? – kérdezte Sophia, és meglepte, hogy nem is ijedt meg igazán.

– Sajnos igen – mondta a fiú bocsánatkérő hangon. – Tudod, ez nagyon fontos nekem. Nem hagyhatom, hogy elrontsd.

Sophia keresztbe rakta hosszú, formás lábait.

– De nem kerülnél egy kicsit nehéz helyzetbe, ha egyszerre két holttesttel kellene bajlódnod? – kérdezte.

– Dehogynem, ezért remélem, hogy hajlandó leszel az együttműködésre.

– Végül is mit akarsz, mit csináljak?

Jay visszament a székéhez.

– Neked és apának is az az érdeketek, hogy én megússzam. Azt hiszem, meg tudom úszni. Ha viszont nem szólsz neki. akkor komoly az esély arra, hogy soha nem jönnek rá, ezért arra kérlek, ne szólj róla.

Sophia nem habozott. Jaynek igaza van. Ha elmondja Floydnak, akkor ez a szörnyűség néhány órán belül az újságok címoldalára kerül.

– Rendben van, Jay. Nem szólok róla. Szavamat adom.

A fiú bólintott.

– Meg kell bíznom benned, de azt hiszem, te annál okosabb vagy, semhogy ne tudnád, ha engem elfognak, az nem használ egyikünknek sem.

– Megbízhatsz bennem. – Sophia ismét rágyújtott egy cigarettára. – De mihez akarsz kezdeni a… holttesttel?

– Arra gondoltam, hogy beteszem egy bőröndbe, és ott hagyom valahol – mondta Jay. – Addig azonban még nem jutottam, hogy pontos tervet készítsek.

– A bőrönd könnyen a nyomodra vezet – mondta Sophia. – Ráadásul ezt egymagad nem is tudod elintézni. Nem, ez nem elég biztonságos.

– Van talán valami jobb ötleted? – kérdezte Jay, miközben Sophia arcát figyelte.

– Biztosan meglátott valaki, amikor felhoztad ide.

– Á, dehogy. Külön-külön jöttünk fel. Négy óra lehetett. Itt fenn nem volt senki.

– De abban nem lehetsz biztos, hogy őt nem látták meg. El is mondhatta valakinek, hogy idejön.

– Nem, nem mondta el. Figyelmeztettem, hogy ne mondja el senkinek. Nem tudja senki, hogy idejött. Ebben biztos vagyok.

– Miből gondolod, hogy nem kapnak el? A rendőrök sem hülyék. Amint megtalálják a holttestet, megindítják a nyomozást. Lehet, hogy hagytál nyomokat. A gyilkosok mindig hagynak.

Jay oldalra billentette a fejét. Nagyon élvezte ezt a beszélgetést. Nem várt ilyen hozzáértést és érdeklődést Sophiától. Meglepte az is, hogy mostohaanyja mindezt ilyen nyugodtan veszi tudomásul. Pontosan olyan volt, mintha csak egy film cselekményét boncolgatná. Gyakran hallotta, amikor apjával különböző filmekről beszélgettek, és Sophia tisztánlátása meg az, hogy a hibát rögtön észreveszi, mindig is lenyűgözte.

– Nem hiszem, hogy hagytam bármilyen nyomot – mondta Jay –, de ez is a kockázathoz tartozik. Itt most az én tudásom áll szemben az övékével. Ami a rendőrségnek mindennél többet segít, az az indíték. Ennek a

gyilkosságnak azonban nincs indítéka. Ha meg tudok szabadulni a holttesttől, akkor már biztonságban vagyok.

– Remélem. – Sophia az órára pillantott. – Azt hiszem, most már tényleg apád után kell mennem.

Jay bólintott.

– Én is jövök. Várnál percet, amíg átöltözöm?

– Jó.

Jay az asztalra tette a kulcsot.

– Rögtön kész vagyok. Bízom benned, Sophia.

Sophia megvárta, míg Jay bement a szobájába és becsukta az ajtót, majd kézbe vette a kulcsot.

Ebben a pillanatban döbbent rá. hogy mi történt vele, és hirtelen szörnyű érzés fogta el. Gyengeségét leküzdve összeszedte minden erejét, fölállt, majd a bárszekrényhez ment, és töltött magának egy kis konyakot. Felhajtotta, majd a nyitott ablakhoz lépett.

A szálloda előtt hatalmas tömeg nyüzsgött, hogy megbámulja a filmcsillagokat, akik ilyenkor szoktak kijönni a teraszra meginni az aperitifjüket, meg mutogatni magukat egy kicsit.

Forró este volt, a telihold sárgás foltokban csillogott a tenger vizén.

Sophia a falnak támaszkodva állt, és figyelte a lenti zsivajt.

Ha meg tudok szabadulni a holttesttől, akkor már biztonságban vagyok.

Jay szavai megállás nélkül az agyában visszhangoztak.

Hogy fog megszabadulni tőle?

Biztonságban? Hogy lehet valaki biztonságban egy gyilkosság után?

Hallotta, amint Jay kijön a szobájából, becsukja, majd bezárja az ajtót, és ekkor megfordult.

A fiúnak nagyon jól áll a szmoking.

Jay egy pillanatra megtorpant az ajtóban, és Sophiára mosolygott.

– Akkor megyünk?

– Igen.

Sophia kinyitotta az ajtót, és mindketten kiléptek a lakosztályból.

Joe Kerr búvóhelyéről figyelte őket.

II

Jay a vetítőteremben ült, és szeme üresen meredt a megvilágított vászonra. Sophia jelenlétének, aki mellette ült, mindvégig tudatában volt. Egyfolytában érezte parfümjének finom illatát, és ha Sophia megmozdult, akkor a szoknyája mindig hozzáért Jay lábához.

Sophia másik oldalán az apja ült, aki egy kicsit előrehajolva, merev arccal próbálta követni az időnként megjelenő, hevenyészett feliratok alapján a film cselekményét.

Egy svéd filmet néztek. Az operatőri munka tökéletes volt, Sophiának és Jaynek azonban sejtelme sem volt róla, hogy miről szól a film, mivel túl későn értek ide ahhoz, hogy fel tudják venni az események fonalát.

Aztán egy felirat, egy önmagában banális felirat váratlanul Jay kezébe adta a megoldás kulcsát, amelyet eddig hiába keresett: vagyis azt, hogy szabaduljon meg a lehető legbiztonságosabban a holttesttől.

Amikor ez a felirat megjelent, Floyd Delaneyt iskolás franciatudása cserbenhagyta, ezért áthajolt Sophia előtt, és

ingerülten suttogva megkérdezte Jayt: – Ez mi a fenét jelent?

Jay könnyedén lefordította: – A nagy számok törvényének biztonsága.

Apja morgott valamit, majd visszadőlt a székébe.

A nagy számok törvényének biztonsága.

Jay emlékezett rá, hogy olvasta valahol – talán a *Michelin Guide*-ban –, hogy a Plaza Hotelben ötszáz szoba van. Ez azt jelenti, hogy testvérek között is most legalább ezer ember lakik a szállóban. Annak az esélye, hogy rábukkanjanak, egy az ezerhez, és ez az arány már elfogadható kockázat.

Úgy döntött, nem kísérli meg kivinni a lány testét a szállóból. Egyszerűen kiviszi a lifthez, beteszi, felmegy vele a legfelső emeletre, és ott hagyja.

A holttestet csak órák múlva fedezik majd fel. Hogyan találhatná ki a rendőrség, hogy a gyilkost a hotel vendégei között kell-e keresnie, avagy a több száz bejáró között, akik a fesztivál idején szabadon járkálhatnak a hotel területén. És honnan tudnák, hogy melyik emeleten halt meg a lány, arról nem is szólva, hogy melyik szobában az ötszáz közül?

A megoldás olyan kézenfekvő volt, hogy csak azt csodálta, miért is nem jutott ez előbb az eszébe.

Gyötrő feszültsége most eltűnt, és végre el tudta engedni magát, először a lány megölése óta.

Most sokkal tisztábban tudott gondolkodni. Minden azon múlik, hogy megbízhat-e Sophiában, vajon tényleg hallgatni fog, vagy sem.

Nem fogja elveszíteni a fejét? Nem fogja mégis elmondani apának?

Jay úgy gondolta, hogy nem. Mostohaanyja meglepően nyugodtan viselkedett, amikor a lány holtteste kiesett a

szekrényből. Nyilván kötélből vannak az idegei, hogy ilyen remekül állta ezt a kemény próbát.

Természetesen Sophia is megrémült, de nem veszítette el a fejét, nem kezdett el sikoltozni, és nem is ájult el, ahogy azt a legtöbb nő tette volna. Igaz, hogy ő is elfehéredett, és az arcát a kezébe temette, de utána gyorsan összeszedte magát. Akkor kiment a szobából, és Jay látta, amint leült a kanapéra, és rágyújtott egy cigarettára.

Az a nő, aki a történtek után képes erre, az nem veszti el egykönnyen a fejét. Jay titkon Sophiára lesett. Teljesen közömbös arccal nézte a filmet. Csupán a szája körül volt valami elszánt, kemény vonás, amelyet Jay eddig még soha nem vett észre; különben pontosan olyan volt, mint máskor, amikor filmet néz.

Biztosan tisztában van vele, végzetes lenne apa és az ő számára is, ha Jay lelepleződne. Most már nem kételkedett, tudta, hogy számíthat Sophia hallgatására.

A film néhány perccel éjfél előtt ért véget.

Ahogy mentek visszafelé a Croisette-en a Plaza irányába, Floyd a fiát kérdezgette a filmről. Floyd kérdései kifejezetten szakmai jellegűek voltak, és Jay küszködve keresgélte a szavakat, hogy egyáltalán megpróbáljon válaszolni rájuk.

– Az isten szerelmére! – csattant fel türelmét elveszítve Delaney. – Összevissza zagyválsz. Még a legalapvetőbb dolgokkal sem vagy tisztában. Tudod, mit, eredj, és beszélj egy kicsit Cooperral, jó? Kérd meg, hogy okosítson ki. – Majd Sophiához fordult. – Fel kell még hívnom Párizst, mielőtt van Asterékkal találkozunk. Ilyenkor biztos nem kell várakozni. – Ujjával csettintett Harry Stone-nak, aki mögöttük jött. – Harry, kérlek, intézkedj, hogy a kocsi indulásra készen álljon. Beszélni akarok még Courtneyval. A francia sajtó alig ír valamit a filmünkről.

– Én inkább gyalog mennék – mondta Jay. – Sétálni támadt kedvem.

– Jó, eredj – mondta Delaney kurtán. Még mindig mérges volt a fiára, amiért ilyen gyenge válaszokat adott a kérdéseire. – Reggel találkozunk.

– Jó éjszakát, Jay – mondta Sophia, és egyenesen a fiú arcába nézett.

– Jó éjszakát – mondta Jay.

Megpróbált olvasni Sophia tekintetéből, de nem sikerült. Félreállt, és hagyta őket elmenni.

Aztán átvágott a korzón, majd egy pillanatra megállt, hogy visszanézzen a sűrű tömegre, amely a hotel előtti védőkorlát mögött ácsorgott. Figyelte, amint apja és Sophia felsétálnak a kocsifeljárón, és hallotta, hogy a tömeg zsongani kezd, amint felismerték Sophiát.

Megfordult, és lassan elindult a sétányon a Casino felé.

A Plaza felé igyekvő emberek áradatával szemben egyedül ő távolodott az események középpontja felől.

Mivel szmokingban volt, az emberek kíváncsian megbámulták, hátha épp egy ünnepelt filmcsillag megy el mellettük, akit meg lehetne rohanni egy autogramért.

Jayt túlságosan lekötötték saját gondolatai, így nem vette észre, hogy megbámulják. Épp azon kezdett töprengeni, hogy vajon ez a mostani ötlete nem sül-e el rosszul? Most, hogy túl volt az első izgalmon, az egész nem volt olyan izgalmas, mint képzelte.

A várakozás teljesen tönkreteszi a feszültséget.

Ha legalább most vihetné el a holttestet; ha azt néhány perccel később felfedeznék, a rendőrség pedig azonnal megérkezne, és elkezdenék a nyomozást, akkor az izgalom ritmusát és erősségét fent lehetne tartani. De eszébe jutott, hogy a lány holttestét még legalább öt órán át senki sem

fedezheti fel, és a hosszú várakozás kilátása teljesen elkeserítette.

A Plaza Hotel felé áramló tömeg lassanként ritkulni kezdett. Jay elhaladt a Casino mellett, és amint elindult a St. Pierre rakpart felé, amely a kikötő mentén fut végig, ahol a jachtok meg a motorcsónakok sorakoznak, hallotta, hogy az utcai óra egyet üt.

A rakpart teljesen kihalt volt, és Jay lassan sétálgatott, nézegette a holdfényben a jachtokat meg a motorcsónakokat.

Amikor a kikötő végéhez ért, leült egy cölöpre, és rágyújtott.

Úgy húsz perce üldögélhetett már ott cigarettázva, üres tekintettel bámulva a kikötő olajos vizét a hold fényében, amikor egyszer csak meghallotta, hogy valaki közeledik, és fejét bosszúsan balra fordította.

Egy lány szállt le épp a biciklijéről, és a gépet maga mellett tolva a rakpart szélére ment.

A lány a holdfényben állt, kerékpárját egy kötélcsomónak támasztotta. Sötétkék vászonfarmer, fehér, ujjatlan trikó és lapos sarkú saru volt rajta. Körülbelül annyi idős lehetett, mint Jay: talán egy kicsit fiatalabb, úgy tizenkilenc-húsz éves. Vállig érő szőke haja kibontva, szabadon szállt. Csinos volt, bár az arca nem volt szép, az alakja viszont vonzó, de szexuálisan mégsem kihívó.

Jay figyelte a lányt, és közben azon töprengett, vajon mit kereshet itt ezen az elhagyott rakparton éjnek idején.

A lány rápillantott, majd leguggolt, megfogott egy hajókötelet, és elkezdte behúzni az egyik, a rakpart közelében horgonyzó nyitott, farmotorral is felszerelt csónakot.

Jay látta, hogy a lány be akar szállni a csónakba, ezért felállt, és odament hozzá.

– Felajánlhatom a segítségemet, mademoiselle? – kérdezte, és megállt a lány mellett.

A lány guggoló helyzetéből felnézett, és a hold fénye egyenesen az arcára esett. Szemének tisztasága és fényessége szíven ütötte Jayt. A lány könnyeden rámosolygott, és megrázta a fejét.

– Köszönöm, monsieur, magam is elboldogulok.

Beszédén egy kicsit érezni lehetett a déli akcentust.

Jay lehajolt, és megfogta a kötelet.

– Tartom – mondta.

– Köszönöm.

Jay figyelte, amint leveszi a motorról a vízhatlan védőhuzatot.

– Most akar kimenni a nyílt vízre? – kérdezte.

– Igen. Egy negyedóra múlva épp megfelelő lesz a dagály.

– Mire?

– Természetesen a halászatra.

– Maga egyedül megy halászni!

– Hát persze.

Jayt megdöbbentette a lány józan önállósága. Nézte, hogyan tekeri rá a zsinórt az indítókerékre. Abból, ahogy meghúzta a zsinórt és meglendítette a kereket, látta, hogy sokkal erősebb, mint gondolta.

Amikor harmadszorra sem sikerült beindítania a motort, a lány bosszúsan felkiáltott.

– Talán bepiszkolódott a gyertya – mondta Jay. – Majd én megtisztítom.

A lány megrázta a fejét.

– Nagyon köszönöm, monsieur, de én is meg tudom csinálni. Csak összekoszolná magát. – Azzal elkezdett

szerszámok után kutatni egy ládában. – Egyenesen a moziból jön?

– Igen. Nézze, engem nem érdekel, hogy koszos leszek. Szeretnék segíteni magának.

– Kérem, ne. Magam is elboldogulok. Jó volt a film?

– Nem nagyon. Az operatőri munka csodás volt, de egyébként halálra untam magam.

A lány talált egy csavarhúzót, és nekilátott, hogy meglazítsa a motorház csavarjait.

– Talán maga is filmes?

– Mondjuk rá. Most tanulom a szakmát.

– Ahhoz képest, hogy amerikai, nagyon jól beszél franciául.

Jaynek ez jólesett, sőt még hízelgett is.

– Két évet töltöttem Párizsban. Biztos benne, hogy nem tudok, segíteni?

– Köszönöm, de biztos. Izgalmas munka lehet a filmezés. Én is szívesen dolgoznék stúdióban. Sok filmsztárt ismer?

– Csak néhányat.

A lány egy pillanatra abbahagyta a munkát, és felnézett rá.

– Találkozott valaha James Deannel? Van tőle egy autogramos fényképem. Azt hiszem, ő valóban csodálatos volt. Találkozott vele valaha?

– Nem. – Jay a rakpart szélén guggolt. – Gyakran megy éjszakánként halászni?

– Mindig, amikor megfelelő a dagály.

– Ez remek időtöltés lehet.

A lány határozottan megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem az. Inkább elkeserítő. Tudja, eladom, amit fogok. Szükségünk van a pénzre.

– De nyilván nem sok jön össze egy ilyen éjszakai halászatból.

– Hát nem, de még ez a kevés is segítség. Tudja, az apám nyomorék. Van egy kávéháza a Rue Fochon. Nincs túl nagy forgalmunk, ezért meg kell próbálnom kiegészíteni a jövedelmünket.

– A kávéházban is dolgozik?

– Hát persze.

– Éjjel meg halászik?

– Igen, de csak ha jó a dagály.

– Akkor maga nagyon sokat dolgozik.

A lány elmosolyodott.

– Igen, de nem bánom. Magának is sokat kell dolgoznia?

– Előfordul.

Jay azon töprengett, vajon mit szólna hozzá, ha megmondaná neki, hogy az ő apja Floyd Delaney. Az volt az érzése, hiba lenne, ha elmondaná.

A lány vonzó volt, és Jayt érdekelte. Tetszett neki, hogy olyan könnyedén, természetesen beszél. Ez a lány nem játssza meg magát, Jay úgy érezte, hogy őszinte.

– Megkérdezhetem a nevét, mademoiselle? – szólalt meg ismét.

A lány épp a motorházat csavarozta vissza, most egy pillanatra abbahagyta a munkát, és felnézett.

– Ginette Bereut. És magát hogy hívják?

Jay habozott.

– Jay Mandrel – mondta, ez anyja leánykori neve volt.

– Meddig marad itt? – kérdezte a lány, miközben az indítókerékre tekerte a zsinórt.

– Három-négy napig, aztán megyek tovább Velencébe.

– Velencébe? De szeretnék én is eljutni egyszer oda. Valami film miatt megy?

– Igen. Háttéranyagot veszünk fel.

– Hát, most már mennem kell…

Jó erősen megrántotta a zsinórt, és a motor beindult. Intett Jaynek, hogy oldozza el a kötelet, és ő engedelmesen kikötötte, feltekerte, majd a csónakba dobta.

A lány mosolyogva, a fejével köszönetet intett.

Amikor a csónak elindult, Jay felegyenesedett. Figyelte, amint a lány a kikötő, kijárata felé kormányozza a csónakot.

Egyszerre sajnálni kezdte, hogy nem kérdezte meg a lányt, vele mehetne-e, és most dühös volt magára, hogy ez csak most jutott az eszébe.

Az órájára nézett. Fél kettő. Azon gondolkodott, vajon mikor fog visszatérni a lány. Van még két órája, a Plazába csak akkor kell visszamennie. Úgy döntött, egy kicsit még elüldögél ott, hátha még egyszer láthatja a lányt.

Ült a kikötőbakon, nézte a kikötőt, és várta a motor hangjának távoli berregését, amely már a lány visszatértét jelzi, és lassan elkezdte jó messzire bepöccinteni a vízbe a kék gyöngyöket, amelyek a zsebében voltak.

ÖTÖDIK FEJEZET

I

Floyd Delaney, oldalán Sophiával, a Moyenne Corniche-on hajtott nagy Bentleyjével.

A vacsora a Château de Madridban kifogástalanul sikerült; a *croustade de langouste,* az étterem specialitása igen finom volt, van Asterék rendkívül szórakoztatóak, aztán a kilátás, Villefranche kikötőjének madártávlati képe és Cap Ferrat villódzó fényei, mintha csak tündérországra néztek volna, az 1947-es évjáratú Ausone-ról nem is beszélve, amelyhez hasonló kitűnő bort még nem ittak.

Delaney arra gondolt, hogy most igazán elégedettnek és nyugodtnak kellene lennie, és mégsem az. Ideges volt, ingerlékeny, és feldühítette az az ócska kis Citroen, amelyik ott döcögött előtte az úton, és nem hagyta, hogy megelőzze.

A Bentleyvel egészen ráhajtott a Citroenre, alig volt harminc centiméternyire a hátsó lökhárítójától, aztán keményen rátenyerelt a háromszólamú dallamkürtre, és majdnem lenyomta az útról a lassan mászó autót.

Elhúzott a Citroen mellett, és leviharzott a hosszú hegyi úton Nizza felé.

Miért ilyen nyugtalan? – kérdezte magától.

Oldalról Sophiára pillantott. Mozdulatlanul, közömbös arccal ült. Valami baj van? Máskor mindig olyan életvidám, beszédes és szórakoztató. Ma meg egész este csöndes volt, visszahúzódó, és valahányszor ránézett, aggódva látta, hogy milyen kemény a tekintete, aztán az állán is megjelent

valami makacs vonás, amelyet eddig még soha nem látott rajta, és ettől az arca égészen agresszív lett.

Ez nyugtalanította. Megszokta, hogy Sophia mindig szerető figyelmességgel veszi körül. Ha akart valamit, Sophia is azt akarta, ha szüksége volt valamire, akkor Sophiának is arra volt szüksége. De ma este ügyet sem vet rá.

– Valami baj van, édesem? – kérdezte meg váratlanul, amint lelassította a kocsit, hogy a kikötőnél be tudjon sorolni a körforgalomba.

Sophia azonban csak meredt előre, és nem figyelt rá.

– Hé! Mi van veled? – kérdezte Delaney, és egy kicsit megemelte a hangját. – Hallod, amit mondok?

Sophia döbbenten nézett rá, majd elmosolyodott.

– Ne haragudj, drágám. Egy kicsit elgondolkodtam. Mit mondtál?

Delaney még jobban elkomorodott.

– Valami bánt? Egész este csak merengsz.

Sophia gondolatai egész este a halott lány körül forogtak. Minél tovább töprengett a történteken, annál dühösebb lett. Ha arra gondol, hogy csak azért, mert Jay egy izgalmas kalandra áhítozott, kell most ennek a csinos, fiatal, nagy karrier előtt álló lánynak egy szekrény mélyén hevernie, akár valami élettelen agyagrögnek!

Az este során többször is majdnem kikottyantotta a történteket, nemcsak Floydnak, de van Asteréknek is, ám végül mindig sikerült erőt vennie magán.

Floyd olyan tud lenni, akár egy megvadult bika. Számára mindig egy út létezik. A gyilkosság az rendőrséget kíván. Eszébe se jutna, hogy ne rögtön a rendőrséghez forduljon.

Ha egy mód van rá, akkor megpróbálja megóvni Floydot és önmagát is a nyilvánosság borzalmaitól, de ez nem jelenti

azt, hogy Jay büntetlenül megússza a dolgot. Amint biztosra veheti, hogy a rendőrség nem gyanakszik a fiúra, és ha már elhagyták Franciaországot, akkor elmondja az egészet Floyd-nak. El kell intézni, hogy a fiút betegyék egy intézetbe, és soha többe ne jöhessen ki onnan.

Többé nem maradhat szabadon. Esetleg máskor is eszébe jut, hogy megismételje ezt a kísérletet, és akkor ismét meg kell halnia egy gyanútlan lánynak.

Sophia dühös volt magára, hogy gondolatai ennyire az arcára vannak írva. Csak Floyd nehogy megsejtse valódi gondolatait!

– Ne haragudj, Floyd. Az ezüst nercemen töprengek. Át kell alakíttatnom a gallért – mondta könnyedén. – Ez komoly gondot jelent. Tegnap láttam Maggie-t a sajátjában. Ugyanolyan a szabása, mint az enyémnek, és rettenetesen néz ki!

Delaney felháborodásában hatalmasat sóhajtott.

– Az isten szerelmére! Csak nem azt akarod mondani, hogy egész este a miatt a kabát miatt nyugtalankodtál? Én meg már azt hittem, hogy valami komoly baj van.

– Hát, ha úgy fogok kinézni, mint Maggie, akkor, drágám, komoly baj van.

Delaney tehetetlenül megcsóválta a fejét. Aztán megveregette Sophia térdét.

– Ne is törődj vele. Végy egy másik bundát. Kifizetem. Nem akarom, hogy ilyen semmiségen gyötörd magad. Holnap nézz körül. Hátha találsz olyat, ami megtetszik. Ha találsz – vedd meg.

Sophia odabújt férjéhez, és arcát a vállához dörgölte.

– Az én fiúm! – mondta gyengéden. – Te vagy az én aranyos, kedves és bőkezű fiúm!

Delaney megkönnyebbülten felsóhajtott. Ez már igen. Ilyen bánásmódra van szüksége a nap huszonnégy órájában.

– Nos, talán ennyire nem vagyok tele pénzzel – mondta mosolyogva –, de azért nem kell a szomszédba mennünk, kicsim. – Növelte a kocsi sebességét, amint a széles, Antibes felé vezető tengerparti útra értek. – Tudod, minél öregebb vagyok, minél többet megéltem, annál biztosabb vagyok abban, hogy pénzzel mindent el lehet érni. Neked most rossz kedved van, mert nem tetszik a nercbundád. Jó, akkor veszek egy másikat, és jókedvre derülsz. Vagy itt van például ez a kocsi. Én szeretem a jó autókat. Nem kell valami feltűnő, csupa króm, több yard hosszú példány. Olyan kocsi kell nekem, amelyen látszik, hogy egymilliót ér, úgy működik, mint egy egymilliót érő kocsi, és ettől úgy érzem magam, mint akinek kétmilliója van. Ha nem lenne rá pénzem, hát a szívem is megszakadna. De van rá pénzem, ezért meg tudom venni magamnak ezt a csodát, és így nem leszek csalódott. Pénzzel mindent el lehet intézni. Ehhez csupán az kell, hogy legyen belőle elegendő.

Igen, de Floyd egész vagyona sem elég ahhoz, hogy elsimítsa azt a szörnyűséget, amit Jay tett, gondolta Sophia. A gyilkosságot nem lehet pénzzel elintézni. Megpróbálhat protekciót összeszedni, megszerezheti a legjobb ügyvédeket, még a bíróval is beszélhet, de ha egyszer a tények a bíróság elé kerülnek, és Jayt bűnösnek találják, akkor aztán a világ minden pénzéért sem lehetne megvásárolni a sajtót, sem eltussolni azt az iszonyatos hírt, hogy Floyd Delaney fia közveszélyes őrült és gyilkos.

Antibes határában, mielőtt rátértek a Cannes-ba vezető főútra, dugóba kerültek, és akkor Delaney váratlanul így

szólt: – Úgy döntöttem, hogy nem visszük magunkkal Jayt Velencébe. Itt marad Nizzában.

Sophia megmerevedett. Gyorsan a férjére pillantott.

– És gondolod, hogy ez jó lesz, drágám?

– Igen. A fiú semmit sem tud a filmezésről. Verneuil a nizzai stúdióban forgat. Nagyon jó filmes, a kisujjában van a szakma minden fortélya. Azt akarom, hogy Jay nézze meg, hogyan dolgozik. Sokkal több haszna lesz ebből, mint ha Velencében lődörög.

Sophia megijedt. Jayt nem lehet egyedül hagyni. Az ember nem tudhatja, mi jut az eszébe. Nem beszélve arról, hogy sokkal biztonságosabb, ha a fiú nincs Franciaországban, amikor a rendőrség nyomozni kezd.

– Pedig már nagyon várja, hogy Velencébe mehessen – mondta puhatolódzva. – Ez igazán nem szép dolog, Floyd. Végül is ez a fiú vakációja. Lehet, hogy hosszú évekig nem jut el ide, és mi tudjuk, hogy Velencét érdemes megnézni.

Delaney arca elsötétedett.

– Nézd, kicsim, ezt csak bízd rám. A fiúnak sokkal fontosabb az, hogy megtanulja a szakmát, mint hogy Velencében őgyelegjen. Arra még rengeteg ideje lesz. Azt akarom, hogy tanuljon meg egy-két dolgot a francia filmezésről addig, amíg itt van.

Sophia ismerte már annyira Floydot, hogy tudja, ilyenkor nem érdemes tovább győzködni. Ha már egyszer elhatározta magát, akkor nem szerette, hogy ellentmondanak neki.

Rémülettel töltötte el az a gondolat, hogy Jay itt marad egyedül, és most újból kísértést érzett, hogy elmondja Floyd-nak az igazságot. Végül ismét ellenállt a kísértésnek, hogy megszabaduljon a felelősségtől. Még van három

napjuk, mielőtt Velencébe indulnak. Vár, meglátja, hogy mi történik ez alatt a három nap alatt, és csak aztán dönt.

A kivilágított órára nézett a kocsi műszerfalán. Húsz perc múlva három. Amint visszaérnek a hotelba, beszélnie kell Jayjel. Meg kell tudnia, hogy mit akar kezdeni a holttesttel. Émelygett és a hideg szaladgált a hátán, ha a lányra gondolt. Hogy hiheti Jay, hogy sikerül kivinnie a holttestet a szállodából úgy, hogy senki ne lássa meg?

Vajon most mit csinál? – töprengett Sophia.

Megrémült volna, ha tudja, mit csinál Jay, mialatt ő Floyd-dal hazafelé tart a cannes-i úton.

Jay másfél órán át várt Ginette-re. Amikor meghallotta a motor ütemes pöfögését, felállt, és egy eddig még ismeretlen, örömmel vegyes izgalom futott át rajta.

Ginette-et meglepte, hogy várt rá, és egy pillanatig tétovázott, mielőtt elfogadta a fiú kinyújtott kezét, hogy kisegítse a csónakból.

– Szerencsével járt? – kérdezte Jay, miközben a lány előrehajolt, hogy kikösse a csónakot.

– Mondjuk úgy: egy kicsit többel, mint tegnap. Holnap még jobb lesz, mert korábban jön a dagály. – Letette a kosarat, amelyet a csónakból vett ki, és végigmérte Jayt. – Azóta vár?

– Igen. Kellemes itt. Meg aztán szerettem volna újra látni.

Ginette mosolyogva nézett rá, és a szemében nem volt semmi szemérmeskedés.

– Tényleg? Nekem is eszembe jutott kinn a vízen.

– Meg kellett volna kérnem, hogy vigyen magával. Holnap elkísérhetem?

A lány bólintott.

– Persze, ha kedve van hozzá. Éjfél körül itt leszek.

– Akkor itt találkozunk.

– Rendben.

Ginette fogta a kosarat meg a zsinórokat, és a kerékpárjához ment.

– Mit is mondott, hol van a kávéházuk?

– Rue Foch. A sarkon. A neve La Boule d'Or. – A lány felnevetett. – Ami azt illeti, nincs rajta semmi arany, kivéve azt az aranyhalat a kirakatban. – Elhallgatott, majd Jayre nézett. – Most mit fog csinálni?

– Megyek aludni.

– Hol szállt meg?

Jay ösztönei azt súgták, hiba lenne elárulni, hogy a Plaza Hotelban lakik. A lánynak nem szabad megtudnia, hogy ő egy milliomos fia. Biztos volt benne, hogy alakuló kapcsolatuknak ez nem kedvezne.

– A Paris-ban – mondta, a Boulevard Alsace egyik szerényebb szállodáját nevezte meg. Majd egy pillanatnyi habozás után még hozzátette: – Maga igazán gyönyörű. Nem mondanám, ha nem így gondolnám.

A hold éles fényében látta, hogy a lány arcába szökik a vér.

– Komolyan? – mosolygott Ginette, és Jay látta, hogy jólesik neki. – Köszönöm. Igazán örülök, hogy így gondolja. – A kosarat a szíjánál fogva a vállára vetette, és felült a biciklire. – Akkor találkozunk holnap este.

Igen, találkozunk holnap este, gondolta Jay, hacsak el nem kapnak, amikor a lány holttestét viszem ki a lakosztályból a lifthez. Hogy is mondják a katolikusok? Megnyílhat a menny és a föld? Hiszen annyi minden történhet e bensőséges pillanattól holnap estig.

– Holnap éjfélkor itt leszek.

Ginette a kezét nyújtotta.

– Akkor jó éjt.

Amint hozzáért a lány feszes, hűvös kezéhez, a szíve gyorsabban kezdett dobogni. Egyszerre megvilágosodott előtte, ha előbb találkozik Ginette-tel, akkor biztosan nem teszi meg azt, amit megtett.

– Jó éjt.

Nézte, amint a lány elkarikázik, majd nekivágott a hosszú gyalogútnak vissza a Plaza Hotelba.

II

Joe Kerr állára csukló fejjel, petyhüdten lefittyedő ajakkal aludt, és a feleségéről álmodott. Ez az álom egy visszatérő rémálom volt. Ismét a Cadillacben ült, és fülében csengett feleségének egyetlen, vérfagyasztó sikolya. Látta magát, amint kiugrik a kocsiból, és odamegy, ahol a hátsó lökhárító a garázs falának nyomta az asszonyt. A kocsi vörös hátsó lámpái megvilágították Martha összeroncsolt, vérző testét.

Joe Kerr hirtelen felijedt, amint Floyd Delaney és a felesége kilépett a liftből, majd végigjöttek a folyosón, és egy kicsit elidőztek az ajtó előtt, amíg Delaney a kulccsal bajlódott.

Joe hallotta, amint Delaney azt mondja: – Pfű! Azt hiszem, nyomban elteszem magam holnapra. És te, édesem?

Sophia így válaszolt: – Én is. Úgy érzem, most akármeddig tudnék aludni.

Joe figyelte őket, amint belépnek a lakosztály ajtaján, majd megrázta fájó fejét, hogy egy kicsit kitisztuljon az agya. Ránézett az órájára. Pontosan tíz perc múlva három.

Vajon mennyit aludt?

Eszébe jutott, hogy fél egy múlt öt perccel, amikor utoljára az órájára nézett. Ezután alhatott el. Lehet, hogy miközben aludt, az a Balu leányzó elhagyta a lakosztályt? Nem valószínű. Most is felébredt, amikor Delaney és felesége megérkezett, tehát azt is észrevette volna, ha a lány elhagyja a lakosztályt.

Épp a félpintes whiskysüveget keresgélte, amikor hirtelen megmerevedett, mert meghallotta a felfelé jövő lift sivító hangját. Egy pillanat múlva kitárult az ajtó, és Jay Delaney lépett ki a liftből.

Joe figyelte, amint a fiú a 27-es lakosztály ajtajához megy. Látta, amint lenyomja a kilincset és kinyitja az ajtót.

Nos, ezek szerint a család végre hazatért. Most vajon mi következik? Hol van az a Balu leányzó? Joe lemondó türelemmel készítette elő magát egy újabb hosszú várakozásra.

Közben a lakosztályban Sophia megcsókolta a férjét, jó éjszakát kívánt neki, majd bement a szobájába, és becsukta az ajtót. Belülről az ajtónak támaszkodott, és fülelt. Pár perc múlva, amikor meghallotta a zuhany hangját, és ebből tudta, hogy Floyd már lefekvéshez készülődik, óvatosan kinyitotta hálószobája ajtaját, és akkor lépett be a nappaliba Jay is.

A fiú gyorsan körbepillantott, majd halkan megkérdezte:
– Apa hol van?

– Már lefeküdt. Beszélni akarok veled, Jay.

– Ott benn, jó? – A hálószobája felé intett, Sophia meg bólintott. Együtt mentek be, Jay leült az ágy sarkára, Sophia pedig az ajtónak támaszkodott.

Sophia feszült volt és sápadt, Jay viszont nyugodt; sötét szemüveg mögé rejtett szeméből Sophia még véletlenül sem olvashatta ki a fiú valódi érzéseit.

Sophia szólalt meg először: – Tudod már, mit fogsz csinálni?

Amióta Ginette-től elvált, Jayt bosszantotta az a felismerés, hogy már unja a Lucille holttestével való bajlódást. Amikor megölte, azt hitte, hogy a test eltüntetése találékonyságának, intelligenciájának izgalmas próbája lesz, de most, hogy gondolatait Ginette kedves kis arca töltötte be, szerette volna, ha minden figyelmét neki szentelhetné, és nem kellene ezzel a halott lánnyal vesződnie.

– Berakom a liftbe, a liftet felviszem a legfelső emeletre, és ott hagyom – mondta. – Senki nem fog rájönni, hogy hol halt meg. Ez a legbiztonságosabb.

Sophia elgondolkodott. Éles esze azt súgta, hogy a megoldás egyszerűsége miatt sikeres lehet.

– De valaki megláthat – mondta.

Jay megvonta a vállát.

– Meg, de tökéletes terv nem létezik. Ezt a kockázatot vállalnom kell, bár… – Elhallgatott, és fürkésző pillantást vetett Sophiára.

– Bár… micsoda? – kérdezte Sophia élesen.

– Bár ha hajlandó lennél segíteni nekem, akkor…

Sophia megmerevedett.

– Segíteni? Ha segítek, és téged elkapnak, akkor bűnrészes leszek.

– Igen, akkor valószínű, hogy az leszel – mondta Jay, és közben komoran dörgölte az állát. – Csak egy ötlet volt. A megoldás tökéletes lenne, ha valaki állna a folyosón, és figyelmeztetne, ha jönnének, miközben viszem a lányt a lifthez. Ez az egyetlen kockázatos mozzanat: a folyosón átcipelni. Valaki esetleg épp akkor jön felfelé a lépcsőn…

– Ezt most akarod megcsinálni? – kérdezte Sophia.

Jay az órájára nézett. Fél négy volt.

– Akár most is lehet. A lift ilyenkor automatikával működik. Most lesz a legjobb.

– Most? Rögtön?

– Igen, amint kimentél a szobából.

Sophia egy kicsit tétovázott, majd döntött. Veszélybe került most mindaz, amit a hírnévért való küzdelem során ő és a férje elért. Attól függött minden, hogy valami késői vendég kódorog-e épp a lépcsőházban, amikor Jay kiviszi a lány holttestét a folyosóra.

Ha ezt a kockázatot vállalja, mintha egyenesen a sorsot hívná ki maga ellen, gondolta. Tehát segíteni kell Jaynek.

– Kimegyek a lépcsőhöz – mondta csöndesen. – Ha valaki jönne, akkor hangosan azt mondom: „Jó éjszakát”. Nagyon gyorsnak kell lenned, Jay.

A fiú döbbenten meredt rá.

– Szóval segítesz nekem? Nem értem. Miért csinálod? Ezért akár még börtönbe is kerülhetsz.

– Azzal te ne törődj, hogy miért csinálom – vágta oda kurtán. – Csinálom, és kész. – Jayre nézett, az arca sápadt volt és a szeme csillogott. – Csak nehogy azt hidd, hogy nem fogsz megfizetni ezért, Jay, bizony meg fogsz, méghozzá drágán.

Jay arca elkomorult, és a keze ökölbe szorult.

– Na persze. – A hangja keserűen csengett. – Voltam olyan hülye, hogy egy pillanatig azt hittem, miattam teszed. Pedig te csak magadra és apára gondolsz, igaz?

– És ez olyan meglepő? – kérdezte Sophia fagyosan. – Miért mi szenvedjünk miattad? Ha apád tudná, már átadott volna a rendőrségnek. Benne megvan a bátorság ahhoz, hogy szembenézzen egy tárgyalás szörnyű nyilvánosságával meg a barátaink sajnálatával, én azonban, ha egy mód van rá, nem hagyom, hogy egy elmebeteg fiú kegyetlen, véres tette szétrombolja a férjem jövőjét. Inkább vállalom a kockázatot, hogy börtönbe kerülhetek, mint hogy végignézzem, hogyan omlik össze az én társadalmi helyzetem is. Tehát most segítek neked, de ne hidd, hogy nem fogsz megfizetni ezért az elmebeteg szörnyűségért.

Jay elővette a cigarettatárcáját, kinyitotta, és megkínálta Sophiát. Sophia először habozott, majd elvett egy cigarettát.

Mozdulatlanul állt, amíg Jay tüzet adott neki, majd maga is rágyújtott.

– Szóval szerinted én elmebeteg vagyok? – kérdezte Jay, és visszaült az ágyra. – Ez érdekes. De természetesen tévedsz. Nem vagyok őrült. Csak unalomból tettem. Neked fogalmad sincs arról, milyen az igazi unalom. Évek óta csak arra sóvárogtam, hogy történjen valami, valami szokatlan, izgalmas. És ugye semmi sem lehet izgalmasabb annál, mint amikor az ember a saját életét kockáztatja. Ezért öltem. – Elhallgatott, meredten nézte Sophiát, és közben a combját dörgölte idegesen. – Veled őszinte leszek, Sophia. Rosszul sült el az egész. Közel sem olyan izgalmas, mint gondoltam. Csak egyetlen pillanat ért valamit. Az a pillanat, amikor te váratlanul beállítottál. Akkor éreztem egy kis izgalmat, de azt kivéve az egész lapos és unalmas.

Sophia utálkozva nézett rá.

– Nem vagyok kíváncsi a magyarázataidra, Jay. Ezt a szörnyűséget már megcsináltad, most viszont meg kell védened apádat és engem a következményeitől.

– Természetesen.

A fiú közönyös mosolya dühítette Sophiát.

– Kezdhetjük, Jay? – kérdezte, és kinyitotta az ajtót.

– Igen.

– Hívom a liftet. Igyekezz.

Sophia összeszedte magát, és kiment a nappaliba. Amint a folyosóra nyíló ajtó felé tartott, hallotta, hogy Jay átmegy a szobáján, és kinyitja a szekrényajtót.

Kinézett az üres folyosóra, majd odament a lifthez, és megnyomta a hívógombot. Hallotta a halk, sivító hangot, ahogy a lift elindul felfelé. A lépcsőhöz sietett, és átlesett a korláton. Lenézett az üres lépcsőházra, és közben a szíve olyan vadul kalapált, hogy alig kapott levegőt.

Csak állt ott mereven és ijedten, figyelte a lépcsőt, és fülelt.

Jay nyilván nagyon gyorsan és csöndesen mozgott, mert nem hallott semmit, és amikor ijedtében, hogy Jaynek ennyi időre van szüksége, meg akart fordulni, meghallotta a becsukódó liftajtó surrogását, és egy pillanat múlva a magas, sivító hangból tudta, hogy a lift továbbindult felfelé.

Sophia körülnézett, majd a vörös jelzőlámpára meredt, és figyelte, hogy a lift felfelé halad.

Egy pillanatig még mozdulatlanul állt, majd bizonytalan léptekkel visszament a lakosztályhoz.

Belépett, becsukta az ajtót, majd bement Jay szobájába.

A szekrényajtó tárva-nyitva volt. Benézett a szekrénybe, és a gyomra, mintha valami jeges kéz markolt volna bele, görcsbe rándult. A szekrényben semmi sem utalt arra, hogy több mint tizenkét órán át egy halott lány feküdt benne.

A szobából visszatért a nappaliba, és leült. Fázott, hányás kerülgette, és rettenetesen fáradt volt. Lehunyta a szemét, és a feje hátracsuklott a fotel támlájára.

Vagy öt percig ült így, aztán hallotta, hogy nyílik az ajtó, és felnézett.

Jay jött be. Az ajtót becsukta, majd kulcsra zárta. Sápadt volt, és a felsőajka felett izzadságcseppek gyöngyöztek.

Egymásra néztek.

– Minden rendben – mondta Jay.

– Biztos?

A fiú bólintott, miközben elővette a zsebkendőjét, és megtörölte a kezét meg a csuklóját.

– Igen, senki nem látott. Felvittem a liftet a legfelső emeletre, és otthagytam. Lefelé jövet sem találkoztam senkivel.

– Hamarosan itt lesz a rendőrség. Nyomozni fognak. Mi lesz az ujjlenyomataiddal a liftben?

Jay türelmetlenül megrándította a vállát.

– Emberek százai használják ezt a liftet. Emiatt egy percig sem fáj a fejem.

– Mit csináltál a gyöngyeivel?

– Bedobtam a tengerbe.

– Biztos vagy benne, hogy semmije sem maradt itt?

– Igen.

– Táskája nem volt?

– Nem.

– Egészen biztos vagy benne? A lányoknál szokott lenni táska, Jay.

– Nála nem volt. Ebben biztos vagyok.

Sophia egy kicsit kezdett megnyugodni. Lehet, hogy végül minden rendben lesz, gondolta. Miből is jöhetne rá a

rendőrség, hogy a lány ebben a lakosztályban halt meg. A nevük és a tekintélyük alapján bizonyára minden gyanú fölött állnak majd.

– Hát akkor, Jay reménykedjünk. Most már megyek aludni.

– Köszönöm, hogy segítettél – mondta Jay. – Ne nyugtalankodj. Senki sem látott.

De ebben tévedett.

Joe Kerr látta, amikor Sophia kilépett a lakosztályból, odament a lifthez, és megnyomta a hívógombot. Azt is látta, amint lopva végigoson a folyosón a lépcsőházig, és a korláton át kikémlel.

Joe előrehajolt, döbbenten figyelte, vajon mit csinál az asszony, amikor meglátta Jayt, aki bizonytalan léptekkel előjött a lakosztályból, és a vállán ott csüngött ernyedten Lucille Balu teste.

Joe felismerte a lány kék-fehér ruháját és hajának színét.

A látvány, ahogy Jay viszi ki a lányt a lakosztályból, annyira megdöbbentette, hogy csak állt dermedten, és csupán akkor kezdett el a fényképezőgépe után tapogatózni, amikor már elkésett vele. A liftajtó akkorra már becsukódott, és a lift elindult felfelé.

Figyelte, amint Sophia jön visszafelé a folyosón, és amikor az egyik lámpa alá ért, látta, hogy milyen rossz bőrben van; mintha az ájulás kerülgetné.

Joe várt.

Néhány perc múlva látta, amint Jay lejön a lépcsőn, átmegy a folyosón a 27-es lakosztály ajtajához, majd belép az ajtón, és eltűnik. Joe hallotta, hogy a kulcs megfordul a zárban.

Még ezután is csak ült mozdulatlanul, és vizenyős békaszemét a 27-es lakosztály ajtajára függesztette.

Italtól elnehezült agyának időre volt szüksége ahhoz, hogy felfogja, mit látott, és még akkor sem hitt igazán a szemének.

Régóta várakozott már Delaneyék lakosztályának ajtaja előtt, és ahogy telt az idő, egyre inkább kezdett beletörődni, hogy csak az idejét fecsérli, mint olyan gyakran valamely reménytelen megbízással, amelytől azt remélte, felkelti Manley érdeklődését, és pénzt is hoz a konyhára.

Lucille Balu délután négykor lépett be a lakosztály ajtaján. Most meg, tizenkét órával később, ez a fiú, ez a Jay Delaney hozta ki, szemmel láthatóan eszméletlen állapotban, és felvitte a lifttel.

Miért volt a lány eszméletlen? Mi történt ez alatt a tizenkét óra alatt?

Joe zavaros fejjel próbált megbirkózni ezzel a rejtéllyel.

Egészen nyilvánvaló, hogy Floyd Delaney finom, nagyvilági felesége is be van avatva a dologba. Ő volt a felderítő, ő nézte meg, tiszta-e a levegő, mielőtt a fiú kihozta az eszméletlen lányt a lakosztályból.

Lehet, hogy a lányt leitatták vagy elkábították, hogy a fiú a magáévá tehesse? – töprengett Joe. Az biztos, hogy egy ilyen nő, mint Sophia Delaney, egykönnyen nem keveredik hasonló helyzetbe.

Az mindenesetre tény, hogy a lány tizenkét órán keresztül a lakosztályban volt, és eszméletlenül vitték ki onnan.

Ha be tudná bizonyítani, hogy a Delaney fiú elkábította a lányt, és ebben Sophia Delaney is segédkezett neki, micsoda történetet kerekíthetne!

Bizonytalanul felállt.

Vajon hová vitte a fiú a lányt? – töprengett tovább. Majdnem biztos volt benne, hogy a lány nem ebben a szállodában lakik. Vajon hol hagyták, hogy kialudja az ital vagy a kábítószer hatását, amellyel nyílván a fiú töltötte fel?

Joe előbújt rejtekhelyéről, csendben végigment a folyosón, egészen a liftig, majd mivel úgy döntött, veszélyes lehet, ha lehívja ide a liftet, ezért elindult felfelé a lépcsőn a következő emeletre.

Mire felért a harmadikra, erősen kifulladt. A lépcsőmászás és a napi két üveg whisky valahogy nem fért meg egymással.

Hüvelykujjával megnyomta a lift gombját, majd a falnak támaszkodva várta, hogy a lift leérjen, és közben azt tervezte, hogy a legfelső emeleten kezdi el a keresést, benéz minden üres szobába, egészen addig, amíg meg nem találja a lányt.

Néhány másodperc múlva azonban csak állt dermedten, arcát elöntötte a veríték, és közben Lucille Balu holttestére meredt.

A lány enyhén behajlított térddel, térde fölé csúszott szoknyával a hátán feküdt. A szederjes arcra fagyott iszonyat látványától Joe hátán végigfutott a hideg. A lány nyaka körül zsinór nyoma látszott, amelyet kegyetlenül megszoríthattak rajta, és így mélyen belenyomódott a bársonyos, barna bőrbe. Hosszú, karcsú ujjai a kíntól begörbültek; tekintete merev, ilyen a halál személytelen, üveges pillantása.

Joe szívébe, amint nézte a halott lányt, hirtelen belenyilallt a fájdalom. Megszédült és elerőtlenedett. Az arca megrándult, és tett egy lépest hátrafelé. Néhány percig mozdulatlanul állt, tisztában volt vele, hogy ez az izgalom, ez a sokk veszélyes számára, a szíve, amely már egy ideje

rendetlenkedett, rosszul viselte. Ezután minden erejét összeszedve megfordult, és lassan cammogva elindult vissza a folyosón; a lépcső felé.

Az éjszakai portás, aki a pultnál ült és szórakozottan lapozgatott egy *Paris Match*-ot, döbbenten vette észre, hogy Joe letántorog a lépcsőn, majd bizonytalan léptekkel a Croisette-re vezető forgóajtóhoz megy.

A portás felismerte Joe-t, és elfintorította az arcát. Arra gondolt, hogy Joe nyilván valahol fenn aludta ki a részegségét, és most figyelte, amint átbukdácsol a forgóajtón, majd megkönnyebbülten nyugtázta, hogy ezúttal nem fog zavart kelteni.

Joe egyenesen ment tovább; az agya teljesen üres volt.

Csak amikor megérkezett a Beau Rivage Hotelbe, abba az ötödrendű szállodába a Rue Fochon, ahol lakott, és felment a szobájába, csak akkor tért magához annyira, hogy megpróbálta végiggondolni mindazt, amit látott.

Húsz évvel ezelőtt Joe a *New York Inquirer* bűnügyi riportere volt. Az alatt a négy év alatt, amíg ennek az újságnak dolgozott, megszámlálhatatlanul sok, erőszakos módon meggyilkolt holtestet fényképezett. Hozzáedződött azokhoz a szörnyűségekhez, amelyeket kénytelen volt megnézni. Azt is megtanulta, hogy egyetlen pillantásra meg tudja mondani, hogyan halt meg az a szerencsétlen, akit épp fotóznia kellett.

Tudta, hogy Lucille Balut egy zsinórral fojtották meg, amelyet a nyaka köré hurkoltak, és megszorították. A szederjes arc, a nyakon levő nyomok és a lány arcára dermedt iszonyat alapján nem volt kétsége afelől, hogy Lucille Balut meggyilkolták.

Az első ötlete az volt, hogy nyomban beszél Manleyvel. Egy ilyen fantasztikus anyagnál szüksége van az

együttműködésre. Már nyúlt is a telefon után, hogy lebonyolítson egy méregdrága telefonbeszélgetést Hollywooddal, amikor hirtelen megtorpant. Felötlött benne egy gondolat, hátradőlt, hogy fontolóra vegye.

Floyd Delaney négyszeres vagy ötszörös milliomos. Joe Rolleiflexében ott a tagadhatatlan bizonyíték arról, hogy Lucille Balu négy órakor lépett be Delaney lakosztályába. Minden valamirevaló rendőrorvos félórás pontossággal meg tudja mondani, hogy mikor halt meg a lány, Joe pedig biztos volt benne, hogy négy óra és négy óra negyvenöt között gyilkolták meg, akkor, amikor Jay Delaney a lakosztályban tartózkodott.

Ez azt jelenti, hogy Lucille Balu gyilkosa vagy a fiatal Delaney, vagy Sophia Delaney, bár ez utóbbit nem tartotta valószínűnek, az azonban bizonyos, hogy ő is segédkezett. Íme, egy helyzet, amelyből anyagi hasznot lehet húzni. Miért hívná fel Manleyt? Minek kínlódjon a történet megírásával? Mást nem kell tennie, mint beszélni Delaneyval, és megállapodni vele, hogy egy bizonyos összegért hajlandó tartani a száját, majd ettől kezdve élete végéig szépen ellébecolhat.

Joe petyhüdt, vörös képe felderült erre a gondolatra, majd a mocskos párnát a feje alá húzta, hogy kényelmesebben elhelyezkedhessen.

Talán rá lehet venni Delaneyt, hogy megváljon egy félmilliótól. Ennyiből Joe nyugodtan visszavonulhatna, és letelepedhetne valahol itt, a francia Riviérán. Venne egy kis házat, felfogadna egy házvezetőnőt, aki gondját viselné, és akkor nem kellene ezekkel a nagyokos, semmirekellő ifjoncokkal harcolnia, akik megpróbálják kitúrni őt minden jó melóból. Micsoda kéjes pillanat lesz, amikor megmondja Manley-nak, hogy akassza fel magát!

Vörös, véreres orrát simogatva elgondolkodott.

Félmillió! Ennyi pénzért még egy tengerre néző kis villát is vehet; meg aztán megengedhet magának egy kényelmes fotelt, egy jó rádiót, és folyamatos lenne a whiskyellátmánya. Remek, gondolta, többé nem kell dolgoznom.

Ahogy ott feküdt, hirtelen egy új gondolat zavarta meg.

Gyakorlatilag arról van szó, ha ő odamegy Delaneyhoz, és kér tőle félmilliót a hallgatásáért, akkor zsarolást követ el. Ha Delaney nem akar megegyezni vele, akkor könnyen rendőrkézre kerülhet. Ráadásul hallgatásával, még ha Delaney fizetne is, tulajdonképpen egy gyilkosság bűnrészesévé válik, és ha kiderül, akkor kemény börtönbüntetés vár rá.

Joe visszarettent a gondolattól, hogy meggyűlhet a baja a rendőrséggel, és ismét kísértést érzett, hogy felhívja Manleyt, és átadja neki az anyagot, csináljon vele, amit akar, de amint a keze a telefon felé mozdult, ismét habozni kezdett.

– Nyugalom – mondta hangosan. – Várd ki a végét, majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. A képek nálad vannak. Nem kell sietni. Ha a rendőrség a fiú nyomára jut, akkor lehet, hogy Delaney kapva kap az alkalmon, és megveszi tőled a képeket. Most csak egyetlen teendőd van, nyugodtan, higgadtan várakozol. Nem lesz könnyű, de meg fogsz birkózni vele. Talán ez lesz életed legnagyobb üzlete, nem szabad elfuserálnod.

Felnyúlt, és eloltotta a lámpát. Négy óra múlt húsz perccel. Minden porcikája pihenés után sóvárgott, és amint sötét lett a koszos kis szobában, lehunyta a szemét és elaludt. Álmában felesége szétnyomorított, vérző testét vitte a Plaza Hotel egyik folyosóján.

Mellette lépkedett Lucille Balu, és izgatottan kuncogott.

HATODIK FEJEZET

I

Reggel negyed 7-kor az egyik pincér épp a hotel harmadik emeleti tálalója felé tartott, amikor észrevette, hogy nyitva maradt a liftajtó, ezért odament, hogy becsukja.

Néhány perccel később, a pincér kétségbeesett telefonhívása után, Vesperini, az igazgatóhelyettes, és Cadot, a hotel detektívje érkezett sietve a helyszínre.

Vesperini épp a virágpiacra indult. Frissen borotvált arccal, sötét, jó szabású öltönyben és egy szegfűvel a gomblyukában olyan volt, mint akit skatulyából húztak ki.

Cadot, akit az ágyából vertek ki, nagy sietségében csupán nadrágot és zakót húzott a pizsamája fölé. Kövér arca borostás volt és még puffadt az alvástól.

Mindkét férfi megnézte a halott lányt, és mindketten másként reagáltak. Vesperininek azonnal a hotel jó híre jutott az eszébe, az, hogy mit kell tenniük ahhoz, hogy a hotel vendégeit a lehető legkisebb mértékben zavarják.

Cadot-nak viszont nagy nehézséget okozott, hogy megpróbálja leplezni boldog izgalmát. Ebben a hotelben nem történt még semmi azóta, amióta lehetőséget kapott képességeinek bizonyítására. Végre most itt a nagy alkalom, már látta maga előtt, amint a fényképe megjelenik minden újságban.

Cadot így szólt: – Uram, legyen szíves, értesítse Devereaux felügyelőt, akkor addig én itt maradnék. Jó lenne, ha minden emeleten kitennék a liftajtókra a „nem működik” táblát.

Vesperini a bámuló pincért utasította a táblák kitételére, majd Cadot-t ott hagyva elsiettek, hogy hívja a rendőrséget és értesítse az igazgatóságot a történtekről.

Cadot, amint magára maradt, szemügyre vette és vizsgálni kezdte a lányt, de csak óvatosan, nehogy elmozdítsa. Felismerte, és arra gondolt, milyen szerencse, hogy a lány nem teljesen ismeretlen. Ez a gyilkosság, amint kitudódik, nagy szenzáció lesz.

Könnyedén megérintette a lány karját. A kar merevsége alapján úgy ítélte, a lány legalább tizenkét órája halott.

A liftben fojtották volna meg? Ez nem valószínű. Mivel nem a szállóban lakott, nyilván látogatóba jött valakihez.

Becsukta a liftajtót, kövér hátával nekitámaszkodott, és azon töprengett, vajon kihez jött a lány, és miért fojtották meg.

Tíz perccel később még mindig ezen elmélkedett, amikor négy civil ruhás detektívvel a nyomában Devereaux felügyelő a cannes-i rendőrség gyilkossági csoportjától viharzott ki a folyosó túlsó végén levő liftből.

Rövid tanácskozás után Cadot engedélyt kért, hogy felöltözhessen és megborotválkozhasson, míg a felügyelő az úgynevezett előzetes vizsgálatokat lefolytatja.

A felügyelő igent biccentett, és Cadot elsietett alagsori lakrészébe.

Devereaux felügyelő negyvenes éveinek vége felé járó, alacsony, keménykötésű férfi. Az arca kerek, apró, horgas orr, keskeny, konok száj és kicsi, csillogó fekete szem. Amint lenézett a halott lányra, a *Jours de France-ban* és a *Paris Match*-ban látott fényképek alapján felismerte, és tudta, hogy az ügy hatalmas sajtót kap majd, ráadásul nem lesz könnyű megoldani.

Arra is rájött, hogy a lány nem halhatott meg a liftben, bizonyára a szálloda ötszáz szobájának egyikében gyilkolták meg. Mivel a szobákat egytől egyig gazdag és fontos emberek lakják, a nyomozást nagyon tapintatosan és igen körültekintően kell lefolytatnia.

A lány holttestét, amilyen gyorsan csak lehet, el kell távolítani a liftből, ezért kiadta a parancsot, hogy fényképezzék le, majd a háttérben ácsorgó Vesperinihez ment, és megkérdezte, nincs-e egy üres szobájuk, ahová a holttestet átvihetnék, amint a rendőrségi fotósok végeztek.

Vesperini az egyik fürdőszobát ajánlotta, mivel minden szoba foglalt volt, s Devereaux rábólintott.

Tíz perc múlva a lány holttestét már lefényképezték, bevitték az egyik fürdőszobába, és lefektették a kőre. Ekkorra megérkezett a rendőrorvos, és Devereaux magára hagyta, hogy nyugodtan végezhesse a munkáját.

Ezalatt emberei a liftben dolgoztak, ujjnyomatokat kerestek.

– Vegyék nyilvántartásba valamennyi ujjlenyomatot – mondta nekik Devereaux. Majd dolgukra hagyta őket, és helyettesével, Henry Guidet-vel Vesperini kíséretében lement a hallba.

Vesperini az irodáját a felügyelő rendelkezésére bocsátotta, és Devereaux elfoglalva helyét a nagy mahagóni íróasztal mögött, rögtön hívatta a főportást.

Devereaux tapasztalatból tudta, hogy minden hotelben a személyzet tagjai közül a főportás a legjobb megfigyelő. Megtanulta azt is az évek során, hogy ezek az emberek a legkitűnőbb tanúk, és a legtöbb hotelügyet ezeknek a remek megfigyelőknek az információja alapján lehet megoldani.

A főportás épp akkor vette fel a szolgálatot, és most belépett az irodába, majd kezet fogott Devereaux-val, akivel

néha együtt biliárdoztak, ha a felügyelőnek volt egy szabad órája.

A portás hallotta már a hírt, így Devereaux-nak nem kellett azzal vesztegetnie az időt, hogy elmondja neki a történteket. A felügyelő azonnal rátért a lényegre.

– Meg tudna mondani, hogy mikor jött be ez a lány a szállóba?

A portás összehúzta a szemét, úgy gondolkodott.

– Délután négy óra körül lehetett – mondta végül.

Devereaux meglepődött.

– Délután négykor? Ezek szerint több mint tizennégy órán át tartózkodott a hotelben. Nem érdeklődött valaki után?

– Nem. Egyenesen átvágott a hallon, majd a lépcsőhöz ment, mint aki pontosan tudja, hogy hová megy.

– Nem használta a liftet?

– Nem.

– Ezek szerint lehetséges, hogy a szoba, ahova ment, az első vagy a második emeleten volt? Ha már a harmadikon lett volna, akkor biztosan lifttel megy.

A portás bólintott.

– Szerintem is.

– Kereste valaki a lányt?

– Úgy fél hét körül; az egyik fotóriporter megkérdezte, hogy elhagyta-e már a szállodát – mondta a portás megint csak hosszú töprengés után. – Megmondtam neki, hogy még nem.

– Ki volt ez a fotóriporter?

– Monsieur Joe Kerr – mondta a főportás, és a hanghordozásából a felügyelő rájött, hogy nem sokra tartja.

– Egy amerikai botránylapnak dolgozik, a *Peep*-nek: egyike azoknak, akiket nem szívesen látok a hotelben. Iszákos alak, és a megjelenése is visszataszító.

Devereaux most először írt az előtte fekvő papírlapra. Szép kézírásával a következőt jegyezte fel: *Joe Kerr, iszákos, újságíró,* Peep. *Du. 6^{30}-kor érdeklődött L. B. után.*

– Nem mondta, hogy miért keresi a lányt?

– Nem. Előtte azonban adott nekem egy ezerfrankost azzal, hogy szóljak neki, amint Delaneyék közül bárki visszatér a második emeleti lakosztályba. Mivel ismerem, meglepődtem, hogy ekkora összeget kaptam tőle.

– Delaneyék? – Devereaux, mint fanatikus filmrajongó, filmsztárok és producerek terén kiterjedt ismeretekkel rendelkezett. – Arról az amerikai producerről van szó?

– Természetesen. Monsieur Delaney az egyik második emeleti lakosztályunkban lakik a feleségével és a fiával.

Devereaux ismét feljegyzett valamit.

– Más nem érdeklődött a lány után?

– Nem.

Devereaux a ceruzájával játszadozva elgondolkodott. Csalódott volt egy kicsit. A főportástól sokkal hasznosabb információt remélt. Mindenesetre most már van valami kiindulópontja, bár egészen biztos volt benne, hogy Joe Kerrt Lucille Balu csupán szakmai szempontból érdekelte. Különben is Kerr csak fél 7-kor érdeklődött, és a lány akkor már két és fél órája a hotelban tartózkodott.

Megköszönte a portásnak a segítséget, majd hozzátette, ha szükségük lenne még a segítségére, ismét meg fogják keresni.

A portás távozása után Devereaux felemelte a telefonkagylót, és kérte a központot, hogy kapcsolja azt a

harmadik emeleti fürdőszobát, ahol a rendőrorvos végzi vizsgálatait.

A központos lány, aki már hallott a gyilkosságról, és érdeklődéssel kísérte a fejleményeket, azonnal kapcsolta a kért fürdőszobát.

– Tud már mondani nekem valamit? – kérdezte a felügyelő, amint meghallotta a rendőrorvos hangját a vonalban.

– Magának mindig olyan sürgős – zsörtölődött a rendőrorvos. – Annyit már mindenesetre tudok, hogy mikor halt meg. A halál délután fél négy és fél öt között állt be: sem előbb, sem később.

– Néhány perccel négy előtt érkezett a szállóba.

– Akkor négy és fél öt között gyilkolták meg.

– Más?

– Egy brokátzsinórral fojtották meg, majdnem biztos, hogy függönyzsinór volt. A zsinór mintázata erősen belenyomódott a bőrébe. A zsinórt nem lesz nehéz megtalálni.

– Mondja meg Benoit-nak, hogy azonnal csináljon róla egy képet. Ha lehet, hívja is elő, és nyomban hozza be nekem. Mondja meg neki, hogy nem baj, ha még nedves.

– Megmondom, de ez késlelteti az én vizsgálataimat.

– A mintázat nagyon fontos. Van még valami?

– Találtam néhány bőrfoszlányt a lány jobb kezének körmei alatt. Nyilván megkarmolta a támadóját, miközben az fojtogatta. A bőrfoszlányok mennyisége alapján bizonyos, hogy a támadó csuklóján vagy karján jó mély karmolásoknak kell lenniük.

Devereaux félig lehunyta a szemét, és bólintott.

– Nagyszerű – mondta, és leeresztette a kagylót. Aztán Guidet-hez fordult, aki az íróasztal sarkán ülve hallgatta a

beszélgetést: – Lehet, hogy mégsem lesz olyan nehéz eset, mint gondoltam. Derítse ki, hol lakott a lány. A Paris Film Companynak dolgozott. Ők biztosan tudják. Tudja meg, mit csinált tegnap. Ismerni akarom minden lépését, különös tekintettel a kettő és négy óra közötti időszakra. Állítson annyi embert erre a munkára, amennyire csak szüksége van, de alapos munkát kerek. Kérdezzenek ki minden csónakost, kabinost és boltost. Ezek ismerik, és ha látták valahol, ők meg fogják tudni mondani nekünk. Aztán derítse ki, hol lakik ez a Kerr, és hozza ide. És mondja meg Cadot-nak, hogy kéretem.

Guidet bólintott, és gyors léptekkel távozott az irodából.

Néhány perc múlva belépett Cadot frissen borotválva, a legjobb öltönyében.

– Látta ezt a lányt bejönni a szállodába? – kérdezte Devereaux, amint Cadot leült.

– Nem. Négy órakor szokás szerint a folyosókat jártam – mondta Cadot. – Ebben az időpontban nagyon kevesen tartózkodnak a szobájukban, ezért óvintézkedésként körbejárok. A fesztivál miatt annyi idegen van a hotelban, hogy ilyenkor egy tolvaj is könnyűszerrel fellopódzhat.

Devereaux vágott egy grimaszt.

– Ezek szerint egy olyan valaki is, aki nem a szállóban lakik, könnyűszerrel használhatott egy szobát arra, hogy megölje a lányt?

– Azt nem mondanám, hogy könnyűszerrel, de néhány vendégünk elég óvatlan, és a kulcsot a zárban felejti. Elképzelhető, hogy valaki felhasznál egy éppen üres szobát, de ez azért kockázatos dolog.

– Mindenesetre olyan lehetőség, amely mellett nem szabad elmennünk, bár nem hiszem, hogy így történt. Az az érzésem, hogy a lányt a szálló egyik vendége ölte meg. Mivel

négy és fél öt között halt meg, a holttestnek mindaddig valami rejtekhelyen kellett lennie, míg a gyilkos nem érezte a helyzetet elég biztonságosnak ahhoz, hogy betegye a liftbe. Ez ügyes lépés volt. Abban azonban biztosak lehetünk, hogy nem a harmadikon ölték meg. Az a tény, hogy a lány gyalog ment fel, arra enged következtetni, hogy az első vagy a második emeleten történt. Megtudhatjuk, hogy mikor használták utoljára a liftet az előtt, mielőtt a lányt megtalálták?

Cadot szerény önelégültséggel mosolygott.

– Ennek már utánanéztem, felügyelő úr. A lift hajnali háromtól automatikával működik. Ez idő tájt az éjszakai portás szeme előtt, a földszinten állt. A portás azt mondja, hogy fél négy és négy között – percnyi pontossággal sajnos nem emlékszik rá – látta, hogy a piros fény felfelé mutat, jelezvén, hogy valaki fentről hívja a liftet. Úgy tíz perccel később a piros fény ismét felvillant, vagyis a liftet az emeletek között használták. Azt hiszem, bizton feltételezhetjük, hogy ez idő tájt a liftet a gyilkos használta. Ezután a lift többé nem mozdult.

Devereaux feljegyzett valamit.

– Amikor körbejárt, nem látott a folyosók bármelyikén valakit, akinek nem lett volna ott semmi keresnivalója?

Cadot bólintott.

– De igen. Egy újságírót a második emeleten. Rajtacsíptem, amint Mr. Delaney lakosztálya előtt hallgatódzik.

– És ki volt ez az újságíró? – kérdezte Devereaux írásra kész ceruzával.

– A neve Joe Kerr. Egy…

– Á, vagy úgy. Erről az emberről már hallottam – mondta Devereaux. – Most már kezd érdekelni. Mit keresett Monsieur Delaney ajtaja előtt?

– Azt mondta, a portán azt a felvilágosítást kapta, hogy Monsieur Delaney a lakosztályában van.

– És ott volt?

– Nem. A fia viszont igen, néhány perccel azelőtt távozott, hogy Kerrt az ajtó előtt értem.

– Akkor tehát senki sem volt a lakosztályban.?

– Pontosan.

– Azt mondja, hogy Kerr az ajtó előtt hallgatódzott?

– Úgy tűnt. Bár lehet, hogy csak kopogott, és arra várt, hogy kinyissák az ajtót.

– Mikor volt ez?

– Háromnegyed ötkor.

Devereaux a ceruza végével megvakarta az orrát.

– Nem sokkal azután, hogy a lányt megölték – mondta, mintha csak magában beszelne. – Tehát ez a Kerr itt volt a hotelban a lány halálának idején.

– Nagyon úgy néz ki.

– Ki tudná deríteni nekem, hogy pontosan mikor hagyta el a szállodát?

– Valószínűleg. Megkérdezem az éjszakai portást, aki egyébként itt vár, ha esetleg szükség lenne a segítségére.

Amíg a válaszra várt, Devereaux végigfutott mindazon, amit megtudott. Az asztalon álló órára pillantott. Húsz perc múlva nyolc óra.

Cadot néhány perc múlva visszatért.

– Az éjszakai portás azt mondja, hogy Kerrt ma reggel három-ötvenkor látta távozni.

Devereaux, aki ceruzájával az itatóst ütögette, most megmerevedett, és felnézett.

– Nem mondta, hogy mit keresett a hotelban ilyenkor?

– Nem. Lejött a lépcsőn, az éjszakai portás szerint úgy, mintha részeg lett volna, mindenesetre nagyon dülöngélt. Aztán szó nélkül kiment.

– Ez egyre érdekesebb. Nagyon valószínű, hogy ekkortájt tették a lányt a liftbe. – Devereaux a jegyzeteibe pillantott. – A lányt egy függönyzsinórral fojtották meg. A hotel minden szobájában vannak ilyen zsinórok?

Cadot bocsánatkérően megvonta a vállat.

– Nem tudom, de ezt könnyen megtudhatjuk.

– Kérem, tudja meg – mondta Devereaux. – Ha a zsinórok minden emeleten különbözőek, akkor mindegyikből kérek mintát.

Cadot azt mondta, mindent megtesz, ami tőle telik, majd elhagyta az irodát.

Devereaux kényelmesen hátradőlt az íróasztal mögötti bőr karosszékben. Rágyújtott egy cigarettára, és fújta a füstöt, miközben elgondolkodva bámulta a szemközti falat.

Benoit, a rendőrségi fotós lépett be. A Devereaux előtti mappára helyezett egy nedves fényképmásolatot.

– Parancsoljon, felügyelő úr – mondta. – Ennél jobbat addig nem tudok csinálni, amíg vissza nem mentem a laboratóriumba.

Devereaux a fényképét tanulmányozta. Zsebéből elővett egy nagyítót, és föléhajolt. Aztán kiegyenesedett, és letette a nagyítót.

– Nem rossz. A zsinór brokát: a mintázata tisztán látszik. Ha megtalálnánk, nem hiszem, hogy nehéz lenne azonosítani.

Még a fényképet tanulmányozta, amikor Cadot visszatért. Két selyem függönyzsinórt hozott: egy skarlátvöröset és egy zöldet.

Mindkettőt az íróasztalra tette.

– Csak az első és a második emeleti szobákban van brokát-zsinór – mondta. – Ugye erre gondolt?

Devereaux alaposan megnézte a két zsinórt, majd a zöldet félrelökte, és ismét a skarlátvöröset tanulmányozta, aztán hátradőlt, és Cadot-ra mosolygott.

– Ez a zsinór honnan való?

– A második emeletről.

– Közeledünk a tűzhöz. Most már tudjuk, hogy egy ehhez hasonló zsinórral fojtották meg egy második emeleti szobában. Most pedig szeretnék egy listát mindazokról, akik ezen az emeleten laknak.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon az íróasztalon.

Cadot felvette, majd átnyújtotta a felügyelőnek a kagylót.

– Önt keresik.

Guidet telefonalt.

– Itt vagyok a lány szállodájában – mondta. – Az ügynöke, Jean Thiry átmegy önhöz. A lányt látták a tengerparton, tegnap délután fél négy körül, egy fiatal fickóval beszélgetett. Két tanúval is azonosítottuk. Jay Delaney volt: a producer fia.

Devereaux olyan sokáig hallgatott, hogy Guidet megkérdezte: – Ott van még, felügyelő úr?

– Igen. Elgondolkodtam. Szükségem van erre a Joe Kerr-re. Sürgős. Kerítsék elő. Vessen be annyi embert, amennyit jónak lát – mondta Devereaux, és letette a kagylót.

Cadot-ra nézett.

– Jay Delaney – mondta. – Tudna mondani nekem valamit róla?

Cadot megvonta a vállát.

– Huszonegy-huszonkét éves lehet. Kedves, csöndes, jó modorú fiúnak tűnik. Delaneyék egyébként mind kedves

emberek. Monsieur Delaney pedig természetesen nagyon gazdag.

– Ki tudná deríteni, hogy ez a fiatalember a hotelban tartózkodott-e a lány halálának idején?

– Megérdeklődöm – mondta Cadot, és kiment az irodából.

Devereaux fogta a ceruzáját, és céltalanul rajzolgatni kezdett a mappába. Még akkor is rajzolgatott meg cigarettafüstöt eregetett, amikor Cadot visszatért.

– Az ifjabb Delaney néhány perccel négy előtt ment fel a lakosztályba – mondta Cadot. – Röviddel ezután megérkezett Mrs. Delaney is.

– Mrs. Delaney?

– Igen. Az egyik portás emlékszik rá, hogy kérte a kulcsot, de ő megmondta neki, hogy az ifjabb Delaney épp azelőtt ment fel a lakosztályba.

Devereaux alsó ajkát előrebiggyesztette, és finoman megütögette a ceruzával.

– Tehát Mrs. Delaney a mostohafiával volt, amikor a lány meghalt?

Cadot szúrós szemmel nézett rá.

– Ez úgy hangzik, mintha arra gondolt volna, hogy a fiúnak valami köze lehet a…

Devereaux megvonta a vállát.

– Az embernek mindenre gondolnia kell, de nyilvánvaló, hogy a fiú nem lehetett. Nos, jó lesz megnézni, mit tud felhozni mentségére ez a Kerr. Iszákos. – Elgondolkodott. – Egyfolytában azon töröm a fejem, hogy miért kellett a lányt megölni. – A telefon után nyúlt, és hívta a rendőrorvost. – Van valami jele erőszaknak a lányon? – kérdezte, amint a rendőrorvos vonalba került.

Egy pillanatig hallgatta a választ, aztán morgott valamit, és letette a kagylót.

– Erőszakos nemi közösülés nem volt, még csak kísérlet sem. Akkor miért öltek meg?

Elgondolkodott, és közben szórakozottan ismét firkálgatni kezdett.

II

Kevéssel nyolc óra után Jay mély álomból ébredt. Felemelte a fejét, hogy megnézze az ágya melletti órát, majd egy grimaszt vágott, visszacsúszott a takaró alá, és becsukta a szemét.

Néhány percig így feküdt, és Ginette-re gondolt, majd hirtelen eszébe jutott Lucille Balu.

Egy pillanatra elöntötte a fagyos rémület, majd egy türelmetlen vállrándítással megnyugtatta magát, hogy nincs mitől tartania.

Szerencsétlen dolog, hogy engedett annak a hülye sugallatnak, és megölte a lányt. Mindenesetre a holttesttől megszabadult, és nem valószínű, hogy a rendőrség őt gyanúsítaná a gyilkossággal. Azt a gyilkossági ügyet a legnehezebb megoldani, amelyben nincs indíték.

Kíváncsi volt, vajon megtalálták-e már a holttestet, és e sürgető kíváncsiságtól hajtva felemelte az ágy mellett lévő telefon kagylóját, és a szobába kéretett egy *café complet*-t.

Ezután felkelt, és lezuhanyozott. Már fésülködött, amikor bejött a pincér, és letette az asztalra a reggelit.

Jay kíváncsian méregette a pincért, de a közönyös, kövér arc nem árult el semmit.

– Mi ez a nagy izgalom? – kérdezte Jay egykedvűen, miközben belebújt a köntösébe.

– Pardon, monsieur?

– Mintha valami felbolydulást hallottam volna. Talán megbetegedett valaki?

– Nem tudok ilyesmiről, monsieur.

Jay egy türelmetlen kézmozdulattal elküldte, és amikor a pincér kiment, odalépett a nyitott ablakhoz, és kinézett.

Bár még korán volt, már néhányan fürödtek, és sokan voltak a sétányon is.

A szállodával szemközt két rendőrautó állt, Jay egy kicsit szorongva elmosolyodott, majd visszalépett, és hagyta a függönyt a helyére hullani.

Ezek szerint megtalálták.

A gyomra görcsbe rándult az izgalomtól, amint kitöltötte magának a kávét, és mohón megitta. Aztán bement a fürdőszobába, és gyorsan megborotválkozott.

Érdekes lenne elmenni, és megnézni, hogy mi történik, gondolta. Végül is kár lenne kihagyni akár a legkisebb lehetséges izgalmat is, ha már felállította a színpadot a szereplőknek, hogy parádézzanak.

Miután megitta a második csésze kávét, felhúzott egy trikót meg egy vászonnadrágot, lábára spárgatalpú vászoncipőt vett, és az ajtóhoz ment, majd megtorpant.

Eszébe jutott a három karmolás a karján, és megnézte. Enyhén gyulladtak, vörösek voltak, és így elütöttek erősen lebarnult bőrétől. Biztonságosabb, ha kabátot vesz, gondolta, és a szekrényhez ment, kivett egy vászonzakót, majd belebújt.

A folyosóra érve az első, amit észrevett, a „nem működik” tábla a lift ajtaján. Tehát már megkezdték a nyomozást, gondolta, és érezte, hogy egyre növekszik benne az izgalom.

Lehet, hogy végül ez az egész mégsem lesz annyira unalmas. Csak a várakozás untatta. Most, hogy a rendőrség munkához látott, lehet, hogy sokkal izgalmasabb lesz, mint gondolta.

Egykedvűen lesétált a lépcsőn. Amint a hallba vezető lépcsőforduló tetejére ért, egy pillanatra megállt, hogy körülnézzen.

A hotel olajozott gépezete látszólag a megszokott módon, kifogástalanul működött. A főportás épp egy halom levelet nézett át. A recepciónál levő portás az asztalánál ült, és írt. Vesperini, az igazgatóhelyettes a forgóajtónál állt, és látszólag a bejárat mindkét oldalát díszítő hortenziákban gyönyörködött.

Jay néhány lépést tett előre, közben elhaladt a telefonfülkék mellett, és így zavartalan kilátása nyílt az egész hallra.

Egyenruhás rendőrnek semmi nyoma, ezért Jay kissé csalódott volt. Úgy tűnt, a hotel döbbenetes nyugalommal vette tudomásul, hogy egyik liftjében találtak egy halott lányt.

Átment a portára, vett egy *New York Times*-t, majd kiválasztott egy olyan széket, ahonnan jól láthatta a szálló bejáratát, és leült.

Vagy tizenöt percig ült ott, bele-belepillantgatott az újságba, amikor észrevette, hogy egy magas, széles vállú, kemény arcvonású, élénk tekintetű férfi lép a hallba. Odabólint Vesperininek, aki fejével visszaint, és bemegy a recepció mögötti irodába.

Szóval ott vannak, gondolta Jay. Nyilván ott benn tanakodnak. Fogadni merek, hogy meg vannak zavarodva. Kíváncsi lennék, milyen szálon indulnak el.

Kivette arany cigarettatárcáját a zsebéből, és rágyújtott. Épp amikor eltette a tárcát, kinyílt az egyik liftajtó, majd kilépett rajta Jean Thiry és Guidet.

Guidet felvitte Thiryt, hogy azonosítsa a lány holttestét. Thiry a megrázkódtatástól, hogy Lucille-t így kellett viszontlátnia, egy kicsit imbolyogva járt. Az arca sápadt volt, és a tekintetében döbbenet tükröződött.

Jay figyelte, amint a két férfi eltűnik a recepció mögötti irodában. Rájött, hogy Thiry nyilván a holttestet azonosította, és valamiféle morbid kíváncsiságot érzett, látván a férfi sápadt arcát. Kezd az ügy érdekessé válni, gondolta. Kár, hogy onnan a székből nem hallhatja, hogy miről beszélnek, de azért legalább követni tudja a bontakozó dráma cselekményét.

Thiryt Devereaux felügyelő ismét kikérdezte. Kesztyűs kézzel bánt vele, mert látta, hogy a történtek mennyire megrázták. Thiry már beszélt az üzenetről, amit kapott, miszerint a lány Monte Carlóba ment az este. Devereaux elküldte Guidet-t, hogy beszéljen az üzenetközvetítőkkel, de egyikük sem emlékezett rá, hogy ki küldte az üzenetet, csak azt tudták, hogy telefonon érkezett.

Devereaux így szólt: – Természetesen az üzenetet nem a lány küldte, hanem a gyilkos, hogy időt nyerjen. Nem is sejti, vajon miért ölték meg?

Thiry megrázta a fejét.

– Nem. Ezt csakis egy őrült tehette. Ki akarta volna megölni? Hiszen még olyan fiatal volt – és erősen kifújta az orrát, hogy így leplezze érzelmeit.

– Szóval Monsieur Delaney érdeklődött iránta, mint ígéretes tehetség iránt – mondta Devereaux a jegyzeteit tanulmányozva és kilenckor kellett volna találkozniuk vele?

– Igen. Meg akarta ismerni Lucille-t. Mi még a strandon megbeszéltük, hogy hatkor találkozunk a bárban, és akkor kaptam azt az üzenetet. Úgy éreztem, Delaney szerződtetni akarja, ezért azonnal utánamentem Monte Carlóba, hogy visszahozzam, de sehol sem találtam.

– Természetesen. Hiszen akkor már halott volt. Maga úgy fél négy körül hagyta a lányt a strandon, hogy elmenjen a vetítésre, ahol aztán találkozott Monsieur Delaneyvel. Így volt?

– Igen.

– Maga találkozott Monsieur Delaneyvel kilenckor, és elmondta neki, hogy a lány Monte Carlóba ment, és maga hiába kereste?

– Igen.

– Ez önnek, monsieur, nagy balszerencse, igaz?

– Igen – mondta Thiry keserű arccal. – Ez mindkettőnk nagy lehetősége lett volna. El kell kapniuk a tettest, és bűnhődnie kell.

– Természetesen, de ehhez minden lehetséges segítségre szükségem van – mondta Devereaux. – Először is, meg tudná mondani, hogy szokott-e táskát hordani magával a kisasszony? Amikor megtaláltuk a liftben, nem volt nála táska, és ezt furcsállom. A lányok általában nem mennek sehova táska nélkül.

– Igen, neki is volt. Tőlem kapta. Egészen kicsi táska. Ebben csak a púderkompaktját, a zsebkendőjét és a rúzsát hordta. Keskeny gyíkbőr táska volt, a monogramjával.

– Persze az is lehet, hogy otthon felejtette a szállodájában. Kerestetni fogom ezt a táskát.

– Biztos, hogy nem hagyta a szállodában. Soha nem láttam táska nélkül, valami mindig volt nála.

Devereaux feljegyzett valamit az előtte fekvő papírlapra.

– Van itt még egy dolog – folytatta Thiry. – Lucille mindig viselt valami ékszert a nyakán. Gondolom, a doktor vehette le, amikor megvizsgálta. Nem láttam rajta gyöngysort, amikor fönn voltam.

– Gyöngysort? Nem volt rajta semmiféle gyöngysor, amikor megtalálták a liftben. Utánanézek. Van még valami, amit mondani tud nekünk? Szeretője nem volt?

– Nem. Nagyon komoly lány volt. Csak a pályával foglalkozott. Tudta, hogy még korai lenne férjhez mennie.

Amikor Thiry elment, Devereaux utasítást adott, hogy keressék meg a táskát, aztán kiment a hallba, és odament a fő-portás asztalához.

– Nem emlékszik véletlenül, tegnap Balu kisasszony, amikor bejött a szállodába, viselt valamiféle gyöngysort?

A főportás egy hosszú percen át gondolkodott, az arca egészen megfeszült, majd bólintott.

– Igen. Emlékszem, még gondoltam is, milyen jól mutat az a kék gyöngysor a barnára sült bőrén: nagy, diónyi zafírkék gyöngyökből állt.

– Az ön memóriája igazán figyelemreméltó – mondta Devereaux. – Gratulálok.

A portás a dicsérettől boldogan hajtotta le a fejét.

Közben Jay figyelte a jelenetet, és kíváncsi volt, vajon ki ez a férfi, aki most jött ki az irodából és a portással beszélget. Nyilván rendőrtiszt, mert valahogy a fontosság és a hatalom légköre veszi körül. Lehet, hogy épp ő a nyomozás vezetője.

Jay jól megnézte magának.

Szívós, jó szimatú nyomozó, gondolta Jay, és ismét az izgalom jeges hulláma borzongatta meg.

Ekkor észrevette, hogy belép a hallba a hotel detektívje, akit megismert, és egy gyors, éles pillantást vet rá. Aztán a hotel detektívje a rendőrtiszthez ment. Jay érdeklődve figyelte a két férfit, akik halkan tárgyaltak valamit, majd hirtelen mindketten hátrafordultak, és egyenesen ránéztek.

Jay annyira kíváncsi volt, és annyira érdekelte, hogy mi történik, hogy közben észre se vette, ő az egyetlen a hallban, aki nem a hotel személyzetéhez tartozik.

Az sem jutott az eszébe, hogy ez gyanús lehet. Amíg azok ketten hirtelen meg nem fordultak és rá nem meredtek, úgy gondolta, láthatatlan nézőként élvezheti az eseményeket, és közben őt senki sem veszi észre.

Hirtelen, a rémülettől sarkallva elkapta tekintetét a két férfiról, és a tőle telhető legegykedvűbb arckifejezéssel úgy tett, mint aki a kezében levő újságot olvassa.

Talán meggondolatlanság volt ilyen korán lejönni, gondolta, és a szíve hevesebben vert. Lehet, hogy ezzel magára vonta a figyelmet; nem mintha ez valamit is számítana. A rendőrségnek nincs oka arra, hogy őt hozza összefüggésbe a halott lánnyal. Mindenesetre most jobb, ha elmegy. Kószál egy kicsit a sétányon, aztán visszajön, ha már többen lesznek a hallban.

Egykedvűen összehajtogatta az újságot, majd sötét szemüvege mögül a két férfi felé pillantott. Ekkor hirtelen meg a szívverése is elállt, megmerevedett a rémülettől, mivel a rendőrtiszt otthagyta a hotel detektívjét, és egyenesen felé indult.

Jay pánikba esett. Mozdulatlanul ült, kezében a füstölgő cigarettával, és érezte, hogy egész testét hideg veríték önti el.

A rendőrtiszt arca kifejezéstelen volt, kis fekete szeme azonban kutatva nézett rá, amint megállt Jay előtt.

– Monsieur Delaney?

– Igen – mondta Jay, és a hangja egy kicsit fátyolos volt.

– Devereaux felügyelő vagyok a cannes-i rendőrségtől. Megkérhetném, hogy szánjon rám néhány percet?

Jay úgy érezte, nyelve hegyével meg kell nedvesítenie a szája szélét, mielőtt megszólal: – Természetesen. Miről van szó?

– Megkérném, hogy jöjjön velem, ott zavartalanabbul beszélgethetünk – mondta Devereaux. – Ott, az irodában.

Sarkon fordult, és anélkül hogy visszanézett volna, vajon Jay követi-e, elindult az iroda felé.

Jay úgy tíz másodpercig még ülve maradt. Mit jelenthet ez? Szívébe félelem hasított. Elrontott valamit? Lehet, hogy valami borzasztó nagy hülyeséget csinált, és máris a nyomában annak? Már le is akarják tartóztatni?

Aztán összeszedte magát, felállt, és lassan átbaktatott a hallon át az iroda felé.

Itt van hát az a próbatétel, amelyet szándékosan idézett elő, gondolta. Hogy bizonyíthatnak rá bármit is?

A jeges félelemtől azonban, amely a hatalmába kerítette, egy kicsit rosszul érezte magát. Ennek egyáltalán nem örült, a szíve meg majd kiesett, úgy kalapált, amint az iroda felé lépkedett, ahol a felügyelő már várt rá.

HETEDIK FEJEZET

I

Valahányszor Joe Kerr a cannes-i filmfesztiválról tudósított, és ezúttal már harmadszor járt itt, mindig a Beau Rivage Hotelban szállt meg, mert rettentő olcsó volt, használhatta a fürdőszobát filmjei előhívására, és végül azért is, mert a tulajdonos, Madame Brossette időnként beengedte őt az ágyába.

Ennyi évi özvegység után Joe kapva kapott a női kedvesség legkisebb morzsáján is, és bár egy kicsit tartott ettől a nőtől, mert hatalmas, erős és a dühkitörései félelmetesek, mégis alig várta, hogy ismét a fesztiválra jöhessen.

Néhány perccel reggel fél tíz után a fényképmásolatokat, amelyeket épp most fejezett be, végső lemosásra a vécétartályba csúsztatta.

Aztán a tartály fölé hajolt, és alaposan megnézte a kópiákat. Mind a hármat. Az egyiken Jay Delaney éppen kinyitja a 27-es lakosztály ajtaját; a másodikon Lucille Balu kopogtat ugyanazon az ajtón, a harmadikon pedig Sophia Delaney látható, keze a kilincsen, az arcán meg komor türelmetlenség. A három képet a falióra kapcsolja össze, amely mindegyiken tisztán látszik. Ezek szerint Jay Delaney néhány perccel négy előtt ért az ajtóhoz, a lány pontosan négykor, Sophia Delaney pedig hét és fél perccel négy után érkezett.

Joe felfújta az arcát, miközben a képeket tanulmányozta. Ha ezek az államügyész kezébe kerülnének,

akkor a fiúnak befellegzett, gondolta, sőt Delaney feleségét is megvádolnák bűnrészességgel.

Kicserélte a vizet, majd rágyújtott egy csikkre, és nekilátott, hogy egy kis rendet csináljon a fürdőszobában.

Épp a fixírt lódította be a vécébe, amikor hallotta, hogy kopogtatnak az ajtón.

Egy kicsit riadtan odament az ajtóhoz, elfordította a kulcsot a zárban, és néhány ujjnyira kinyitotta.

A keskeny ajtórésben Madame Brossette állt csípőre tett kézzel, zöld szeme fürkészve nézett Joe-ra, miközben keményen összeszorította vörös ajkát.

Madame Brossette negyvenöt éves. Két férjet temetett el, és nem igyekezett, hogy nyakába vegyen egy harmadikat. A hotelt második férje hagyta rá, a fő forgalmat jelentő üzlettel együtt: néhány órára szobákat adnak ki azoknak a lányoknak, akik kora délutántól késő éjszakáig Cannes mellékutcáit járják. E jövedelmi forrás mellett Madame Brossette szorosan együttműködik a tangiers-i dohánycsempészekkel, és Párizsban is fontos kapcsolatokkal rendelkezik a lopott ékszerek piacán.

A megjelenése egyszerűen lehengerlő. Közel száznyolcvan centi magas, erős testalkatú, és Joe-nak mindig az jut az eszébe róla, mintha valami bűnügyi film egyik szereplője állna előtte. Az asszony arca szív alakú, a haja rozsdavörös, ő maga pedig rettentően kövér.

– Helló – mondta Joe erőtlenül. – Engem keresel?

Madame Brossette, akár egy gőzhenger, megindult előre, és Joe gyorsan félreugrott. Az asszony bejött a fürdőszobába, becsukta az ajtót, majd vészjósló nyugalommal elhelyezkedett a vécéülőken.

– Hát te meg mibe keveredtél, Joe? – vonta felelősségre, és a szeme olyan keményen szikrázott, akár a smaragd.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Joe, miközben hátával a vécétartálynak támaszkodott, hogy a képeket elrejtse az asszony szeme elől. – Én nem keveredtem bele semmibe. Valami baj van?

– Hát ha tényleg semmibe, akkor nincs – mondta, és hatalmas hátsó felét még kényelmesebben helyezte el a vécéülőkén. – Akkor megmondom nekik, hogy itthon vagy, és beszélhetnek veled.

Joe szíve összeszorult. Még vörös képe is egy kicsit megfakult.

– Nekik? Kiknek?

– Mégis mit gondolsz? Most volt itt a rendőrség, és utánad érdeklődtek.

– Utánam?

Joe-t hirtelen olyan rosszullét fogta el, hogy le kellett ülnie a kád szélére.

– A rendőrség? Utánam?

– Most mit ismételgeted ugyanazt! – Az asszony hangjából türelmetlenség csendült. Madame Brossette soha nem félt a rendőrségtől, azokhoz viszont, akik féltek, nem volt türelme. – Azt mondtam nekik, hogy nem vagy itt, mert azt hittem, hogy belekeveredtél valamibe a múlt éjjel. – Szemrehányó tekintettel nézett Joe-ra. – Elég későn jöttél vissza.

Joe ujjaival végigszántott gyérülő haján, és hang nélkül tátogott.

– A gyilkossági csoporttól voltak – folytatta Madame Brossette, miközben árgus szemekkel figyelte Joe-t. – Azt mondták, ha megérkeznél, azonnal hívjam fel őket. Mi a fenébe gabalyodtál?

Joe nemhiába volt valamikor bűnügyi riporter. Hirtelen rádöbbent, micsoda veszélybe került. Az a nyavalyás

hoteldetektív biztosan elmondta a rendőröknek, hogy látta őt a folyosón akkortájt, amikor a lány meghalt. Az éjszakai portás meg biztosan elmondta, hogy mikor hagyta el a hotelt. Nyilván meg akarják tudni, hogy mit csinált ott ez alatt az idő alatt, és mit látott. Ismét összeszorult a szíve. Nem lehetnek olyan őrültek, hogy azt higgyék, ő ölte meg a lányt!

Madame Brossette, aki egész idő alatt figyelte, látta, hogy vöröslő képe enyhén elzöldült.

Szóval mégiscsak belekeveredett valamibe, gondolta, és nyugtalan lett, mert kedvelte Joe-t.

Madame Brossette olyan nő volt, akinek mindig szüksége van szeretőre. Amikor Joe nem volt Cannes-ben, akkor talált helyette mást, de Joe, mint szerető mindenkitől különbözött. Ő az egyetlen férfi, aki gyöngéd hozzá, és egy olyan nőnek, aki kemény életet él, senkiben sem bízhat, és tökéletesen tisztában van azzal, hogy öregszik, egy férfi gyöngédsége nagyon sokat jelent.

– Jobb, ha elmondod nekem, Joe – mondta, érdes hangját egy kicsit meglágyítva. – Na, rajta: add ki magadból. Tudod, hogy bennem megbízhatsz. Mit csináltál?

– Nem csináltam semmit – tiltakozott Joe vadul. – Ne nézz így rám! Esküszöm, nem csináltam semmit!

Az asszony megvonta erős vállát.

– Jól van, na, nem kell mindjárt idegeskedni. Akkor most nyugodtan felhívhatom a rendőrséget, és megmondhatom nekik, hogy itthon vagy?

Joe összerezzent.

Nem, nem hívhatja a rendőrséget. Mert ha egyszer beviszik a parancsnokságra, és az a fagyos, halvérű Devereaux kezelésbe veszi, akkor vagy el kell mondania az igazságot, és akkor oda a terv, hogy megvágja Delaneyt,

vagy hazudik, és akkor a gyilkosságban vállal bűnrészességet.

Először Delaneyval kell találkoznia, csak utána kerülhet a rendőrök elé. Ha Delaney nem hajlandó fizetni, akkor elmegy a rendőrségre, és elmondja, hogy mit látott. Ha viszont Delaney fizet, akkor vállalni kell a kockázatot, hogy hazudik a rendőrségnek: az az összeg minden kockázatot megér.

Abban reménykedett, hogy ezt az egészet egyedül is meg tudja csinálni. Tudta, amint Madame Brossette tudomást szerez róla, azonnal a kezébe veszi az irányítást. Ő kezelné a Delaneytól kapott pénzt. Ő venné meg a villát is, és isten irgalmazzon szegény fejének, ha netán egy nőt merészelne meghívni a villába, és erről Madame Brossette tudomást szerezne.

Másrészt Joe ismerte annyira az asszony múltját, hogy tisztában legyen azzal, az ilyesmihez jobban ért, mint ő. Ezért gyengeségében úgy határozott, átrakja a felelősség terhét Madame Brossette kövér, erős vállára.

– Nincs semmi baj – mondta előrehajolva, és lehalkította a hangját –, csak…

Aztán az egész történet kibukott belőle.

Madame Brossette nagy, vörös keze az ölében nyugodott, smaragdzöld szemét figyelmesen Joe-ra függesztette.

Amint hallgatta a történetet, lélegzése felgyorsult, és amikor így kapkodta a levegőt, hatalmas melle izgatott hullámzásba kezdett.

Szó nélkül végighallgatta a történetet, majd amikor Joe befejezte, kinyújtotta a kezét, és röviden csak ennyit mondott: – Mutasd.

Joe odaadta neki a nedves kópiákat, és nézte, amint az asszony megvizsgálja őket. Aztán Madame Brossette

visszaadta a képeket, megvakarta a nyakát, majd azt mondta: – Adj egy cigarettát, Joe.

Joe megkínálta cigarettával, tüzet adott neki, majd maga is rágyújtott.

– Mi a véleményed? – kérdezte Joe nyugtalanul.

– Hogy mi a véleményem? – ismételte meg a kérdést Madame Brossette, és kis, vörös ajkai mosolyra húzódtak. – Az a véleményem, hogy egy aranybányára bukkantunk, Joe. Mennyit akartál kérni a negatívokért – ötmillió frankot?

– Körülbelül – mondta Joe. – Delaney nem szakadna bele.

– Tehát Delaneyhez akarsz menni?

– Természetesen. Neki van pénze, nem? Így aztán hozzá kell menni.

– Tévedsz, Joe. Én láttam azt az embert. Az arcára van írva, hogy nem hagyja magát zsarolni. Meg mielőtt észbe kapnál, már át is adna a rendőrségnek. Nekünk az asszonyt kell felkeresnünk. Tudok róla egyet-mást. Tudod, hogy hol született?

Joe az asszonyra meredt.

– Hogyhogy hol született? Mi köze van az ügynek ahhoz, hogy hol született?

Madame Brossette szenvtelenül mosolygott, miközben szájából előtűntek egyenletes fehér fogai.

– Rengeteg, Joe, rengeteg. Nápoly nyomornegyedének utcáin nőtt fel. Ez a nő nem akarja elveszíteni azt, amit elért. Vele kell tárgyalnunk. Lehet, hogy nincs túl sok készpénze, de rengeteg ékszere van. Csak a gyémántjai ötvenmillió frankot érnek. Mind jól szemügyre vettem a megnyitón. Szép kis jövedelemforrásunk lesz itt életünk végéig, Joe. Először nem bánunk vele túl keményen. Eleinte csak néhány kisebb értéktől szabadítjuk meg, mondjuk,

úgy húszmillió körül, aztán fokozatosan növeljük a nyomást. Igazi aranybánya lesz, csak okosan kell bányászni.

Joe nyugtalanul fészkelődött.

– Nekem valahogy szimpatikusabb lenne, ha egy összeggel intéznénk el. Nem tetszik ez az állandó jövedelemforrás-dolog. Ennek így túlságosan zsarolásszaga van.

Madame Brossette megveregette Joe térdét.

– Bízd csak rám, Joe. Majd én elintézem. Jobb, ha te nem avatkozol bele. Majd szépen itt maradsz benn a szobában, hogy ne legyél szem előtt, mindaddig, amíg én dűlőre nem jutok az asszonnyal, utána aztán újra mutatkozhatsz. Szerzek neked egy szobát az egyik barátom szállodájában, Antibes-ban. Így meg tudod majd magyarázni a rendőrségnek, hogy miért nem találtak Cannes-ban. Ha már biztosan tudjuk, hogy az asszony fizet, akkor el kell menned a rendőrségre, és majd bemesélsz nekik valamit. Ezt még együtt kigondoljuk.

– De így bűnrészes leszek – mondta Joe erőtlenül.

Madame Brossette továbbra is csak mosolygott.

– Nyugi, Joe. Az ember csak úgy tud rántottát sütni, ha előtte feltör néhány tojást. Ha rájönnek, hogy hazudtál nekik, akkor arra is rájönnek, hogy én pénzt szedtem ki a nőből. – Madame Brossette most még szélesebben mosolygott. – Úgy nézek én ki, mint aki emiatt egy percig is nyugtalankodik? Az az összeg, amit így begyűjthetünk, megéri a kockázatot. Mindenesetre nekünk nagy bajunk nem eshet, de ezt az ifjú Delaney már nem mondhatja el magáról. – Madame Brossette felállt. – Most lemegyek, és felhívom a nőt. Te meg maradj a szobában.

Tíz perccel később Joe hallotta, amint Madame Brossette lassan jön felfelé a meredek lépcsőn, ezért bizakodva és ugyanakkor nyugtalanul az ajtóhoz ment.

Az asszony bátorítóan rámosolygott.

– Minden rendben. Jön. Félóra múlva itt lesz.

– Idejön? – csattant fel Joe hangja. – És gondolod, hogy ez jó ötlet volt?

– Csak nem hitted, hogy a Plazában akarok vele beszélgetni? Itt, ha szükséges, egy kicsit keményebb is lehetek vele. Hidd el, Joe, nem olyan könnyű eset ez a nő. Egy kicsit kezelésbe kell venni.

Joe idegesen piszkálta az állát. Egyszerre az kívánta, bárcsak ne avatta volna bele Madame Brossette-et ebbe az egészbe, és sürgős szükségét érezte egy italnak.

– Nos, jól van. Akkor rád bízom. – Azzal lassan hátrálni kezdett aprócska szobájába. – Majd elmondod, mi volt.

– Ne törődj semmivel. Csak add ide a fényképeket, a többi az én dolgom.

Joe fogta a nedves kópiákat, és átadta neki. Az asszony után nézett, amint ment le a lépcsőn, majd gyorsan sarkon fordult, becsukta a szoba ajtaját, és a whiskysüveg után nyúlt.

II

Devereaux felügyelő hellyel kínálta Jayt, majd maga is elhelyezkedett az íróasztal mögött.

Jól szemügyre vette Jayt.

Jóképű fiú, gondolta. Mintha egy kicsit ideges lenne. Persze ez érthető. Mindenki ideges, ha velem kell beszélnie.

Lehet, hogy nyomja valami a lelkiismeretét. A legtöbb embernél ez a helyzet, és ezt általában akkor fedezik fel, amikor velem találkoznak. Nem akarom megijeszteni.

– Igazán sajnálom, hogy feltartom, monsieur – mondta előrehajolva, miközben kezével a mappára támaszkodott –, de azt hiszem, hogy a segítségemre lehet. Engedje meg, hogy elmagyarázzam. Ma reggel egy fiatal nő holttestére bukkantak az egyik liftben. A nőt megölték. Okom van rá, hogy azt higgyem, ön egyike volt azoknak, akik őt utoljára látták elve.

Jay lejjebb csúszott a székén. Most volt csak igazán hálás a sötét szemüvegnek. A sötét üveg mögött valahogy biztonságban érezte magát. Egy kicsit megkönnyebbült, mivel Devereaux hangja és modora végül is egész barátságos, de azért jobb, ha résen lesz. Lehet, hogy a felügyelő csapdát állít.

– Megölték? – kérdezte. – Ki volt az a nő?

– Lucille Balu – mondta Devereaux, miközben újból a kezébe vette a ceruzát, és rajzolgatni kezdett a mappára. – Úgy tudom, ön beszélgetett vele tegnap délután fél négy körül.

– Lucille Balu? – Jaynek valahogy sikerült némi döbbenetet csempésznie a hangjába. – Megölték? Ki tette?

Devereaux türelmesen elmosolyodott.

– Pontosan ezt próbálom kideríteni, monsieur. Ön beszélgetett vele tegnap délután?

– Igen, beszéltem vele. Fotózták. Én meg lenn voltam a tengerparton. Az apám érdeklődött iránta. ezért aztán váltottam vele néhány szót. – Kíváncsi volt, vajon ki mondhatta el a rendőrségnek, hogy beszélt a lánnyal. Mindenesetre elég gyorsan rájöttek. – Azt nem tudnám

megmondani, hogy miről beszéltünk. Csupán néhány perc volt az egész.

– Nem mondta önnek, hogy a strandról hova megy?

– Nem. Azt hiszem, én azt mondhattam, hogy remélem, az apám szerződteti, és talán megkérdeztem azt is. hogy akar-e Hollywoodban élni. Ilyen típusú beszélgetés volt – mondta Jay, lassan visszanyerve az önbizalmát.

Csak azért hívták erre a kihallgatásra, mert könnyelműen lejött a hallba, nyugtatta meg magát. Azért nem árt, ha továbbra is résen van, bár most már biztos volt benne, hogy ez a rendőr csupán rutinkérdéseket tesz fel neki.

Devereaux ceruzájával az íróasztalon kopogott, miközben megkérdezte: – Ugye, négy óra körül tért vissza a hotelba?

– Igen. Akkor már jó ideje lenn voltam a parton, és úgy döntöttem, hogy úszom egyet. Visszajöttem a hotelba a fürdőruhámért.

– Mademoiselle Balu véletlenül nem az ön édesapjához jött? – kérdezte Devereaux.

Jay úgy érezte, hogy a szíve egy kicsit kalapálni kezd.

– Az apámhoz? Hogy jött volna? Az apám akkor a moziban volt.

– Esetleg a kisasszony ezt nem tudta. Nem említette, hogy fel akarja keresni az édesapját?

– Hát persze hogy nem. – Jay észrevette, hogy túl hangosan beszél, ezért lehalkította a hangját. – Szó sem volt arról, hogy fel akarná keresni apámat.

Devereaux letette a ceruzáját.

– Ezt csak azért kérdezem, Mr. Delaney, mert biztosan tudjuk, hogy a második emeleti lakosztályok egyikében

látogatott meg valakit. Ön nem látta véletlenül, amikor felment a lakosztályukba?

Jay szája hirtelen teljesen kiszáradt. Hogy a fenébe jöttek rá, hogy a nő a második emeletre ment? Meglátta valaki? Lehet, hogy meglátta valaki, amikor a lakosztály ajtaján kopogtatott?

– Nem, nem láttam. Ha láttam volna, elmondtam volna önnek.

– Hát persze. Tehát ön felment a lakosztályba, fogta a fürdőruháját, és utána elment: így történt?

Jay észrevette a csapdát. Lehet, hogy ez a férfi többet tud, mint amennyit elárul.

– Épp indulni akartam, amikor megérkezett a mostohaanyám. Beszélgettünk egy kicsit. Ő is úszni akart. Aztán összeszedte a fürdőruháját, és elment. Én végül csak később indultam. Előbb még megírtam egy levelet.

Devereaux bólintott.

– Ezek szerint azután, hogy a lánnyal beszélt a strandon, itt a hotelban többé már nem látta?

– Így van.

– Mademoiselle Balun kívül nem látott valaki mást, amikor végigment a folyosón a lakosztályukhoz, monsieur?

– Nem. Ilyenkor a legtöbb lakosztály üres.

– Nem vett észre egy lődörgő férfit a folyosón: egy férfit fényképezőgéppel?

– Egy férfit fényképezőgéppel? – Jav megmerevedett. – Nem. Nem láttam senkit. Volt fenn egy férfi?

Devereaux bólintott.

– Igen. A szálloda detektívje látta, amint a lakosztályuk ajtaján kopogtat, miután ön elment. Fotóriporter. A neve Joe Kerr. Már keressük.

Joe Kerr…

A név ismerős volt, aztán Jaynek eszébe jutott a vörös, szederjes arc: az a férfi, aki megkérte, segítsen neki összehozni egy találkozást az apjával. Miután Jav elment, nyilván feljött a lakosztályhoz abban a reményben, hogy sikerül elcsípnie Floyd Delaneyt.

Jay elmondta Devereaux-nak. hogy beszélt Kerr-rel a strandon, és hogy Kerr megkérte, segítsen neki összehozni egy találkozót az apjával.

– Ezek szerint megvolt az oka annak, hogy az önök ajtaján kopogtatott.

– Azt hiszem, igen. Nyilván az apámmal akart beszélni.

Devereaux egy pillanatig elgondolkodott, majd letette a ceruzáját.

– Nos, azt hiszem, ez minden, Mr. Delaney. Igazán sajnálom, hogy ilyen sokáig feltartottam.

Jay mélységes megkönnyebbüléssel felállt.

– Szóra sem érdemes. Inkább én sajnálom, hogy nem tudtam többet segíteni.

– Nekünk egy morzsányi információ is segítség, monsieur – mondta Devereaux, miközben felállt. – Igaz is, nem tudná véletlenül leírni, milyen volt az a gyöngysor, amit a lány viselt?

– Dehogynem – vágta rá Jay gondolkodás nélkül. – Nagy, zafírkék gyöngyök… – Aztán már a nyelvét harapta volna le, mert eszébe jutott, hogy a lány a strandon még nem viselt gyöngyöt. Csak akkor rakta a nyakába, amikor a lakosztályba jött!

Devereaux közömbösen megjegyezte: – Zafírkék? Igen, ezt mondta a portás is. Nagyon érdekes lehetett ez a gyöngysor, hogy ilyen jól emlékszik rá. – Előjött az íróasztal mögül, és kinyitotta az ajtót. – A gyöngysor eltűnt. Keressük. Nos, még egyszer nagyon köszönöm, monsieur.

Jay kijött az irodából, és elindult a hallon át a kijárat felé. Fázott. Ilyen hülye baklövést! Szerencsére a felügyelő nem vette észre. Valószínűleg eszébe se jut ellenőrizni, vajon a lány viselte-e a gyöngysort a strandon vagy sem. Ha mégis eszébe jutna, akkor talán megfeledkezik arról, hogy Jay azt mondta, látta a gyöngysort, mert bár vallomásában tagadta, ezzel mégis elismerte, hogy látta a lányt bejönni a hotelba. Egy ilyen buta hiba elintézheti az embert!

– Jay!

Döbbenten nézett körül.

Sophia jött felé a hallban. Bő, fehér nadrág volt rajta, piros strandkabát, és a haját hátul egy fehér selyemsál fogta össze. Volt az arcán valami hideg, kemény vonás, amelyet Jay eddig meg nem látott. Bár már régóta ismeri, mégis most döbbent ra első ízben, hogy ez a lány olyan kemény, akár a gyémánt.

– Nahát, helló, Sophia – mondta zavartan. – Hova mész?

– Gyere velem – mondta kurtán, és ment tovább a forgóajtók felé.

Jay akkor már tudta, hogy valami nagyon nagy baj van, és újból elfogta a pánik. Követte Sophiát ki, a tűző napsütésbe.

– Hol van apa? – kérdezte Jay, amikor mellészegődött.

– Még alszik – válaszolta Sophia kurtán.

Átment az úton, le a Plaza-szálló strandjára.

Ilyenkor – néhány perccel múlt tíz – a különstrand még teljesen kihalt.

Sophia leült az egyik asztalhoz, és intett a pincérnek.

Jay szemben ült vele. Ökölbe feszített kezét két térde közé szorította.

– Valami baj van? – kérdezte rekedten.

Sophia kinyitotta a táskáját, és elővette a cigarettatárcáját. Rágyújtott, és közben Jayt nézte, sötét szeme csak úgy szikrázott.

– Ezt aztán igazán csak te kérdezheted! – Hangjából olyan fagyos düh áradt, hogy Jay arca összerándult tőle. – Te agyalágyult, nyomorult hülye! Te aztán megkérdezheted, hogy van-e valami baj!

– Ne beszélj velem így! – mondta Jay, és érezte, hogy a vér az arcába szökik. – Mi történt?

– Telefonált egy nő – mondta Sophia, és hangját megpróbálta visszafogni. – Azt mondta, hogy találkozni akar velem, és megadta valami kis hotel címét a Rue Fochon. Tudja, hogy te voltál!

Jay teljesen mozdulatlanná merevedett.

– Miről beszélsz? – sikerült végre kinyögnie. – Ki ez a nő? És honnan tudhatná?

– Azt mondja, hogy Brossette-nek hívják, és a Beau Rivage Hotel tulajdonosa. Azt is mondta, hogy biztosan érdekelne néhány fénykép, amelyek a Plaza Hotelban készültek és kapcsolatban vannak a tegnap délután történtekkel. Majd azzal fejezte be, hogy egy órán belül legyek ott nála, és letette a kagylót.

– Néhány fénykép? Milyen fénykép? Mi van rajtuk? – mondta Jay, és próbált úrrá lenni az egész lényét elöntő pánikon.

– Csak ennyit mondott, te meg próbálj meg halkabban beszélni! Elképzelhető, hogy valaki lefényképezett, amikor a lányt a lifthez vitted?

– Kizárt! Abban a megvilágításban! Csak vakuval lehetett volna… – hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott, amit Devereaux mondott.

Nem vett észre egy lődörgő férfit a folyosón: egy férfit, fényképezőgéppel? A szálloda detektívje látta, amint a lakosztályuk ajtaján kopogtat. Fotóriporter. A neve Joe Kerr.

Jay felidézte magában a kopott, lerongyolódott öltözetű, italtól puffadt arcú férfinak a képét: olyan ember, aki bármire képes. Eszébe jutott a Rolleiflex gép is, amely szíjon lógott a nyakában.

– Azt hiszem, tudom már… – Elővette a zsebkendőjét, és megtörölte vele a kezét meg az arcát. – Láttak fenn egy fotóriportert. A rendőrségtől tudom.

– A rendőrségtől? – merevedett meg Sophia. – Te beszéltél a rendőrökkel?

– Rájöttek, hogy beszélgettem a lánnyal a strandon. Megkérdezték, tudok-e segíteni nekik – mondta Jay. – A felügyelő említette ezt az embert. A neve Joe Kerr. A rendőrség már keresi.

Sophia megmarkolta a táskáját, és addig szorította, míg az ízületek mentén el nem fehéredtek az ujjai.

– Az orosz rulettnél kellett volna maradnod, Jay – mondta, és hangjából csak úgy sistergett a düh. – Ha szétlőtted volna ezt a szörnyű, őrült agyadat, akkor én most nem lennék ebben a helyzetben. Remélem, legalább élvezed az izgalmakat? Azt akartad, hogy az életed veszélyben legyen, igaz? Akkor tessék, most aztán veszélyben van. Nekem úgy tűnik, hogy nem vagy igazán elragadtatva ettől az izgalomtól. Sokkal inkább úgy nézel ki, mint egy rettenetesen beijedt nyúl!

Jay kezével egy dühös mozdulatot tett.

– Beszélned kell a nővel. Lehet, hogy a fényképek teljesen ártalmatlanok.

– Gondolod? – állt fel Sophia. – Ez hamarosan kiderül. Remélem, sejted, hogy ezt most már apádnak is meg kell tudnia?

– Lehet, hogy nem lesz rá szükség – mondta Jay nyugtalanul fészkelődve. – Először azt tudd meg, hogy mi van a fényképeken és mennyit kér értük. Aztán majd meglátjuk, hogy mit tehetünk.

– Az téged egy cseppet sem zavar, Jay, hogy engem is belekevertél ebbe a rémséges dologba? – kérdezte Sophia előrehajolva, és egyenesen a szemébe nézett.

Jay vállat vont.

– Nem én kevertelek bele, Sophia. Saját magad keveredtél bele. Kihívhattad volna a rendőrséget. Te azonban inkább vállaltad a kockázatot, mint a nyilvános botrányt. Magad mondtad. A választás rajtad állt, úgyhogy ne próbáld rám kenni, hogy bármibe is belekevertelek.

Sophia lemondóan legyintett.

– Igen, el kellett volna mondanom a rendőrségnek. Nem tudom, meddig fog ez tartani. Jobb, ha visszamész a hotelba, és megmondod apádnak, hogy úszni mentem. Már biztosan keres.

– Rendben – mondta Jay. – Fönt várlak majd a lakosztályban.

Nézte, amint Sophia elhagyja a strand teraszát, odamegy nyitott tetejű Cadillacéhez, és elhajt.

Még néhány percig ült ott, és gondolkodott.

Túljutott már az első, nagy ijedtségen, és most elkezdte keresni a kiutat. Csak úgy tudja megoldani ezt a problémát, ha már tudja, hogy mennyire veszélyesek a fényképek. Nem lehetnek veszélytelenek, különben ez a nő nem merte volna felvenni a kapcsolatot Sophiával. Először is meg kell próbálnia megszerezni a fényképeket és a negatívokat,

aztán majd gondoskodni kell arról, hogy ez a nő többé ne zaklathassa.

Hol lehet most Kerr? Rá is figyelni kell. Nagyon valószínű, hogy a szállodájában van, és a nő helyette cselekszik.

A rendőrség keresi Kerrt. Lehet, hogy a lány megölésével gyanúsítják.

Jay hirtelen elmosolyodott.

Talán épp ez a megoldás. Ha valahogy meg tudná erősíteni ezt a gyanút, ha meg tudná győzni a rendőrséget arról, hogy Kerr az ő emberük…

Ezt még át kell gondolni.

Felállt, és visszament a hotelba. Már elmúlt fél tizenegy, elkezdődött a napi nyüzsgés.

A fotóriporterek már elfoglalták leshelyüket, és vártak, hátha jön valaki, akit érdemes lefényképezniük. Már az ifjú sztárjelöltek is elkezdtek parádézni, aprócska sortban és nyakpántos blúzban vonultak le-fel a hallban, remélve, hátha megakad rajtuk valamelyik producer vagy rendező szeme. A főportás asztala körül meg rengetegen álltak, volt, aki a postáját vette fel, újságért jött, vagy épp valami felvilágosításra volt szüksége.

Jay egy pillanatra megállt a bejáratnál, és gyorsan körülnézett. Sehol egy detektív. Ekkor meglátta az apját, aki épp a liftből lépett ki Harry Stone-nal, és odament hozzá.

– Sophia úszni ment – mondta, miután üdvözölték egymást. – Egy óra múlva itt lesz.

Delaney bólintott.

– Átmegyek Nizzába. A stúdióban leszek. Ha ő is át akar jönni, mondd meg neki, hogy dél körül ráérek. – Azzal elindult, majd újból megállt. – És te mihez kezdesz?

– Megígértem neki, hogy vele tartok. Csak fölugrom a fürdőruhámért.

Delaney elkomorodott, majd megvonta a vállát.

– Hát jól van. Akkor majd találkozunk – azzal intett Harry Stone-nak, és kiment a szállodából, Stone pedig követte.

Jay felsétált a második emeletre. A lépcső tetején megállt, végignézett a kihalt folyosón, majd lassan elindult a lakosztályuk felé, az ajtóban egy pillanatra megállt, aztán továbbment a folyosón. Alig tett ötven lépést, máris megtalálta a rejtett beugrót, és megállt. Ekkor jött rá, hogy amiről eddig azt hitte, hogy egy másik folyosó bejárata, az valójában egy beugró ablakfülke, amely kényelmes búvóhelyül szolgál. Nyilván itt rejtőzött el Joe Kerr.

Jay töprengő arckifejezéssel, lassan visszasétált a 27-es lakosztály ajtajához, lenyomta a kilincset, és bement.

Odament az egyik klubfotelhoz, és leült.

Egy órán át ült mozdulatlanul, csupán az agya dolgozott. Még akkor is a fotelban ült, amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, felnézett, és látta, hogy belép Sophia.

Sophia becsukta az ajtót és háttal nekitámaszkodott.

Jay látta, hogy a napsütötte barnasága alatt nagyon sápadt, a tekintete meg rendkívül kemény.

– Hol az apád? – kérdezte fojtott hangon.

– Nizzába ment. Nincs itt senki. – Jay felállt. – Nos?

Sophia ellépett az ajtótól, kinyitotta a táskáját és elővett egy mocskos borítékot. Odaadta Jaynek, majd az ablakhoz ment, és hátat fordított a fiúnak.

Jay keze remegett, ahogy kivette a három képet a borítékból.

Néhány percig nézegette őket, majd mind a hármat letette az asztalra.

Ennél sokkal rosszabbra számított. A fényképek közel sem olyan veszélyesek, mint gondolta.

Természetesen a falióra sok mindent elárul, de ez még nem bizonyítja azt, hogy ő ölte meg a lányt. Kár, hogy azelőtt beszélt a felügyelővel, mielőtt ezeket a képeket látta. Más történetet mondott volna, ha tudja, hogy ezekből a képekből kiderül, hogy a lány a lakosztályukhoz jött. Így most már terheli egy hazugság, és ha a felügyelő további bizonyítékhoz jut ellene, akkor ez végzetes lehet.

Másrészt viszont még visszavonhatja azt az állítását, hogy nem látta a lányt, miután az elhagyta a strandot. Elmondhatná a felügyelőnek ugyanazt a történetet, amelyet Sophiának mondott – hogy a lány meghívatta magát a lakosztályba, beleegyezett, és aztán a döntő pillanatban belépett Sophia. Amikor a mostohaanyja elment, akkor elküldte a lányt, és többé nem látta. Majd céloz rá, hogy Kerr, aki kint lődörgött, részeg őrületében bevonszolta a lányt egy üres szobába, és megfojtotta. De előbb, hogy a történetnek értelme is legyen, meg kell erősítenie a bizonyítékokat Kerr ellen.

Megfordulván Sophia így szólt: – Nos?

– Nem is olyan vészes – mondta Jay. – Természetesen az óra megerősíti, hogy te, a lány meg én együtt voltunk a lakosztályban az idő tájt, amikor a lányt megölték. De úgy gondolom, hogy ez csak biztonságosabbá teszi a helyzetet. Rólad senki nem feltételezi, hogy segédkezel egy gyilkosságban, nem igaz?

Sophia egy türelmetlen mozdulatot tett a kezével.

– Ez nem érdekes – mondta, majd egy székhez ment, és leült. – Azt hiszem, most jólesne egy ital, Jay. Csinálnál nekem egy nagy martinit?

Miközben Jay a bárszekrényhez ment, megkérdezte: – Ki ez a nő?

Sophia fejét a szék támlájára hajtotta, és behunyta a szemét.

Az elhanyagolt, koszos kis hotel élénken az agyába vésődött. Olyan szálloda volt, mint amilyenbe ő vitte a férfiakat annak idején, amikor még Róma utcáit járta.

Ez az érzése csak megerősödött, amikor belépett a kicsi, bűzös hallba, és meglátta azt a rettentő kövér, rozsdavörös hajú nőt a recepciónál: ebben a nőben Sophia rögtön felismerte a bordély madámját.

– Madame Delaney? – kérdezte a nő, és vastagon kirúzsozott, vörös ajkai közül elővillantak fehér fogai. Szeme kutatva, kíváncsian siklott végig Sophia arcán, és szája még szélesebb mosolyra húzódott. – Úgy gondoltam, megfelelőbb, ha maga jön ide, mint ha én megyek a Plazába. Micsoda fényűző szálloda! Milyen szerencsés maga, hogy egy ilyen helyen lakhat! – Az a hatalmas, kövér és gonosz arc mintha Sophia szeme előtt lebegett volna. – Tetszik ott, *chérie?*

– Valamit meg akart mutatni nekem – mondta Sophia színtelen, hideg hangon.

– Igen, akarok valamit mutatni – Madame Brossette felállt, nehézkes, csikorgó léptekkel az ajtóhoz ment, és kinyitotta. – Jöjjön utánam. Itt benn nem fognak zavarni minket.

Sophia követte a koszos kis irodába. Most, hogy közelebb volt hozzá, tisztán érezte az asszony áporodott izzadságszagát, sőt még a hatalmas testből kiáradó hőt is.

Sophia úgy viselte ezt a helyzetet, ahogy kevés nőnek sikerült volna. Múltjának tapasztalata most kapóra jött. Valaha neki is volt dolga ilyen nőkkel, mint Madame

Brossette, és a legtöbb nővel ellentétben neki nem fordult fel tőle a gyomra.

Leült és figyelte Madame Brosette-t, amint átevickél egy kis íróasztal túlsó oldalára, majd kinyit egy fiókot, és kivesz három fényképet. A képeket Sophia elé tette, aztán leült, és győzelmesen vigyorogva elővillantotta fehér fogait.

Sophia, miközben érezte, hogy szívverése felgyorsul, alaposan megnézte a képeket. Éles eszével azonnal rájött, hogy mindegyik képen az óra az árulkodó jel.

Az arca egészen közömbös volt, amint Madame Brossette-re nézett.

– El akarja adni ezeket?

– Igen. A férfi, aki ezeket a képeket készítette, kíváncsi lett, vajon miért nem hagyja el a lány a maguk lakosztályát – mondta Madame Brossette. – Tudja, olyan ember, akit minden furcsa dolog érdekel. Hajnali fél négyig ült a lakosztályuk ajtaja előtt. Akkor aztán meglátta ezt a fiatalembert, amint kiviszi a lányt a lifthez. A lány halott volt. E képek és a barátom tanúvallomása alapján mindkettőjüket bíróság elé állíthatják. Igen, hajlandó vagyok eladni ezeket a képeket, feltéve, hogy megfelelő árat kapok értük.

– Mennyi? – kérdezte Sophia, miközben megigazította a kendő alól kiszabadult hajtincsét.

Madame Brossette leplezetlen csodálattal figyelte.

– Nyilván méltányolni fogja azt is, hogy a barátom azáltal, hogy nem mondja el a rendőrségnek, amit tud, a gyilkosság bűnrészesévé válik?

Sophia kimérten elővette a cigarettatárcáját, kivett egy cigarettát, és rágyújtott. Mozdulatai nyugodtak voltak, így Madame Brossette megfigyelhette, hogy a keze egyáltalán nem remeg.

– Mennyi? – kérdezte, és füstfelhőt fújt Madame Brossette arcába.

– Mondjuk, most tízmillió frank?

– És aztán?

Madame Brossette felhúzta festett szemöldökét.

– Ha most kapunk tízmillió frankot, akkor becsületszavamat adom, hogy a rendőrség nem fog tudomást szerezni a képekről. Később a barátomnak esetleg szüksége lehet még egy kis pénzre, de biztosíthatom, nem pályázik nagy gazdagságra. Igazán egyszerű, szerény ember.

– Mennyibe kerülnek a negatívok? – kérdezte Sophia.

Madame Brossette megrázta rozsdavörös haját.

– A negatívok nem eladók. Sajnálom, de a barátom szereti biztonságban érezni magát. Az ember soha nem tudhatja: időnként azért szükség lehet egy kis pénzre.

Sophia előrehajolt, és a hamut abba az üvegtálba verte, amely Madame Brossette íróasztalán állt.

– Nincs tízmillió frankom – mondta.

Madame Brossette felvonta kövér, erős vállát.

– Megértem. Bár a férje nagyon gazdag, mégsem kap tőle túl sok pénzt. De megteszi a gyémánt nyakék is, amit a fesztivál megnyitóján viselt. A férje észre sem veszi, én meg jó hasznát venném. Akkor esetleg megállapodhatnánk abban, hogy az első fizetség a nyakék lesz?

Sophia leszívott egy nagy adag füstöt, majd hagyta, hogy visszaáramoljon kicsi, gyönyörű orrcimpáin.

– Ebben esetleg megegyezhetünk.

Madame Brossette még szélesebben mosolygott.

– Magának vannak tapasztalatai, *ma chérie* – mondta. – Valaha nehéz élete volt. A bajbajutott lányok időnként felkeresnek engem. Nem bánok velük keményen, mert

sajnálom őket. Én is voltam már bajban. Hajlandó vagyok várni holnapig, de aztán a fényképek eljutnak a rendőrségre. Holnap reggel kilencig várok. Utána azonban kénytelen vagyok a rendőrséghez fordulni. Megértettük egymást?

Sophia felállt. Szép kis kezével megtámaszkodott az íróasztalon, és előrehajolt úgy, hogy ragyogó tekintete egyenesen az őt néző kis mohó szempárba mélyedt.

– Engem ne keverjen össze azokkal a nőkkel, akikkel eddig dolga volt – mondta lágyan, és a hangjában megbúvó kegyetlenség megdöbbentette volna a férjét, ha hallja. – Nehogy abba a tévedésbe essen, hogy diktálhat nekem, maga kövér, vén tehén! Ne féljen, ha csak egy módom lesz rá, akkor mindezért megfizet!

Madame Brossette mosolygott. Sokszor megfenyegették már, így számára a fenyegetés jelentőségét vesztette.

– Igazán tisztelem az érzéseit – mondta. – Én ugyanígy éreznék. Tehát a nyakék legyen itt holnap reggel kilenc előtt. – Fehér fogai megcsillantak a napfényben. – Az után a luxus után, amiben most él, nem hiszem, hogy szívesen töltene esetleg éveket a börtönben. – Sophia elé tolta a fényképeket. – Vigye el, mutassa meg a fiúnak is. Van még belőle.

Sophia fogta a képeket, betette a koszos borítékba, a borítékot pedig a táskájába. Majd egy hosszú percen át a kövér, gonosz arcba meredt, aztán a szobából a hallon át kiment a napsütésbe.

Anélkül hogy Jayre nézett volna, részletesen elmondta neki a Madame Brossette-tel való találkozást.

Jay ölbe tett kézzel ült, és merev, sápadt arccal hallgatta.

Amikor Sophia befejezte, csöndesen Jayhez fordult: – Nos? Ez csak a kezdet. Ha odaadom neki a nyakéket, akkor utána valami mást fog követelni. Most mihez kezdesz, Jay?

– Van még időnk holnap reggel kilencig – mondta Jay. – Nem hiszem, hogy oda kell adnod a nyakéket. – Vértelen ajkai üres mosolyra húzódtak. – Holnap reggel kilencig valamit kitalálok.

– Hogy?

Sophia hangja hirtelen éles lett.

– Valamit. Próbálj meg nem gondolni rá, Sophia. Ne nyugtalankodj. Köszönöm, hogy elmentél ehhez a nőhöz. Kedves volt tőled.

Elindult az ajtó felé.

– Jay!

Megállt és visszanézett.

– Várj egy percet – mondta Sophia. – Tudnom kell, hogy mit tervezel.

Jay megrázta a fejét.

– Nem hiszem, Sophia. Jobb, ha senki nem tud róla rajtam kívül.

Kinyitotta az ajtót és kiment, majd becsukta maga után.

Sophia mozdulatlanul ült, a szíve majd kiugrott a helyéből, és hirtelen beteges félelem kerítette hatalmába.

NYOLCADIK FEJEZET

I

A nap Jay hátára tűzött, amint lassan baktatott a Rue '-on. Cannes fő bevásárlóutcáján nagy volt a tömeg. Strandruhájában Jay elkeveredett a tarka ruhákat viselő, nyaraló turisták között.

Lassan ment, kezét világoskék-fehér csíkos vászonnadrágjának zsebébe mélyesztette, szemét pedig elrejtette a sötét napszemüveg.

Elérkezett a Rue Fochhoz, és egy pillanatra megállt.

A La Boule d'Or a sarkon állt, pontosan úgy, ahogy Ginette mondta, és egy kicsit lejjebb, a keskeny utcában ott volt a Beau Rivage Hotel, Madame Brossette műintézete.

Jay elővette a cigarettatárcáját, rágyújtott, és közben a kávéházon túl, a kis hotel felé nézett.

Pontosan olyan volt, amilyennek Sophia leírta: kicsi, elhanyagolt és koszos. Az ablakokat keretező, kortól és piszoktól szürkésfehér csipkefüggönyök még nyomorúságosabbnak mutatták.

Ahogy ott állt a sarkon a tűző napsütésben, látta, hogy egy virágmintás ruhát viselő lány, karján nagy táskával, egy sötét, feltűnő öltözetű férfival a nyomában bemegy a szállodába.

Jay átment a túloldalra, és megállt a La Boule d'Or előtt. Vidám, tiszta kis kávéház volt, a járdán öt asztal, amelyekre kék-fehér ponyvatető vet kellemes árnyékot.

Négy asztal foglalt volt, fiatal nyaralók ülték körül, narancslét kortyolgattak és fagylaltot ettek. Egykedvűen Jay felé pillantottak, amint letelepedett az üres asztal mellé.

Jay benézett a presszó hűvös félhomályába.

A pult mögött egy köpcös, ötven körüli férfi ült. Megjelenése, nagy, húsos arca, barnára sült bőre, rövidre nyírt haja és fakó, világoskék szeme mind azt sugallta, hogy ez az ember élete java részét a tengeren töltötte, és ez igaz is volt.

Jean Bereut egy kereskedelmi hajó kapitánya volt, míg egy baleset következtében el nem veszítette mind a két lábát. Így most a La Boule d'Or bárpultja mögé kényszerült, hogy italt szolgáljon ki, miközben gondolatai időről időre a messzi óceánokon jártak, ahol élete legszebb éveit töltötte.

Amint meglátta, hogy Jay leült, Bereut előrenyúlt, és rácsapott a karnyújtásnyira levő csengőre. Alig egy pillanat múlva Ginette kilépett a hátsó helyiségből, és kérdőn az apjára nézett. Az barátságosan rámosolygott, miközben hüvelykujjával Jay felé bökött.

Ginette átment a termen, és apjának háttal megállt Jay mellett. Jay felnézett, és átfutott rajta az öröm, mert a lány elpirult, ahogy felismerte.

– Helló – mondta Jay. – Erre jártam…

– Apának nem szabad megtudnia – suttogta a lány izgatottan.

A fiú ezt megértette. Ő sem szeretné, ha az apja megtudná. Szeme végigsiklott a lányon. Ginette egyszerű, világoskék ruhát viselt, és a haját egy kék szalag fogta hátra. Jay nagyon csinosnak találta, és érezte, hogy az arcába szökik a vér.

– Kaphatnék egy száraz vermutot jéggel? – mondta, majd gyorsan hozzátette: – Éjfélkor lenn leszek a kikötőben. Maga is ott lesz, ugye?

– Igen, ott leszek.

Ginette gyorsan rámosolygott, majd bement a pulthoz, és az apjától kért egy vermutot.

Jay átnézett a túlsó oldalra, a Beau Rivage Hotel felé. A szálloda olyan elhanyagolt volt, mintha nem is működne. Aztán, amint Ginette az asztalához hozta a vermutot, észrevette, hogy bemegy oda egy vörösre festett hajú lány kopott, szürke kabátban és szoknyában, nyomában egy vörös arcú, izgatott férfival, aki sortot és virágmintás inget viselt, vagyis messziről lerítt róla, hogy nyaraló amerikai.

– Másik szállodát keresek – mondta Jay. Aztán fejével a Beau Rivage felé biccentett. – Az milyen?

– A Beau Rivage? – nyitotta Ginette tágra a szemét. – Oda nem szabad mennie. Az szörnyű hely. Utcalányok járnak oda.

– Ezt nem tudtam. – Jay hátradőlt a székében és felnézett a lányra. Észrevett egy kis anyajegyet közvetlenül az álla alatt, és a legszívesebben megcsókolta volna. – Nem ismer valami olyan helyet… olyat, amelyik olcsó?

– Hát… – A lány tétovázott. – Nekünk van néhány szobánk. Tiszták, de nem hiszem, hogy maga ilyenhez szokott.

Jay elnevette magát.

– Csak látná, hogy hol lakom most. Természetesen az is tiszta, de egy cseppet sem érdekes. Lehet, hogy el kell majd költöznöm. Ha lenne itt egy szoba…

– Persze. Ötszáz frank egy napra. – Ginette zavartan nézett rá. – Nem lesz sok?

– Nem, nagyszerű. Ha mégis el kell költöznöm a másik helyről, akkor ide jövök, és megbeszéljük az édesapjával. – Jay nem is tudta, hogy ezt miért mondja. Maga mellett akarta tartani a lányt, és biztos volt benne, hogy nem sikerülne, ha nem kötné le valamilyen indokolt üzleti üggyel.

– Sokáig maradna? – kérdezte a lány.

– Nem, nem sokáig. Valamikor a jövő héten megyek tovább Velencébe.

Örömmel látta a lány arcán a csalódást.

– Értem. – Azzal hátrálni kezdett. – Mennem kell.

– Akkor ma este – mondta Jay. – Várni fogom.

A lány bólintott, majd visszament a hátsó helyiségbe.

Jay kihörpintette a vermutot, rágyújtott egy újabb cigarettára, majd néhány perc múlva felállt, a pulthoz ment, és letett rá ötszáz frankot.

Bereut félretette az újságját, visszaadott, majd barátságosan Jay felé bólintott.

– Legyen máskor is szerencsénk, uram – mondta. – Mindig szívesen látjuk.

Jay megköszönte. Aztán amint elindult kifelé a napperzselte utcára, úgy érezte, mintha figyelnék, ezért hátranézett.

A belső helyiség ajtajában Ginette állt. Kezével búcsút intett és rámosolygott. Jay gyorsan a bárpult felé nézett, hogy a lány apja ismét az újságjával van-e elfoglalva, majd visszamosolygott Ginette-re, ő is intett a kezével, és kiment a kávéházból, majd elsétált a Beau Rivage Hotel előtt.

Egy pillanatra látta, hogy a recepciónál egy jól megtermett nő ül: a haja rozsdavörös, hatalmas, kövér mellei majdhogy szét nem repesztik a blúzát.

Tehát ez Madame Brossette, gondolta Jay. Igen tekintélyes méretű nőszemély, és rettentő erősnek látszik. A gondolatra, hogy meg kellene ölnie, összerezzent. Nem lesz könnyű dolog: nem úgy, mint a törékeny, gyönyörűen arányos Lucille Balu esetében.

Továbbment, hol a házak sötét árnyékában, hol pedig a vakítóan fehér, napos foltokon át, majd hirtelen megtorpant egy ékszerüzlet kirakata előtt, mintha egy láthatatlan kéz megmarkolta és megállásra kényszerítette volna.

A kirakat kellős közepén egy zafírkék, kisebb dió nagyságú gyöngyökből álló gyöngysor díszelgett. Pontos mása annak, amelyet Lucille Balu viselt, és amelyet ő szemenként dobált be a kikötő vizébe.

Csak állt a kirakat előtt, és a gyöngysort bámulta. Íme, a gondviselés, futott át agyán a gondolat. Úgy látszik, a sors kegyes hozzám.

Bement az üzletbe és megvette a gyöngysort. Négyezer-ötszáz frankba került.

Amikor az eladó be akarta csomagolni egy selyempapírba, Jay rászólt.

– Így is jó lesz. Nem kell becsomagolni – mondta, és a gyöngyöt a farzsebébe csúsztatta, aztán letett a pultra egy ötezer frankost.

Fogta a visszajáró pénzt, és kiment az üzletből. Néhány méterrel odább meglátott egy fodrászkelléküzletet. Bement, és kért egy borotvát.

Ezen az eladó megütközött. Próbálta rábeszélni Jayt egy villanyborotvára, de a fiú csak a fejét rázta, és üresen mosolyogva mondta: – Nem. Én egy borotvát kérek. Olyan régi típusút. Tulajdonképpen olyannal lehet a legjobban megborotválkozni. Vagy önök nem tartanak ilyet?

De tartottak, ám az eladónak jó néhány percébe telt, míg megtalálta. Letette a borotvát a pultra, a pengéje csak úgy ragyogott a napfényben.

– Igen, ilyenre gondoltam – mondta Jay.

Fizetett, majd megvárta, míg az eladó beteszi a borotvát egy bőrtokba, aztán fogta és a farzsebébe tette.

Lassú léptekkel ismét elhaladt a Beau Rivage Hotel előtt. Ezúttal egy fiatal lányt látott a recepciónál: egy sovány, elhanyagolt külsejű lányt, aki épp nagyot ásított egy újság felett, és miközben sovány, napbarnította arcán az unalom kifejezésével olvasott, megvakarta a fejét.

Nem lenne bölcs dolog sötétedés előtt cselekedni, gondolta Jay, amint elhaladt a bejárat előtt, és ismét elindult a Rue '-on. A mellékutcák tíz óra után már elhagyatottak: akkor lesz itt a cselekvés ideje, és érezte, hogy felgyorsul a pulzusa, amint arra gondol, hogy mit kell még ma megtennie.

Mialatt sétált vissza a Plaza Hotel felé, a hotel halljában lézengő újságírók között akkor robbant a gyilkosság híre, akár egy kézigránát.

Több mint fél órán át tartották ostrom alatt Devereaux felügyelőt az igazgatóhelyettes irodájában. Amikor aztán az újságírók elégedetten távoztak, mert megkaptak minden lehetséges információt, akkor következett az őrült roham a telefonokért.

Ahogy Devereaux végre egyedül maradt Guidet-vel, hátradőlt, és megtörölte izzadó arcát.

Az újságíróknak egy szót sem szólt Joe Kerr-ről. Csupán a lány haláláról közölt velük részleteket. Engedélyt is adott nekik, hogy felkeressék a hullaházat, ahová időközben a lányt átszállították. Elmondta, hogy a nyomozás folyamatban van, de eddig még nem találtak semmi nyomot.

Ennyi néhány órára elég lesz, de tudta, hogy hamarosan nagy nyomást kell majd kiállnia: követelni fogják a további információt és a bűnös letartóztatását.

– Kerrnek még semmi nyoma? – kérdezte Guidet-től.

– Még nincs. Egyetlen itteni hotelban sincs – mondta Guidet. – Kiterjesztjük a kutatást, minden elérhető embert erre a munkára állítottam. Gyanús ez az egész. A főportás azt mondja, hogy Kerr mindig délelőtt tizenegy előtt érkezik, és úgy éjfélig itt lézeng. Ma azonban egészen mostanáig színét sem látták.

Devereaux kegyetlenül belevágta ceruzáját az összefirkált mappába.

– Fönn volt, amikor a lány meghalt; akkoriban ment el, amikor a hullát a liftbe tették. Most meg eltűnt. Úgy látszik, ő a mi emberünk. Meg kell találni.

– Meg fogjuk találni – csillapította Guidet. – Akinek ilyen képe van…

– Még mindig nem tudjuk, hogy mit keresett ott fenn a lány. Vajon kihez ment? – Devereaux kezébe vette a második emeleten lakókról készült gépelt listát. – Csak öt lakosztályban voltak akkor, amikor a lány meghalt. A többiek mind házon kívül voltak. Abból, hogy a lány nem kérdezett semmit a recepciónál, hanem egyszerűen fölment, az derül ki, hogy tudja, hova, melyik szobába megy. Mégis kihez mehetett?

Guidet megvonta a vállát. Ő is ezen törte a fejét az elmúlt fél órában, és nem jutott eredményre.

– Lehetséges – mondta Devereaux, ceruzájával az asztalt ütögetve –, hogy a lány tudta, hogy a legtöbb fontos filmes a második emeleti lakosztályokban lakik. Talán abban reménykedett, véletlenül összetalálkozik valamelyikükkel, és észreveteti magát. A Fiatal reménységek közül szinte

mind ugyanezt teszi a hallban. Lehet, hogy arra gondolt, fenn kevesebb a versenytársa.

Guidet vágott egy grimaszt. Ezt az ötletet nem tartotta jónak.

– Akkor nagyon furcsa időpontot választott. Szinte senki sem volt fenn a szobákban.

Devereaux tanulmányozta a listát.

– Itt van például ez a férfi a londoni stúdióktól: Monsieur Hamilton. Rendező vagy mi. Lehet, hogy a lány hozzá készült.

– Honnan tudta, hogy a szobájában találja? Honnan tudta a szoba számát?

– Lehet, hogy a férfi mondta meg neki.

– És úgy gondolja, hogy Kerr meg éppen fenn volt, hogy találkozzon Delaneyvel, és egyszerre ott találja magát egyedül a folyosón egy csinos lánnyal, aztán fogja magát és megtámadja? De a lányt nem erőszakolták meg.

– Nem akarta megölni – mondta Devereaux. – Amikor rájött, hogy a lány halott, megijedt és elmenekült.

– Aztán ott van még az a függönyzsinór is. Ha kézzel fojtotta volna meg, akkor elfogadnám, amit mond, de ez a zsinór előre megfontolttá teszi az egészet.

Devereaux elgondolkodva bólintott.

– Igen. Be kellett volna csalnia egy üres lakosztályba. Ha a lány látja, amint leveszi a függönyzsinórt, akkor megérti, hogy a férfi mire készül, és lett volna ideje kiabálni. Igen, igaza van, a zsinór már elő volt készítve. De miért ölte meg a lányt? – A ceruzát az íróasztalra ejtette. – Meg kell találnunk. – Ismét kézbe vette a papírlapot és tanulmányozta. – Vegyen maga mellé néhány embert és vizsgálják át az összes lakosztályt, amely a lány halálakor üres volt. Monsieur Vesperini megmondja magának, hogy

most épp üresek-e vagy sem. Együtt kell működnünk vele. Kényes helyzetben van. Ha lehetséges, akkor el kell kerülnünk, hogy megzavarjuk a vendégeit.

Mialatt a két férfi beszélgetett, Jay belépett a hotel halijába. Az izgatott morajból azonnal tudta, hogy a hír már kitudódott.

Senki sem figyelt rá, amint átvágott a tömegen a lifthez.

Miközben a lifttel a második emeletre ért, kezét becsúsztatta a farzsebébe, és hüvelykujja körmével elszakította a gyöngysor zsinórját, így a gyöngyök szétgurultak a zsebében.

A másodikon kiszállt a liftből, és lassan elindult a folyosón.

Amikor a 27-es lakosztály ajtajának közelébe ért, megállt, elővette a cigarettatárcáját, és mintegy véletlenül hátrapillantott.

Hatalmas, erős férfi állt a lépcső tetejénél, és egyenesen felé nézett a folyosón.

Jay nem lepődött meg. Felkészült rá, hogy mostanra talál már itt egy nyomozót.

Miután rágyújtott egy cigarettára, továbbment a 30-as lakosztályhoz. Ez Merril Ackroyd, apja egyik legjobb rendezőjének a lakosztálya volt. Jay tudta, hogy Ackroyd az elmúlt két napot Párizsban töltötte. Azt is tudta, hogy ma délelőtt kell visszatérnie. Megállt a lakosztály előtt, bekopogott, és tudta, hogy a nyomozó mindvégig figyeli.

Izgalmas pillanat volt, és Jay érezte, hogy a szíve gyorsabban ver. A szobából lépéseket hallott, majd kitárult az ajtó.

Ackroyd, alacsony, sovány, kefehajú, napbarnított, jóképű férfi, először meglepődött, majd elvigyorodott.

– Nahát, Jay! Gyere, bújj be! Ebben a percben érkeztem.

Jay követte a nagy nappaliba, és becsukta az ajtót.

– Erre jártam – mondta, miközben megpróbált minél távolabb maradni Ackroydtól. – Kíváncsi lettem, vajon megérkezett-e már. Jól utazott?

– Prímán. – Ackroydot meglepte Jay látogatása, de mivel Floyd Delaney fiáról volt szó, készen állt, hogy rászánjon egy kis időt és barátságos legyen vele. – Iszol valamit? Mi történt itt, hallom, hogy meggyilkoltak valakit az éjjel? Igaz, hogy az a lány Lucille Balu volt?

– Igen – mondta Jay. Ekkor már az ablaknál állt. A függöny még nem volt összekötve, szabadon lógott. – Tele van rendőrökkel az egész hotel.

– Most mondd, mit szólsz hozzá! Egy pillanat, Jay. Még nem pakoltam ki. Van egy üveg White Label a kézitáskámban, kihozom.

Bement a hálószobájába.

Ezalatt Jay kihúzta a skarlátvörös zsinórt a hurokból, összecsavarta, majd becsúsztatta az inge alá. Aztán elővett két kék gyöngyöt, és a kanapé alá pöccintette.

Mire Ackroyd visszatért a whiskyvel, már az egyik klubfotelban ült.

– És pont egy ilyen kislányt! – mondta Ackroyd, miközben kitöltötte a két nagy whiskyt a poharakba. – Az isten szerelmére! Hát ki akarhatta megölni? Apád mit szól hozzá? Szerződtetni akarta.

– Azt hiszem, még nem tudja – mondta Jay ártatlan képpel. – A nizzai stúdióba ment, még mielőtt a hír kipattant. – Elvette a whiskyt, és büszkén látta, hogy a keze egyáltalán nem remeg.

– Csak valami őrült tehette. Nagyon remélem, hogy elkapják a rohadékot. – Ackroyd kihörpintette a whiskyjét.

– Egy ilyen tehetséges lányt! Igazán sajnálom Thiryt is. Ez a lány volt az egyetlen ígéretes befutója.

– Látott valami érdekeset Párizsban? – váltott hirtelen témát Jay. Az őrületre való célzás felbosszantotta. Miért kell mindenkinek rögtön arra gondolnia, hogy a lányt egy őrült ölte meg?

– Semmi különöset – mondta Ackroyd. Beszélt még néhány percet párizsi útjáról, majd félreérthetetlen hangsúllyal megkérdezte Jayt, nem kér-e még egy italt.

– Köszönöm, nem. Mennem kell – mondta Jay, és felállt. – Átmegy Nizzába?

– Ühüm – pattant fel Ackroyd a klubfotelból. – Megígértem apádnak, hogy együtt ebédelünk. – A karórájára nézett. – A mindenségit! Már elmúlt tizenkettő!

Mindketten az ajtóhoz mentek, és amint Jay kilépett a folyosóra, látta, hogy Guidet három másik rendőrrel bemegy egy távolabbi lakosztályba. Velük volt a szálloda igazgatóhelyettese is. Jayt nem vették észre.

– Ezek dolgoznak – mondta Ackroyd, és nézte, amint a detektívek eltűnnek a másik lakosztályban. – Hát akkor viszlát – mondta, és kezével búcsút intett, majd becsukta az ajtót.

Jay végigment a folyosón, és bement a lakosztályukba.

Nos, a színpadot előkészítette, nincs más hátra, mint várni, míg leszáll az est. Csak abban reménykedhet, hogy a rendőrség addig nem találja meg Joe Kerrt. Ezt a kockázatot azonban vállalnia kell.

Bement a hálószobájába, inge alól elővette a selyem függönyzsinórt és betette a fiókos szekrény legfelső fiókjába. Mellé tette a borotvát és a többi gyöngyöt is. Aztán bezárta a fiókot, és a kulcsot zsebre vágta.

Aztán fogta a fürdőnadrágját meg egy törülközőt, és elhagyta a lakosztályt.

A lépcső tetejénél álló nyomozó egykedvűen rápillantott, majd másfelé nézett.

Jaynek nagy nehezen sikerült elnyomnia egy izgatott kuncogást. Ha ez az ember csak sejtené, hogy valójában ki ő, gondolta, amint megnyomta a lift hívógombját.

Ez lassanként kezd olyan izgalmas kalanddá válni, mint amilyenre számított.

II

Kevéssel délután három után Devereaux kölcsön íróasztalán ismét életre kelt a telefon.

Az elmúlt órában a felügyelő újrarendezte délelőtti feljegyzéseit és buzgón áttanulmányozta őket. Minél tovább tanulmányozta, annál jobban meggyőződött róla, hogy Joe Kerr az ő embere, és bosszantotta, hogy még mindig nem találták meg. Így most türelmetlenül grimaszolva felemelte a kagylót és belemordult: – Tessék? Ki beszél?

– Feljönne a második emeletre, felügyelő úr? – mondta Guidet izgatottan. – Megtaláltuk a lakosztályt, ahol a gyilkosság történt.

– Megtalálták? – pattant fel Devereaux. – Máris megyek.

Kilépett az irodából, átvágott a hallban ácsorgó, izgatott tömegen, és a liftet meg se várva felszaladt a lépcsőn a második emeletre.

Egy csapat újságíró és négy-öt fotóriporter azonnal a nyomába eredt.

Guidet ezt nyilván előre sejtette, mert odaállított négy rendőrt a lépcső tetejéhez, és azok nem engedték fel az újságírókat a folyosóra.

Erre az újságírók felháborodtak, Devereaux meg türelmetlenül azt mondta nekik, hogy amint lehetséges, nyilatkozni fog a sajtónak; majd végigrohant a folyosón a 30-as lakosztály ajtajáig, ahol Guidet várt rá.

– Nos? – kérdezte Devereaux.

– Hiányzik egy függönyzsinór, és találtam a padlón két gyöngyöt a lány gyöngysorából.

Devereaux arca felélénkült, szája pedig győzedelmes mosolyra húzódott.

– Kezdünk végre kilyukadni valahová. Kié ez a lakosztály?

Vesperini előrelépett.

– Monsieur Merril Ackroyd vette ki. Egyike a legnevesebb amerikai filmrendezőknek. A múlt éjjel még Párizsban volt, csak ma érkezett vissza. Ma délelőtt negyed tizenegykor jött meg.

– Tehát a lakosztály a múlt éjjel üres volt?

– Pontosan.

Devereaux belépett a lakosztályba, majd megállt és körülnézett.

– És a gyöngyök?

– A kanapé alatt. Ott hagytam, ahol találtam, hogy ön is megnézhesse.

Két nyomozó fölemelte a kanapét, és elvitték az útból. A szőnyegen ott hevert a két kék gyöngy.

Devereaux föléjük hajolt, és anélkül hogy hozzáért volna a gyöngyökhöz, megvizsgálta őket

– Több nincs?

– Nincs.

– Miközben a lány az életéért küzdött, a lánc nyilván elszakadt. A gyöngyök meg szerteszét gurultak a szobában. Ezt a kettőt a gyilkos itt felejtette. És hiányzik a függönyzsinór?

– Igen. – Guidet félrehúzta a függönyt. – Ott van egy a bal oldalon, a jobb oldali azonban hiányzik.

– A gyöngyöket fényképezzék le így, ahogy vannak – mondta Devereaux. – Aztán nézzek meg az ujjlenyomatokat.

– Ezután Vesperinihez fordult. – Amikor Monsieur Ackroyd elment Párizsba, a lakosztály természetesen zárva volt?

– Igen.

– Valaki mégis bejutott ide. Ez hogy lehet?

Vesperini megvonta a vállát.

– Bár ez valószínűtlen, úgy látszik, valaki mégis hozzájutott egy személyzeti kulcshoz. Néha a szobalányok bennfelejtik a kulcsukat, amíg takarítanak.

– Nézzék meg a szobában az ujjlenyomatokat – mondta Devereaux. – Nem lesz könnyű dolog, de nekem minden ujjlenyomat kell, amit itt találnak. – Vesperinihez fordult. – Át tudja költöztetni Monsieur Ackroydot egy másik lakosztályba? Miután az embereim befejezték itt a munkát, le kell pecsételnünk a lakosztályt.

Vesperini bólintott.

– Megpróbálom elintézni.

Devereaux a szobából kifelé menet intett Guidet-nek.

– Kerrt most rögtön elő kell keríteni – mondta. – Megadom a sajtónak a személyleírását és ha ma késő délutánig nem találjuk meg, akkor engedélyezem, hogy lehozzák az esti lapokban.

– Rendben – mondta Guidet. – Ugye, a szokásos szöveggel, hogy úgy gondoljuk, segítségünkre lehet a nyomozás előbbrevitelében?

– Úgy van – mondta Devereaux. – Csak személyleírást, fényképet nem közlünk. Amíg a fiúkkal beszélek, kerítse elő Thiryt, hogy azonosítsa a gyöngyöket. Mutassa meg őket a főportásnak is – majd Guidet-t magára hagyva elindult a lifthez, végigment a folyosón egészen addig, ahol az újságírók már türelmetlenül várták.

Miután elmondta nekik, hogy most már tudják, hol ölték meg a lányt, és megígérte a fotóriportereknek, hogy bemehetnek oda, amint a rendőrök befejezték a munkát, így folytatta:

– Uraim, ismer önök közül valaki egy Joe Kerr nevű fotóriportert?

Az újságírókból kitört a nevetés, és a *New York Tribune* fotóriportere gúnyosan megjegyezte: – Van valaki, aki nem ismeri? Miért kérdi, felügyelő úr?

– Lehet, hogy segítségünkre lehetne a nyomozásban – mondta Devereaux ravaszul. – Itt volt fenn, ezen az emeleten akkortájt, amikor a lány meghalt.

A *Tribune* fotósa elgondolkodva körülnézett.

– Látta valaki Joe-t ma délelőtt?

Senki sem látta.

– Talán tudja valamelyikőjük, hogy hol szállt meg? – tette fel a kérdést Devereaux.

A *Nice Matin* riportere azt mondta, hogy Joe valahol a Rue ' egyik mellékutcájában, egy kis szállodában lakik.

Devereaux egyszerre csupa figyelem lett.

– Elég sok kis szálloda van a Rue ' mellékutcáiban – mondta. – Nem emlékszik az utcára vagy a hotel nevére?

A *Nice Matin* riportere megrázta a fejét.

– Nem, nem emlékszem. Valamelyik este a Casinónál raktam ki a vén iszákost. Megkért, hogy vigyem el. Emlékszem, azt mondta, a Rue ' egyik mellékutcájában lakik.

– Nagy segítségünkre lehetne – mondta Devereaux, és megpróbált egészen közömbösnek látszani. – Ha bármelyikük látná, kérem, mondják meg neki, hogy szeretnék beszélni vele. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta: – Ha délután ötig nem akadunk a nyomára, akkor megjelentetek egy kis hírt a lapokban. Csak egy személyleírásról lenne szó, és arról, hogy szeretnénk feltenni neki néhány kérdést.

– Hé! Álljunk csak meg egy percre – nyomakodott előre Lancing az *Associated Press*-től. – Azt hiszi, hogy ez az öreg tróger ölte meg a lányt?

Devereaux megrázta a fejét.

– Nem tudom, ki ölte meg – mondta. – Csak azt tudom, hogy Kerr a másodikon volt, amikor a lány meghalt. Remélem, hogy látta a gyilkost.

– Igazán? – Lancing vörös, agresszív arcán gúnyos mosoly jelent meg. – Hát én fogadni mernék rá! Hadd áruljak el valamit: az öreg keselyű állandóan kikezdett a lányokkal. Hisz épp a múlt héten is volt képe ráhúzni Hilda Goodman fenekére, amikor az átment a hallon, aztán Hilda meg jól fejbe vágta. Még a híd is megrepedt Joe szájában. Lehet, hogy megpróbálta ezt a mutatványt a Balu leányzóval is, és amikor az is odacsapott neki, fogta magát és megfojtotta.

– Lassan a testtel! – vágott közbe a *Tribune* riportere. – Lehet, hogy Joe iszákos, de nem gyilkos. És hadd áruljak el neked valamit, ha neked is lett volna merszed, te is

megfogtad volna a mi Hildánk fenekét – tudom, hogy megtetted volna.

Nagy nevetés tört ki.

– Nos, uraim – mondta Devereaux. – Ne haragudjanak, de erre már nincs időm. Ne feledjék, ha látják Kerrt, szeretnék beszélni vele.

Utat tört magának a riporterek gyűrűjén át, és lesietett a lépcsőn.

Tehát Kerr ki szokott kezdeni a nőkkel, gondolta. Lehet, hogy ez volt az indíték. Találkozott a lánnyal, pimaszkodott vele, erre megütötte, mire Kerr részeg dühében berángatta a lakosztályba, és megfojtotta.

Tisztában volt vele, hogy az elmélet nem egészen helytálló: egy kicsit sántít. Ez a gyilkosság előre megfontolt volt, ezt mutatja a függönyzsinór meg az a tény, hogy a gyilkos személyzeti kulcsot használt, hogy bejusson a lakosztályba. Nem, ezt nem hirtelen felindulásból követték el.

Guidet a felügyelővel az irodájában találkozott ismét.

– A főportás felismeri a gyöngyöket – mondta. – Még nem sikerült előkerítenem Thiryt. Biztosan a vetítésen van. Az egyik gyöngyön meg van egy jó ujjlenyomatunk.

– Igen? Na, hát ez is valami – mondta Devereaux és leült az íróasztalhoz. – Ricco a *Nice Matin*-től azt mondja, hogy Kerr egy kis hotelban lakik a Rue ' egyik mellékutcájában.

– Már átkutattuk a környék minden szállodáját – mondta Guidet. – Az volt az első negyed, amelyet ellenőriztünk.

– És senki sem tud róla?

– Senki.

– Akkor ellenőrizzék még egyszer. Lehet, hogy valaki bújtatja. Állítson rá húsz embert, és mondja meg nekik,

vissza se jöjjenek, míg meg nem találták. Nézzék meg az üzleteket is.

Guidet meglepődött.

– Az üzleteket?

– Esetleg valaki felfigyelt rá, amint ki-be járt a hotelból. Szükségem van erre az emberre, tehát el is kapom!

Ebben a pillanatban belépett az ujjlenyomatrészleg szolgálatban levő nyomozója.

– Felügyelő úr, találtam egy ujjlenyomatot a liftben, amely megegyezik a gyöngyön levővel – mondta. – Itt nincs nyilvántartva. Utánanézek a központban.

Devereaux felmordult.

– Ha ez Kerr ujjlenyomata – mondta csöndesen –, akkor, azt hiszem, elkaptuk.

Türelmetlen mozdulattal távozásra szólította fel Guidet-t, bólintott a másik nyomozó felé is, majd vaskos jegyzeteit maga elé húzta, és ismét nekilátott a tanulmányozásuknak.

KILENCEDIK FEJEZET

I

Jay kevéssel öt óra után indult el a strandról. Áthajtott Antibes-ba, mert nem akart összefutni Sophiával addig, amíg nem intézte el, amit el kell intéznie, és Cannes-ban lehetetlen nem összetalálkozni azzal, akivel az ember épp nem akar.

Most, amint egy hosszú kocsisor végén lassan csordogált vissza Cannes-ba, elhatározta, iszik valamit a La Boule d'Or-ban, és már a gondolatra is, hogy megint láthatja Ginette-et, elöntötte az öröm.

Apja és Sophia késő estig a nizzai stúdióban lesznek és aztán filmvetítésre mennek. Ha még nyolc óra előtt visszatér a Plazába, majd ismét elmegy, akkor nem futhat össze velük.

A kocsiját a Casinónál hagyta, átment a másik oldalra, és lassan elindult a forgalmas üzletnegyed felé. A Rue Foch irányába ment, de közben meg-megállt a kirakatok előtt, hogy húzza az időt. Egyszer csak észrevette, hogy jó néhány civil ruhás detektív nyüzsög a hosszú, forgalmas utcán, és ösztönei óvatosságra intették.

Ezek a könnyen felismerhető nyomozók párosával jártak üzletről üzletre, minden üzletben csupán néhány percet töltöttek, majd kijöttek, és bementek a másikba.

Két nyomozó épp Jay felé tartott, és mivel előre látta, hogy a közeli könyvesboltba fognak bemenni, még előttük betért az üzletbe.

A bolt üres volt, és az eladó tüstént ott termett mellette. Jay azt mondta, hogy csak körülnéz, majd egy könyvekkel magasan megrakott pult mögé lépett, amely elrejtette az üzletbe lépők szeme elől.

A két detektív öt perc múlva érkezett meg a boltba.

Hallotta, amint az egyik ezt mondja: – Rendőrség. Egy férfit keresünk, aki valahol itt lakik a környéken. – Ezután a nyomozó pontos személyleírást adott Joe Kerr-ről. – Nem látta véletlenül?

Az eladó, aki láthatóan zavarba jött, sajnálkozott, hogy nem tud segíteni.

Az egyik nyomozó mormogott valamit, majd mindketten elhagyták az üzletet.

Jay összeharapta az ajkait. Szóval még mindig Joe-ra vadásznak, és nyomon vannak.

Ezután közölte az eladóval, hogy nem talált semmit, ami érdekelné, és kilépett az esti napsütésbe.

A detektívek kitartóan haladtak előtte végig az utcán, sorra járva valamennyi üzletet.

Jay meggyorsította lépteit, és megérkezett a La Boule d'Or-hoz. Az egyik asztalnál idősebb házaspár ült, bort iszogattak. Benn a félhomályos bárban Jay meglátta Ginette-et, aki a pultnál ült, könyökével a fényes lapra támaszkodott, és ujjaival beletúrt a hajába, miközben újságot olvasott. A lány apját nem látta sehol.

Csöndesen bement a bárba, és megállt a lány előtt. Ginette felpillantott rá, és nyomban elpirult, ez pedig Jayt ismét izgatott örömmel töltötte el.

– Hello – mondta Jay. – Erre jártam, aztán gondoltam, benézek. Az édesapja nincs itt?

– Nincs. Elment. Szeret így esténként elüldögélni a kikötőben. – Jay élvezettel figyelte, hogy próbál a lány úrrá lenni zavarán. – Megijesztett. Nézze, még bele is izzadtam.

Jay elnevette magát. Szeme a sötét üveg mögül a lány arcát fürkészte, és arra gondolt, ezt az arcot soha nem tudná megunni. Még akkor is jó lenne nézegetni, amikor már megöregedett.

– Túl nagy itt a csönd. – Jay felült az egyik bárszékre. – Nem akartam megijeszteni.

– Épp erről a rettenetes gyilkosságról olvastam. Hallott róla?

– Igen. – Sajnálta, hogy Ginette olvasott már róla. Ez a magánügye. Erről nem akart beszélni a lánnyal. – Kaphatnék egy száraz vermutot jéggel?

– Természetesen.

Ginette fehér trikót és sötétkék farmert viselt, és ahogy felnyúlt, hogy levegye a vermutosüveget a polcról, telt, fiatal melle megfeszült a vékony trikó alatt. Ennek láttán Jay szívébe a szerelem egy kis nyila fúródott.

– Egyszer láttam őt egy filmben – mondta Ginette, és letette az üveget Jay elé a pultra. – Olyan szép volt. Nekem nagyon tetszett.

Jay behúzta a nyakát.

– A rendőrség keres egy férfit – mondta Jay, és figyelte, amint a lány egy jégkockát tesz a pohárba. – Sorra járják az üzleteket a Rue '-on.

– Akkor már tudják, hogy ki a gyilkos?

– Azt nem tudom, de keresnek valakit.

Ginette kitöltötte a vermutot a pohárba.

– Remélem, hamar megtalálják. Még elgondolni is rossz, hogy egy őrült mászkál szabadon a városban.

Jay megmerevedett. Nem örült neki, hogy a lány így beszél.

– Őrült? Nem hiszem, hogy őrült. – Komoran belekortyolt az italba. – Azt hiszem, inkább olyan valaki, aki úgy érezte, hogy próbára kell tennie a bátorságát.

A lány belenézett az újságba, és ahogy előrehajtotta a fejét, előrehulló haja félig eltakarta az arcát.

– Biztos, hogy őrült – mondta. – Nézze, itt is azt írják.

– Nem hallotta, amit mondtam. – Nagyon szerette volna, ha a lány megérti. Nem lehet, hogy ő is őrültnek tartsa. – Azt mondtam, biztosan olyan valaki, aki úgy érezte, próbára kell tennie a bátorságát.

A lány felemelte a fejét, és Jayre meredt.

– De furcsa dolgokat beszél! – mondta, és Jay üres, döbbent kifejezést látott a tekintetében.

Elöntötte a méreg.

– Egyáltalán nem furcsa – mondta élesen. – Végül is az a férfi a saját életét is kockára tette, amikor megölte a lányt. Ezt maga is belátja, vagy nem? Lehet, hogy meg kellett tennie, belső kényszer, valami ösztönzés élt benne már rég, hogy megtudja, veszély esetén milyenek az ő személyes, titkos reakciói. Vannak olyanok, akik számára ez létfontosságú. Ha az ember nem teszi próbára a bátorságát, a leleményességét és az értelmét, akkor honnan tudhatná, hogy valójában érnek-e valamit?

A fiú hangjában megbúvó feszült sürgetésre Ginette döbbenten rámeredt.

– De nem – mondta Ginette. – Én ezt nem fogadom el. Ha az embernek meg kell tudnia, hogy valójában milyen a bátorsága, a leleményessége meg az értelme, attól még nem kell másnak szenvednie. Szörnyű ötlet. Annyi más módja

van annak, hogy próbára tegyük a bátorságunkat, anélkül hogy bárkit is megölnénk.

Jay türelmetlenül fészkelődött a székén, majd előrehajolt, kezét ökölbe szorította, és vadul így szólt: – Téved! A valóban komoly próbatételhez az embernek olyan helyzetbe kell kerülnie, ahonnan sehogyan sem nyerhet egérutat. Lehet, hogy maga azt hiszi, a hegymászás próbára teszi a bátorságot, pedig nem. Persze az is lehet veszélyes, és az ember kockáztatja az életét, de ha az idegei felmondják a szolgálatot, ha úgy érzi, túl veszélyes továbbmenni, akkor még mindig visszafordulhat. De ha az ember megöl valakit, akkor nincs visszaút; a holttestet nem lehet felélesztení. – Öklével könnyedén ütögetni kezdte a pultot. – Képzelje el a következő szituációt. Képzelje el, hogy ott van a kezei közt egy halott lány egy zsúfolt hotelban, egy lány, akit maga ölt meg, és tudja, hogy egyetlen rossz lépés veszélybe sodorhatja. Micsoda próbatétel! Ez az ember bátorságának legtökéletesebb próbája! Hát nem érti? Ha gyilkolsz, akkor nincs más lehetőséged a menekülésre, mint a lélekjelenléted, okosságod és bátorságod.

– Azt azért maga sem gondolja komolyan, hogy valaki, aki józan értelmének birtokában van, csak azért öl, hogy próbára tegye a bátorságát? – kérdezte Ginette. – Nem hiszem, hogy ilyen létezik! És mi van az áldozattal? Ez a lány, akit megöltek, még csak most kezdte el az életét. Ilyesmit csakis egy őrült tehet, senki más.

Jay tiltakozni kezdett, aztán ösztönei óvatosságra intették. Ez a lány okos. Vigyáznia kell, nehogy túl sokat mondjon. Nem szabad, hogy gyanút fogjon. Az mindent elrontana.

Rámosolygott a lányra, és megvonta a vállát.

– Nos, tulajdonképpen semmi közünk hozzá, nem? Hajlandó vagyok fogadni, hogy a gyilkos – ha valaha is megtalálják – legalább olyan normális, mint én.

Miközben beszélt, egyszer csak észrevette, hogy két árnyék vetődik a bárra. Körülnézett, és látta, hogy a két nyomozó jött be, majd odajönnek a bárpulthoz, és úgy egyméternyire megállnak tőle. Hirtelen úgy érezte, mintha egy abroncs szorítaná össze a mellét.

Szeme sarkából a nyomozókra sandított. Mindkettő nagydarab férfi, az arcukon csillog a veríték, és kopott ruhájukból is csak úgy árad az izzadságszag.

Sört kértek Ginette-től, és amíg a lány poharakba töltötte, a nyomozók Jayre pillantottak, majd vissza Ginette-re.

– Mademoiselle – mondta a kettő közül a magasabbik, amint Ginette eléjük tette a poharakat talán tudna nekünk segíteni. A rendőrségtől vagyunk.

Ginette Jayre nézett, de a fiú vermutos poharára meredt.

– Egy férfit keresünk – folytatta a nyomozó. – Talán látta erre járkálni. – Ezután megadta Joe Kerr személyleírását. Amikor végzett a személyleírással, megkérdezte: – Látta ezt az embert?

– Hát hogyne – mondta Ginette. – Mindig fényképezőgép lóg a nyakában. Igaz?

Jaynek végigfutott a hátán a hideg. Megérezte Ginette hangjában az izgalmat, és biztos volt benne, hogy a lány valóban látta Kerrt.

– Ő lesz az!

A két nyomozó előrehajolt.

– A leírás illik arra a férfira, aki naponta eljár itt előttünk – folytatta Ginette. – Egyszer betért hozzánk egy italra. Emlékszem, whiskyt kért, és nekünk nem volt. Ebben az

utcában vett ki szobát: vagy a Beau Rivage-ban, vagy az Antibes Hotelban.

Jay kiitta a vermutját, majd lecsúszott a székről, és szép lassan á sétált a báron a telefonhoz, amely a nyomozóktól távolabb, egy polcon állt. Fogta a telefonkönyvet, és villámgyorsan kikereste a Beau Rivage Hotel számát, majd tárcsázott.

Bár a szíve egy kicsit gyorsabban vert, elég nyugodtnak érezte magát.

A nyomozók még Ginette-et kérdezgették: mindkettőről lerítt a feszültség és az izgalom.

Egy kattanás hallatszott, majd megszólalt egy mély, rekedt női hang: – Tessék!

Kezével tölcsért formált a telefon mikrofonja köré, és belesuttogta: – Madame Brossette?

– Igen. – A rekedt hang erélyesebb lett. – Ki beszél?

– Figyeljen. Néhány percen belül két nyomozó megy az ön szállodájába. Joe Kerrt keresik. Letartóztatási parancsuk van.

Jay addig várt, míg hallotta, hogy Madame Brossette sípolva ismét levegőt vesz, majd finoman letette a kagylót.

Közben látta, hogy a két nyomozó kisiet a kávéházból, át a túloldalra.

Figyelte őket. Ha megtalálnák Kerrt, akkor hamarosan őt is keresni kezdenék. Ez most rettentő izgalmas pillanat volt, de amikor látta, hogy a nyomozók eltűnnek a Hotel Antibes-ban, akkor fellélegzett.

– Hallotta, hogy mit mondtak? – kérdezte Ginette izgatottan. – Nahát, és én még beszéltem is azzal a férfival! Lehet, hogy ő a gyilkos? Borzalmasan néz ki az az ember! Róla el is tudom képzelni.

Jay merev ajkakkal rámosolygott.

– Lehet, hogy tényleg csak felvilágosítást kérnek tőle. – Az órájára nézett. – Most jut eszembe, nekem még találkoznom kell valakivel. Már el is késtem. Akkor látom ma este a kikötőben?

Anélkül, hogy időt hagyott volna a lánynak a válaszra, kiment a kávéházból, átsétált a napperzselte utcán, és szép lassan elbaktatott a Beau Rivage Hotel mellett.

Ahogy elment a bejárat előtt, bepillantott a sötét ajtónyíláson.

A pultnál a sovány lány ült, ujjaival bele-beletúrt rendetlen hajába, és mereven bámult ki a forró, esti napsütésbe. Madame Brossette-nek se híre, sem hamva.

Ebben nem volt semmi meglepő, mert Madame Brossette Jay telefonja után azonnal hívta a lányt, Mariát, megmondta neki, hogy ügyeljen a hallra, és a meredek lépcsőkön fölmászott Joe szobájába.

Joe-t háton fekve, mély, részeg álomban találta. Egy üres whiskysüveg hevert mellette, és nyitott szájjal horkolt.

Madame Brossette keményen megrázta, mire Joe felült, és kábán meredt rá.

– Mi van? – kérdezte halk, nyöszörgő hangon, és már dőlt is volna vissza, ha Madame Brossette el nem kapja.

– Ébredj, Joe!

A hang élességétől Joe egy kicsit magához tért, és hunyorogva, a fejét rázva lassan letette a padlóra a lábát.

– A rendőrség átkutatja a szállodákat. Téged keresnek. Igyekezz. Gyorsan el kell tűnnöd. Elbújtatlak.

– Engem? – Joe arca teljesen elsápadt. – Miért? Már reggel is voltak itt, nem?

– De, de most újra itt vannak, most éppen az Antibes-ban. Igyekezz már, Joe.

A férfi bizonytalanul lábra állt.

– Mit akarsz, mit csináljak?

– Csak gyere velem. – Az asszony hatalmas keze megragadta Joe-ét, és inkább vonszolta, mint vezette az ajtóig, onnan meg ki a folyosóra.

– Most mi legyen? – kérdezte Joe, és megpróbálta kijózanítani szédülő fejét. – Talán jobb lenne, ha mégis beszélnék velük. Talán jobban tennénk, ha letennénk az ötletről. Nem tetszik ez nekem. Ez zsarolás. Beszélek velük, és átadom nekik a fotókat…

Az asszony, gyengéd kis hangokat adva, amilyennel egy izgatott macskát szoktak nyugtatgatni, végighajtotta őt a folyosón. Aztán kinyitotta egy vödrökkel meg seprűkkel teli szekrény ajtaját.

– Ezt bízd csak rám, Joe – mondta, és kinyújtotta a kezét, hogy elérjen egy rejtett rugót, majd megnyomta, és a szekrény hátlapja nyomban félrecsúszott. Mögötte egy kis szoba volt egy asztallal, székkel meg egy ággyal. A plafonról kis villanylámpa lógott le, a szellőzés pedig egy légcsatornán keresztül történt, amely a szomszéd szoba kéményébe csatlakozott. – Befelé, Joe, és maradj csöndben. Hamarosan visszajövök. Te csak maradj csöndben.

Hiába, tiltakozott, motyogott összevissza Joe, mégis beterelték, aztán egy éles kattanást hallott, amint a falemez bezárult.

Madame Brossette méreteihez képest figyelemre méltó sebességgel visszasietett Joe szobájába, összecsomagolta a holmiját a kopott bőröndbe, a bőröndöt a szekrénybe tette, aztán kinyitotta az ablakot, hogy beeresszen egy kis friss levegőt, majd felkapta az üres whiskysüveget, és lement.

Amikor a hallba ért, akkor lépett be a két detektív.

– Már megint maguk? – mondta Madame Brossette, és kivillantak fehér fogai, amint mosolyogva üdvözölte őket. – Ezúttal mi járatban vannak?

Mindkét rendőr jól ismerte Madame Brossette-et. Időről időre rajtaütöttek, hogy megpróbáljanak bizonyítékot szerezni a dohánycsempészek ellen, így mindketten tisztában voltak azzal, hogy mi folyik ebben a szállodában.

– Nézd, Jeanne – mondta a magasabb detektív –, azt hallottuk, hogy Kerr itt van. Akarod, hogy parancsot hozzunk, vagy hagyod, hogy körülnézzünk?

Madame Brossette képén még szélesebb lett a mosoly.

– Csak az idejüket fecsérlik, fiúk – mondta –, de azért nyugodtan nézzenek körül. Az a pasas nincs itt. De legyenek óvatosak – kacsintott, hosszan lehunyva fél szemét. – Tudják, néhány szobában vannak. Jobb, ha kopognak, mielőtt bemennek.

Madame Brossette széttárta a karját.

– Eddig nem ezt kérdezték tőlem. Ma reggel is csak annyit kérdeztek, hogy itt van-e, és én azt mondtam, hogy nincs. Ha most megkérdezik tőlem, hogy itt van-e, akkor még mindig azt mondom, hogy nincs, de ha azt kérdik, hogy itt volt-e, akkor azt mondom, hogy igen. Igen, itt volt.

A nyomozó bosszúsan felhúzta a vállát.

– Hát ide figyelj, vén róka, te éppen olyan jól tudod, mint én, hogy amikor ma reggel azt kérdeztem tőled, hogy itt van-e, akkor úgy értettem, hogy itt lakik-e.

– Ezt nem tudtam. Igazán nem várhatják tőlem, hogy gondolatolvasó legyek. Azt kérdezték tőlem, hogy itt van-e, és én azt mondtam, hogy nincs.

– Tehát itt volt?

– Persze. Itt lakott nyolc napig. Mi ez a nagy felhajtás? Ma reggel elmesélték nekem a fickó személyleírását, aztán

megkérdezték, hogy itt van-e. Igazán nem hibáztathatnak, uraim. Én csak az igazat mondtam.

– És most hol van Kerr?

– Ma reggel, még kilenc előtt elment. Azt hiszem, Marseille-be. Mondott valamit, de éppen el voltam foglalva, így nem nagyon figyeltem. De vissza fog jönni. A holmiját itt hagyta.

– Hát akkor azt megnézzük – mondta a nyomozó.

Madame Brossette a lányához fordult.

– Szaladj csak föl, és küldd ki a fiúkat meg a lányokat. Ezek az urak szeretnék megnézni a többi szobát is. Nem akarunk senkit kellemetlen helyzetbe hozni.

A detektív a társa felé nézett.

– Maradj itt, és ellenőrizd őket, amikor elmennek – mondta, aztán ahogy Maria felsietett a lépcsőn, Madame Brossette-hez fordult: – Ez komoly ügy, Jeanne. Kerrt gyilkosságért körözzük. Megölte ezt a Balu nevű színésznőt.

Madame Brossette arca teljesen nyugodt maradt, de egészen megdöbbent.

– Egy légynek se tudna ártani. Miből gondolják, hogy elkövet ilyesmit?

– Elég bizonyítékunk van – mondta a detektív. – Gyerünk: mutasd meg a szobáját.

Húsz perc múlva a nyomozó csalódott képpel jött le a lépcsőn. Átvizsgálta Joe holmiját, végigkutatta a szálloda összes szobáit, és nem talált semmit. Megbizonyosodott róla, hogy Joe nincs a hotelban, ezért most a telefonhoz lépett, és felhívta Devereaux felügyelőt.

Devereaux végighallgatta a jelentését, majd azt mondta: – Hagyja ott Evrard-t, hogy figyelje a hotelt, és majd jöjjön ide. Azonnal odaküldök egy másik embert maga helyett. Nincs hátsó kijárat?

– Nincs, felügyelő úr.

– Biztos benne, hogy a fickó nincs a hotelben?

– Igen, felügyelő úr.

– Rendben. Mondja meg Evrard-nak, ha Kerr belépne a hotelbe, akkor azonnal kísérje hozzám. Maga meg jöjjön vissza ide – azzal Devereaux letette a kagylót.

Madame Brossette figyelte, ahogy a két nyomozó elhagyja a hotelt. Látta, hogy az alacsonyabbik átmegy a La Boule d'Or kávéházba, leül az egyik asztalhoz, ahonnan jól szemmel tarthatja a hotelt, és erre összeharapta a száját.

Bement az irodájába, és leült. A helyzet kezd egyre bonyolultabbá válni. Most már bánta, hogy annak a Delaney nőszemélynek ennyi időt adott a nyakék átadásához. Úgy döntött, jobb, ha megsürgeti a dolgot. Milyen bizonyítéka lehet a rendőrségnek Joe ellen? A telefonért nyúlt, és felhívta a Plaza Hotelt.

– Kapcsolja, kérem, Madame Delaneyt – mondta.

Rövid idő múlva a központos közölte vele: – Madame Delaney nincs a szállóban. Csak a filmvetítés után várható, hogy visszatér.

Madame Brossette morgott valamit, majd letette a kagylót. Elgondolkodva vakargatta kövér arcát, majd felállt, bement a bárba, fogott egy üveg whiskyt, és felkaptatott az emeletre.

Joe az ágy szélén ült, arcáról csorgott a veríték, és az asszony már-már hallotta, hogy zakatol a szíve.

– Mi történik? – kérdezte Joe nyugtalanul. – Nézd, nekem nem tetszik ez az egész! Azonnal megyek a rendőrségre. Hibát követtem el.

Madame Brossette leült a székre, amely megreccsent a súlya alatt. Kitöltött kétujjnyi whiskyt, majd a poharat odaadta Joe-nak.

– Ne veszítsd el a fejed – mondta. – Minden rendben lesz.

Joe mohón lehajtotta a whiskyt, fújtatott egy nagyot, majd letette a poharat. Szüksége volt az italra. Egy kicsit rendbe hozta megtépázott idegeit.

– Mi az, hogy rendben? – kérdezte. – A rendőrség keres engem, nem? És ha nem vagyok nagyon óvatos, még a végén azt hiszik, én öltem meg a lányt. Mit akarnak? Mit mondtak?

– Azt hiszik, hogy te talán láttad a fiút – hazudott kapásból Madame Brossette. – Tudják, hogy a lány halálának idejétől még jó sokáig a hotelban voltál. Felvilágosításra lenne szükségük. Ez minden. Nem kell mindjárt pánikba esni.

– Nem estem pánikba – mondta Joe, miközben arcáról csorgott a veríték. – Ugye, nem azt hiszik, hogy én öltem meg?

– Ne beszélj hülyeségeket! Miért hinnék? – mondta Madame Brossette. – Mindenesetre azt hiszem, jobb, ha megváltoztatjuk a tervet. – Öntött még egy kis whiskyt a pohárba. – Azt hiszem, több pénzt kell kérnünk, és most elintézzük az egészet egyszer s mindenkorra. Szerintem is el kell majd mondanod nekik az igazat és meg kell mutatnod a fényképeket, de előbb kiszedünk abból a Delaney nőszemélyből annyit, amennyit csak lehet.

Joe remegő kézzel fogta a poharat, és megitta a whiskyt.

– Nem tetszik nekem ez. Megyek, és most rögtön átadom a fényképeket a rendőrségnek.

Madame Brossette türelmetlen mozdulatot tett. Bár kedvelte Joe-t, de nem volt hajlandó lemondani arról a lehetőségről, hogy könnyedén felmarkoljon tízmillió frankot.

– Azt mondtam nekik, Joe, hogy Marseille-be mentél – mondta –, de holnap már vissza is jössz. Ne rontsuk már el ezt a dolgot. Holnapra szépen megkapjuk a Delaney nőszemély gyémántjait. Aztán, amint megkaptuk, rögtön mehetsz a rendőrségre. Ázok a gyémántok legalább tízmilliót érnek.

A whisky hatása már kezdett érződni Joe-n. Kezével megdörzsölte az arcát, és megpróbált józanul gondolkodni.

– És mit csinálok én Marseille-ben? – kérdezte. – Ezt nyilván ellenőrzik.

– Nyugi, Joe – mondta Madame Brossette csillapítóan. – Ismerek egy fickót, aki meg fog esküdni, hogy vele töltötted a napot. Nincs miért nyugtalankodnod.

– De az a nő már nem fogja odaadni a gyémántokat, ha nem kapja még a fényképeket és a negatívokat.

– Meg fogja kapni – kacsintott Madame Brossette. – De a rendőrség is megkapja. A rendőrségnek nem adjuk oda az ő fényképét, és neki azt mondom, hogy egyet megtartottam. Hallgatni fog, ha tudja, hogy a róla készült kép még nálunk van.

Joe kinyújtotta a kezét, elvette tőle a whiskysüveget, és kitöltött magának egy jó nagy adagot a pohárba.

– Gondolod, hogy odaadja a gyémántokat? – kérdezte Joe. – Hű! Mi mindenhez kezdhet az ember tízmillió frankkal!

– Igen, Joe. – Madame Brossette úgy vélte, hogy Joe már túljutott a nagy ijedségen, és nyugodtan magára hagyhatja. Nem szívesen hagyta Mariát egyedül a hallban. – Most pihenj egy kicsit. Szundíts egyet. Ezt az ügyet meg nyugodtan rám bízhatod.

Joe lefeküdt. Ivott még a whiskyből, majd a poharat letette maga mellé az éjjeliszekrényre.

– Nos, ha úgy gondolod, hogy meg tudod csinálni… Nem akarok semmi zűrt. Persze ha megkapjuk a tízmilliót, akkor életem végéig úgy élhetek, mint hal a vízben.

– És én is – mondta Madame Brossette gyengéden. – Megosztozunk, Joe!

– Hát persze – mondta Joe, de a képe megnyúlt. Ötmillió frank már korántsem hangzott olyan jól, mint tíz.

Madame Brossette felállt.

– Nemsokára visszajövök. Ma éjjel itt maradsz. Felhívom azt a fickót Marseille-ben, és elintézem vele a dolgot.

Joe, immár sokkal biztosabb kézzel, megfogta a poharát, és kiitta a whiskyt, majd lehunyta a szemét.

Amint Madame Brossette elhagyta a szobát, rögtön horkolni kezdett.

II

Jay a Casino közelében levő kávéház egyik asztalánál ült, és a *Nice Martin* legfrissebb kiadását olvasta.

Háromnegyed tíz múlt öt perccel. Sötét volt, az égen nem voltak csillagok, és újhold volt.

Jay sötétkék, könnyű öltönyt és kihajtós, sötétkék inget viselt. Egyhangú jelenség volt a körülötte ülő tarka ruhás emberek között.

Joe Kerr személyleírását olvasta, amelyet az első oldalon hoztak le azzal a magyarázattal, hogy a rendőrség úgy gondolja, ez az ember segíthet a nyomozás előmozdításában.

Jay egy kicsit nyugtalan volt.

Vajon Kerr még mindig a hotelban van, vagy már kicsempészték onnan? Megbizonyosodott arról, hogy a két detektív nem találta meg, mert az elmúlt két óra során többször is elsétált a hotel előtt, és látta, hogy a két nyomozó a La Boule d'Or teraszán ül, és szemmel láthatólag a Beau Rivage Hotelt figyeli.

Megnehezítették Jay dolgát. Megláthatják, amikor bemegy a szállodába, és ez végzetes lehet.

Amikor a pincér egy teli tálcával elhaladt mellette, Jay rendelt még egy kávét. Rágyújtott, majd amikor visszatette az öngyújtót a zsebébe, ujja hozzáért az összetekert függönyzsinórhoz, amit magával hozott.

Majd megtapogatta a másik zsebét, hogy ellenőrizze a gyöngyöket, ezután megérintette a zakó belső zsebét, amelyben ott volt a bőrtok és benne a borotva.

Letette az újságját, a szemközti kis kikötőt nézte, látta az ég sötét hátterén a jachtok élesen kirajzolódó árbocát, közben pedig az előtte álló feladaton tépelődött.

A pincér letette elé a kávét, Jay pedig fizetett. Amikor megitta a kávéját, felállt, és lassan elindult a Rue felé.

Néhány perccel tíz után ért a Rue Fochra. A mellékutca elhagyatott volt. Fény csak a La Boule d'Orból és a Beau Rivage Hotelból szűrődött ki.

Jay lassan végigsétált az utcán, kezét a nadrágja zsebébe süllyesztette, kissé lehajtotta a fejét, és a szemét eltakarta a sötét szemüveg.

A két nyomozó még mindig az asztalnál ült. Söröspoharak álltak előttük, és halkan beszélgettek. Egyikük sem figyelt Jayre, aki most lelassította lépteit, hogy benézzen a bárba.

A bárpult mögött Ginette apja ült, és üres tekintettel meredt a szoba túlsó oldala felé. Ginette-et nem látta sehol.

Jay továbbment, és néhány méterrel odább elhaladt a hotel bejárata előtt.

A recepciónál Madame Brossette ült, telt ajkai közt cigaretta lógott, és egy magazint lapozgatott, de arckifejezéséből látszott, hogy egész más foglalkoztatja.

Jay abban reménykedett, hogy a detektívek már nem lesznek itt. Ez megnehezíti és veszélyesebbé teszi a dolgot. Ha bemegy a hotelba, akkor esetleg kíváncsiak lesznek rá, hogy ki ő, és mit keres itt egyedül, bőrönd nélkül. A nő is gyanút foghat.

Megállt az utcasarkon, elővett egy csomag cigarettát, és míg hüvelykujja körmével felszakította a papírt, átgondolta a dolgot.

Rögtön megtalálta a megoldást, amint meghallott maga mögött egy lágy hangot: – Helló, *chéri,* nem engem keresel?

Jay megfordult.

A járdaszegélyen egy lány állt: egy sovány, kopott ruhás lány, tétova pillantással nézett rá, miközben telt, vörös ajkai a hivatásához illő mosolyra húzódtak.

– Helló – mondta Jay. – De igen, tulajdonképpen magát keresem.

A lány kuncogott, és odalépett hozzá.

– Nos, akkor itt vagyok. Van a közelben egy kis hotel, ebben az utcában. – Érezte a lányon az olcsó kölni illatát, és fiatalon is öreg tekintetétől enyhe hányinger fogta el. – Gyere velem, *chéri.* Mindent elintézek.

Jay végigment vele a sötét utcán.

– Itt nyaralsz, *chéri?* – kérdezte a lány, és olyan szorosan ment mellette, hogy csupasz karja súrolta Jay kabátujját.

– Igen.

– Ugye, amerikai vagy? Nagyon jól beszélsz franciául.

A lány dél-francia akcentussal beszélt, ezért Jaynek nagyon oda kellett figyelnie, hogy megértse.

– Úgy gondolja? Ez az a hotel?

Lépéseit egy kicsit lelassította, és a szája hirtelen kiszáradt.

Amit most meg kell tennie úgy, hogy a hoteltól ötvenlépésnyire figyel a rendőrség, az már valóságos istenkísértés, de nincs más választása. Meg kell szereznie a fényképeket és a negatívokat, ha életben akar maradni.

– Igen – mondta a lány, és belekarolt Jaybe, mintha hirtelen megijedt volna, hogy a fiú meggondolja magát. – Minden rendben lesz, *chéri.* Gyakran járok ide. Ez kétezer frank lesz, és még nekem is jár valami kis ajándék.

– Kétezer frank? Az nagyon sok.

– Nem sok az, *chéri.* Utána itt maradhatsz egész éjjel. Az urak szeretnek utána itt maradni éjszakára…

Amint beléptek a szállodába, Jay nem nézett a túloldalon ülő két detektív felé, de biztos volt benne, hogy látták őket bemenni. A lány nem volt sokkal alacsonyabb nála, ezért a térdét egy kicsit megroggyantva, a fejét meg lehajtva sikerült elbújnia mögötte úgy, hogy a detektívek nem tudták megfigyelni.

Madame Brossette letette a magazint, és a lány felé biccentett.

– Nos, Louisa?

– Barátom meg én…

– Természetesen.

Madame Brossette csak egy pillantást vetett Jayre, amint az letette a két ezerfrankos bankjegyet az asztalra.

– Az úr szeretné itt tölteni az éjszakát – mondta a lány, és kuncogott.

Madame Brosette kezébe vette a bankjegyeket.

Milyen erős ez a nő! – gondolta Jay. Ránézett Madame Brossette vörös, durva kezére. Olyan nagy és erős a keze, mint egy férfié.

– Ismered a szobát, *chéri?* A szokásos…

A lány elvette a kulcsot, amelyet Madame Brossette nyújtott oda neki, majd belekarolt Jaybe, és felvezette a meredek, sötét lépcsőn egy homályosan megvilágított pihenőig.

Ekkor egy férfi és egy lány jött végig az átjárón, majd megálltak a lépcső tetején, hogy Jay és partnere el tudjanak menni mellettük.

Jay észrevette, hogy a két lány egymásra kacsint.

A férfi zavartan elsietett Jay mellett, és nyomban elindult lefelé a lépcsőn.

A partnere utánaszólt: – Vigyázz, le ne ess, *chéri.*

Louisa kinyitotta a lépcsővel szemközti ajtót. Meggyújtotta a villanyt, majd bement, Jay pedig követte.

A szoba kicsi volt és piszkos. Egy ágy állt benne, egy szék, egy mosdóállvány tállal meg egy zománcozott kancsó, a víz tetején porréteg lebegett. Amint Jay rálépett az ágy előtti elrongyolódott szőnyegre, egész porfelhő szállt fel.

A lány becsukta az ajtót, és ráfordította a kulcsot. Kihívó mosollyal odalépett Jayhez.

Jay lehuppant az ágyra. Farzsebéből elővett két ötezer frankos bankjegyet.

– Nagyon sajnálom, mademoiselle – mondta, és rámosolygott a lányra –, de meg kell bocsátania nekem, meggondoltam magam. Remélem, elfogadja tőlem. Sajnálom, hogy elraboltam az idejét.

A lány úgy meredt a két bankjegyre, mintha nem hinne a szemének.

– Ez az enyém?

– Természetesen. Remélem, megbocsát.

A lány kikapta a kezéből a pénzt, mintha attól félne, hogy meggondolja magát.

– Mi baj van? Nem tetszem neked? – kérdezte. Hangjában inkább kíváncsiság volt, mint harag.

– Dehogyisnem, csak egész este mászkáltam, és most jöttem rá, hogy rettentő fáradt vagyok. Nem baj, ha itt maradok néhány órára, és kipihenem magam?

A lány összehajtogatta a pénzt, és gyorsan betette a pénztárcájába. Jay látta az arcán, hogy még nem tudta eldönteni, hogy megsértődjön-e, vagy ne törődjön az egésszel.

– Szerencsétlen egy alak vagy – mondta, és elindult az ajtó felé. – Ez az első eset, hogy egy férfi azt mondta nekem, hogy túl fáradt hozzá.

– Kérem, bocsásson meg, mademoiselle. Nem baj, ha egy kicsit még itt maradok?

– Kifizetted a szobát, vagy nem?

A lány kiment, és becsapta maga mögött az ajtót.

Jay mozdulatlanul ült, ökölbe szorított kezét két térde közé szorította.

Valahol itt, ebben a mocskos szállodában lapul Joe Kerr, és ahol Kerr van, ott kell lenniük a fényképeknek és a negatívoknak is.

Meg kell találnia.

Elővette a bőr borotvatokot a zsebéből, kivette belőle a borotvát, majd az üres tokot visszatette a zsebébe. Az összecsukott borotvát karórájának szíja alá csúsztatta.

Ezután csöndesen az ajtóhoz osont, néhány ujjnyira kinyitotta, és fülelt.

TIZEDIK FEJEZET

I

Ezalatt…

Kevéssel hat óra után Jean Thiry lépett be a Plaza halljába. Délelőtt és délután is a vetítőben volt, külföldi filmeket nézett, és közben megpróbálta tudomásul venni, hogy Lucille Balu halálával immár a harmadrangú ügynökök sorába csúszott, és ha életben akar maradni, akkor vissza kell térnie a kemény, idegölő munkához. Tudta, hogy ebben a két filmben van valami lehetőség. Azt remélte, hogy legalább néhány részletet el tud adni egy lengyel ügynöknek, aki „rövid" anyagot keres, jutányos áron. Így aztán kiverte a fejéből Lucille Balut, nézte a filmeket, és feljegyezte azokat a részeket, amelyekben üzletet látott.

Belépve a szálló halljába látta, hogy az emberek a szemük sarkából figyelik, és arra gondolnak, hogy Lucille Balu nélkül egy nulla lett, és tudta, hogy igazuk van.

Egy detektív lépett oda hozzá, és megérintette a karját.

– Pardon, monsieur, a felügyelő úr szeretne beszélni önnel. Devereaux a kölcsöníróasztal mögött ült, a jegyzetei szép rendben sorakoztak előtte, és félig felemelkedve Thiryt hellyel kínálta. Az arca komor volt, még a szemöldökét is összeráncolta.

– Találtunk egy kék gyöngyöt az egyik második emeleti lakosztályban – mondta, és egy bélyegcsipesszel vette ki a gyöngyöt egy műanyag tasakból. – Okunk van feltételezni,

hogy ez a gyöngy abból a gyöngysorból való, amelyet Balu kisasszony viselt.

A gyöngyöt a fehér mappára helyezte, majd a mappát Thiry felé tolta, hogy az jobban megnézhesse.

– Lehetséges – mondta Thiry, miután szemügyre vette. – Olyan sok nyaklánca volt. Akár ez is lehetett az övé. Nem tudom.

Devereaux türelmetlenül fészkelődött.

– Biztosan vissza tud emlékezni erre a gyöngyre. Ön mondta, hogy vele volt a strandon, mielőtt megölték. Akkor viselte ezt a gyöngyöt. Kérem, próbáljon visszaemlékezni a gyöngysorra, amelyet a kisasszony a strandon viselt.

Thiry elgondolkodott.

– Nem volt a nyakában semmi – mondta végül határozott hangon.

Devereaux ismét türelmetlenül fészkelődött.

– De nekem bizonyítékom van rá, uram, hogy volt.

Thiry megvonta a vállát.

– Nem volt a nyakában semmi. Efelől biztosíthatom.

Határozottsága láttán Devereaux megvakarta az orra hegyét, és közben Thiryre meredt.

– De, uram, épp ön beszélt nekem a kisasszonynak arról a szokásáról, hogy mindig visel valamit a nyakában.

– Igen, igen, de azt nem mondtam, hogy a strandon is. Ott nem szokott. Amint átöltözött, rögtön tett valamit a nyakába, de ha fürdőruha volt rajta, akkor soha nem viselt nyakláncot. Tudom, hogy mit beszélek. Ismertem már néhány éve. A strandon soha nem volt semmi a nyakában. Ez a végső szavam. Ha nekem nem hisz, akkor nézze meg a fényképeket, amelyeket akkor készítettek róla a strandon, és akkor a saját szemével láthatja.

Devereaux-t hirtelen valami megfoghatatlan izgalom öntötte el.

– Nagyon szívesen megnézném azokat a képeket, uram.

– Semmi akadálya. Várjon egy kicsit, rögtön hozom.

– Köszönöm, monsieur.

Amikor Thiry kiment az irodából, Devereaux ismét átolvasta feljegyzéseit, és kivette a Jay Delaneyvel folytatott beszélgetés anyagát.

Elolvasta:

K. *Ön nem látta véletlenül, amikor felment a lakosztályukba?*

V. *Nem, nem láttam. Ha láttam volna, elmondtam volna önnek.*

K. *Ezek szerint azután, hogy a lánnyal beszélt a strandon, itt a hotelban többé már nem látta.*

V. *Így van.*

K. *Igaz is, nem tudná véletlenül leírni, milyen volt az a gyöngysor, amit a lány viselt?*

V. *Dehogynem. Nagy, zafírkék gyöngyök…*

Devereaux letette a feljegyzéseket, és rágyújtott egy cigarettára. Majd kifejezéstelen arccal bámulta a plafont mindaddig, míg Thiry vissza nem tért a fényképekkel.

– Tessék, felügyelő úr – mondta, és letette az íróasztalra azt a féltucatnyi képet, amely Lucille Baluról készült a tengerparton. – Látja, nem visel gyöngysort.

Devereaux végigtanulmányozta a képeket, majd szépen összeszedte őket, és jegyzeteinek tetejére helyezte.

– Köszönöm, monsieur. Nagyon sokat segített.

Amikor Thiry elment, Devereaux néhány percig elgondolkodva ült, majd felállt, az iroda ajtajához ment, és intett a kint várakozó Guidet-nek.

– Szeretnék beszélni az ifjú Delaneyvel. A szállóban van?

Guidet érdeklődött a főportásnál.

Devereaux-hoz visszatérve közölte: – Nincs, elment valahová. Akarja, hogy megkeressem?

– Kérem, mondja meg a portásnak, hogy azonnal tudassa velem, ha a fiú visszatért – mondta Devereaux. – Nem kerestetjük. Végül is egy igen fontos embernek a fia. Óvatosnak kell lennünk. – Elmosolyodott, és lemondóan megvonta a vállát. – Ráér, ha visszatért.

Jay szerencséjére, amikor visszatért a hotelba, a főportás épp egy dühös amerikai filmszínésznővel volt elfoglalva, aki azt akarta megtudni, hogy miért nincs hálóhelye a párizsi vonaton. Így aztán Jay nyugodtan felment a lakosztályba, majd egy kicsit később eltávozott a hotelből anélkül, hogy erről Devereaux tudomást szerzett volna.

Devereaux csak tíz óra után telefonált a központba azzal az utasítással, hogy keressék meg Jayt, és hozzák azonnal a Plazába.

II

Ezalatt…

Sophia egész délután a lelkiismeretével viaskodott. Egyfolytában azon töprengett, vajon mit tervez Jay.

Holnap reggel kilencig valahogy elrendezem, mondta. *Nem hiszem, hogy oda kell adnod a nyakéket.*

Hogyan akarja ezt elrendezni? Ezen töprengett egyfolytában Sophia. A fényképek terhelők. Sophia jól ismerte az ilyen nőket, ezért biztos volt benne, hogy Madame Brossette-nek ki kell fizetni, amit követel, különben beváltja a fenyegetését, és valóban elküldi a fényképeket a rendőrségnek.

A délután és az este folyamán többször is kísértést érzett, hogy mindent elmondjon a férjének, de visszarettent Floyd nyilvánvaló és elkerülhetetlen dühkitörésétől. Szidta magát, hogy nem adta fel azonnal Jayt. Így most bűnrészessé vált. Miközben ezen gondolkodott, a férje mellett ült, és egy francia filmet nézett. Elképzelte magát a börtönben, s végigfutott a hátán a hideg.

Jaynek tennie kell valamit! – mondta magában. Ő keverte bele ebbe a pácba, neki is kell kihúznia!

Ezután ismét visszatért ahhoz a gondolathoz, amely Jay távozása óta nyugtalanította. Hogyan? Hogyan akarja csinálni?

Mialatt Sophia pattanásig feszült idegekkel ült a vetítőben, és gondolatai a mozivászontól nagyon messze jártak, azalatt Madame Brossette szólt a lányának, hogy üljön a recepcióhoz, majd fölmászott a meredek lépcsőn, hogy megnézze, hogy van Joe.

Nyugtalan volt Joe miatt. A nyomozó azt mondta, elég bizonyítékuk van ahhoz, hogy a lány megöléséért elítéljék.

Milyen bizonyítékuk lehet azon kívül, hogy látták Joe-t a hotel második emeletén akkortájt, amikor a gyilkosság történt? És most a *Nice Matin*-ben megjelent a személyleírása. Ha az a két nyomozó továbbra is megfigyelés alatt tartja a hotelt, hogy fogja Joe-t észrevétlenül kijuttatni?

Súlyos lépteivel végigment a folyosón a takarítószeres szekrényig. Ott megállt, fülelt, majd körülnézett a folyosón.

Az egyik közeli ajtó mögül hallotta, hogy egy lány sikoltva tiltakozik, a férfi meg hangosan átkozza. Madame Brossette vállát megvonva kinyitotta a szekrényajtót, és belépett.

Jay, akár egy szellem, kiosont a szobájából, és végiglopakodott a folyosón. Levette a cipőjét, így teljesen zajtalanul jutott el a szekrényajtóig. Most már csukva volt, ezért fülét a deszkalapra nyomta, és hallgatózott. Először egy rugó éles kattanását hallotta, majd egy tolóajtó görgőinek zaját. Várt, a szívverése felgyorsult, és hegyezte a fülét.

– Nincs szükséged valamire, Joe? – hallotta a nő kérdését. – Nem akarsz enni valamit?

Jay ajkai a szokásos üres mosolyra húzódtak.

Tehát Kerr ott van benn!

Ellépett a szekrénytől, hangtalanul visszasurrant a szobájába, és az ajtót majdnem teljesen behajtotta. Ezután a falnak támaszkodott, és várt.

Joe Kerr nyugtalanul mocorgott, miközben rosszalló tekintettel nézett fel Madame Brossette-re.

– Nem kell semmi – motyogta. – Mi van már megint? Felébresztettél.

– Gondoltam, megnézem, hogy vagy. – Megveregette Joe karját. – Nem vagy éhes?

– Nem. Nincs szükségem semmire. – Joe lehunyta a szemét. Az asszony látta rajta, hogy részeg. – Hagyj békén, jó?

– Majd feljövök később – mondta Madame Brossette, és mellette maradt, míg ismét horkolni nem kezdett, akkor otthagyta, végigment a folyosón, majd le a lépcsőn a hallba.

– Rendben – mondta a lányának. – Most elmehetsz. Ne maradj el sokáig.

Maria lecsúszott a recepciónál levő székről.

– Kettő előtt nem leszek itthon – mondta dacosan –, ne is számíts rá, hogy korábban hazaérek.

Madame Brossette morgott valamit. Azon már régen túl volt, hogy aggódjék a lánya miatt. A lány egy éven belül Cannes mellékutcáit fogja járni, és szobája lesz a hotelban. Madame Brossette-nek szent meggyőződése volt, hogy az érzelmeket fel kell áldozni a haszonért. Ami neki megfelelt, amikor fiatal volt, az most ugyanúgy meg fog felelni a lányának is.

Figyelte Mariát, amint kimegy a hotelból, majd rágyújtott egy cigarettára, leült a székre, amelyről lánya az imént kelt fel, és unott képpel ismét lapozgatni kezdte a magazint.

Jay hangtalanul a lépcső tetejéhez osont, és lenézett Madame Brossette-re; miután meggyőződött róla, hogy az asszony egy darabig most el lesz foglalva, mezítláb végigosont a folyosón a szekrényig.

Megállt, és hallgatódzott az ajtón, majd az ajtó fogantyújára tette a kezét, és finoman elfordította. Néhány ujjnyira kinyitotta az ajtót, és döbbenten látta, hogy odabenn koromsötét van. Ismét fülelt, majd mivel semmit sem hallott, belépett a szekrénybe, és az ajtót becsukta maga mögött. Néhány percig nem mozdult, alig kapott levegőt, közben azonban próbált fülelni azokra a neszekre, amelyekből kiderülhet, hogy abban a szobában van, amelyben Kerr alszik. Végül, mivel nem hallott semmit, elővette az öngyújtóját, és meggyújtotta. Akkor tudta meg, hogy hol van – egy takarítószeres szekrényben, aztán észrevette a villanykapcsolót, és meggyújtotta a villanyt.

Madame Brossette és Joe beszélgetéséből, amelyet kihallgatott, tudta, hogy a szekrényben lennie kell egy mozgatható álfalnak, és nemsokára fel is fedezte a rugót, amely a rejtekajtót működésbe hozta.

Ott állt egy kicsi, alig pár négyzetméteres szoba előtt. A szobában volt egy ágy, és az ágyon ott feküdt Joe Kerr, akinek nehéz légzését időnként lassú, fojtott horkolás szakította meg.

Jay visszament az ajtóhoz, a belső oldalán levő reteszt rácsúsztatta, majd csöndesen visszament, és az ágyhoz lépett.

Lenézett az alvó Joe-ra, jól megfigyelhette vörös, fáradt arcát a külső helyiségből beszűrődő fényben.

Óraszíja alól kihúzta a borotvát, leült az ágyra, majd kinyújtotta a kezét, és finoman megrázta Joe vállát.

Joe épp a feleségéről álmodott, és ez most kivételesen nem volt rémálom. Az asszony bő nadrágban és virágmintás ingben gyomlált annak a kis házhoz vezető köves útnak a mentén, amelyet Joe vett ki a mézeshetekre, és most álmában mosolyogva nézte a feleségét.

Aztán megérezte, hogy egy kéz finoman rázza a vállát, és az álomnak vége volt, hirtelen tűnt el, ahogy a kép a mozivászonról, amikor a film elszakad.

Már megint Jeanne? – gondolta mérgesen. Miért nem tudja az embert békén hagyni? Behúzta a nyakát, motyogott valami tiltakozásfélét, és megpróbált megszabadulni a kitartóan rázó kéztől.

De ezek az ujjak sokkal keményebben markoltak a kabátujjába, és álomittas agya hirtelen megérezte a veszélyt, a figyelmeztetést, hogy ezek nem Jeanne vaskos, nehéz ujjai, amelyek már oly sokszor felébresztették. Lassan megfordította a fejét, és kinyitotta a szemét.

Felnézett Jayre, aki mozdulatlanul ült mellette, és bal kezével fogta a vállát.

Joe nem hitt a szemének, majd ijedtében fel akart ülni, de a vállán levő kéz hirtelen vasmarokká változott, keményen a húsába mélyedt, úgyhogy Joe fájdalmában és félelmében felszisszent, miközben ismét fekvő helyzetbe kényszerült.

Mozdulni sem mert, csak feküdt zakatoló szívvel, az arcáról meg csorgott a veríték, amint a mellette ülő komor, mozdulatlan alakra nézett. Életében most először érzett igazi félelmet: félelmet, amelytől elöntötte a jeges veríték, a szája k száradt, és a teste egészen megdermedt.

Ettől a sápadt, kifejezéstelen arctól, a sötét szemüvegtől meg az üres mosolyba merevedett szájtól olyan rémület nyilallt belé, mintha egy kést vágtak volna a testébe.

– Ön Mr. Kerr, ugye? – mondta Jay egy kicsit előrehajolva, gy, hogy Joe megláthatta saját tükörképét a fiú sötét szemüvegében.

– Hogy jutott be ide? – kérdezte Joe rekedten. – Magának… magának itt nincs semmi keresnivalója.

A keskeny, sápadt ajkakon most olyan mosoly jelent meg, amelytől Joe szívverése még jobban felgyorsult.

– De bizony van. A fényképekért és a negatívokért jöttem. Hol vannak?

Joe megpróbálta összeszedni magát. Ismét kísérletet tett arra, hogy felüljön, de az acélos ujjak megint csak a húsába mélyedtek. Rémülten döbbent rá, hogy ennek a törékeny fiúnak mekkora ereje van.

– Hol vannak, Mr. Kerr? – ismételte meg Jay. – Szükségem van rájuk.

– Nem tudom, miről beszél – motyogta Joe, miközben visszahúzódott párnája menedékébe. – Távozzon innen!

Jay elvette kezét Joe válláról. Ettől a rettentő nyugalomtól még félelmetesebbnek tűnt Joe számára.

– Kérem a fényképeket és a negatívokat – mondta halkan. – Nincs sok időm.

A hangjában olyan fenyegetés volt, hogy Joe-nak a nyelve hegyével meg kellett érintenie kiszáradt ajkait.

– Nincsenek nálam. Nála vannak. Tőle kérje.

Jay nagyon halkan így szólt: – Más módszerrel is meg tudom győzni, Mr. Kerr.

Jobb kezét felemelte, hogy Joe is jól lássa. A borotva ott feküdt nyitott tenyerében, és Joe-t egyszerre szörnyű rosszullét fogta el. Figyelte, amint a fiú kinyitja a pengét, és az megcsillan a lámpa fényében.

– Kérem a fényképeket – mondta Jay. Felemelte a borotvát. – Ha nem adja ide, akkor… – Elhallgatott, és sápadt ajkaira olyan mosoly ült ki, amelytől a vér is megfagyott Joe ereiben. – Nem szeretnék önnek fájdalmat okozni, Mr. Kerr.

A szikrázó acélpenge rémülettel töltötte el Joe-t. Bátorságának maradéka, amit még az ital meghagyott, most szertefoszlott.

– Ne érjen hozzám! – mondta remegő hangon. – Megkapja! Itt vannak.,.

Előhúzta a levéltárcáját, és tartalmát az ágyra borította. Néhány gyűrött ezerfrankos bankjegy, az újságíró-igazolványa és egy a feleségéről készült, megfakult fénykép közt volt egy koszos boríték.

Jay felkapta a borítékot, felállt, és ellépett az ágytól. A borotvát letette az asztalra, majd kinyitotta a borítékot, és kivett belőle három negatívot meg jó néhány kópiát. Összevetette őket, majd mindet az asztalon levő hamutartóba tette.

– Több nincs, Mr. Kerr?

Joe megrázta a fejét.

Jay mereven nézte, és biztos volt benne, ez az ember annyira meg van ijedve, hogy valóban igazat mond.

– Nála sincs több?

Joe ismét megrázta a fejét.

Jay elővette az öngyújtóját, és meggyújtotta az egyik fényképet. Addig állt a kis égő kupac mellett, míg nem maradt más, mint fekete hamu, amelyet aztán szétszórt a szőnyegen.

– Mostantól, Mr. Kerr, az ön szavával szemben az enyém áll – mondta. – Nem ajánlom, hogy eljárjon a szája a rendőrségen. Az apám befolyása igen nagy. Arról nem is szólva, hogy a rendőrség nyilván tudni szeretné majd, hogy miért nem mondta el nekik mindezt korábban. A zsarolási kísérletért is elég kemény börtönbüntetés jár. Meg aztán úgy hallom, a francia börtönök nem a legkényelmesebbek.

Joe érezte, ha most nem ihat, azonnal elájul, ezért vadul reszkető kézzel megragadta a whiskysüveget, és töltött belőle az éjjeliszekrényen álló pohárba. Már félig volt a pohár, amikor Jay odalépett hozzá, és kivette az üveget a kezéből.

Amint Jay hideg ujjai hozzáértek forró bőréhez, Joe visszahőkölt. Aztán amikor Jay az asztalhoz lépett és letette az üveget, Joe megragadta a poharat, és az italt mohón fölhajtotta.

A whisky azonnal hatott. Joe úgy érezte, mintha hátulról fejbe verték volna, és rájött, hogy hibát követett el, amikor olyan gyorsan ivott.

Érezte, hogy a pohár kicsúszik a kezéből, és hallotta, de már nagyon messziről, amint tompán puffanva a szőnyegre esik. Az agya olyan volt, mintha vattába csomagolták volna.

Visszamászott az ágyra, ernyedten fölfújta vöröslő arcát, és érezte, amint a szíve egyre vadabbul ver.

Joe tudta, hogy Jay ott áll fölötte, és a sötét szemüvegéről visszaverődő fény félelemmel töltötte el. Aztán hirtelen meglátta a feleségét, aki Jay mögött állt és mosolygott. Az asszony azt a fehér selyemruhát viselte, amelyben meghalt, és Joe egy kicsit meg is lepődött, hogy a ruhán nem volt vérfolt.

A felesége a kezével hívta, és ő megpróbálta felemelni a fejét, hogy tisztábban lássa, de ez már meghaladta az erejét.

Aztán észrevette, hogy a fiú csinál valamit, ezért bódult tekintetét a fiú kezére irányította.

A fiú egy skarlátvörös zsinórt tartott az ujjai között, és a zsinórból hurkot formált.

Joe ezt furcsának tartotta, és egy végső erőfeszítést tett, hogy megértse, mi történik, a whisky gőze azonban már teljesen a hatalmába kerítette.

Érezte, hogy hülyén vigyorog, amint a fiú lassan és csöndesen, a skarlátvörös hurokkal a kezében elindul felé.

Joe a fiúról ismét a feleségére nézett, és látta, hogy elöl az asszony ruháján egy hatalmas vérfolt jelenik meg. Felpattant, közben észre sem vette a nyaka köré hulló selyemhurkot, és részeg iszonyattal meredt a fehér ruhán egyre növekvő vérfoltra.

Amikor a skarlátvörös zsinór már keményen belemélyedt vörös, öregedő nyakába, csak akkor villant át az agyán, őt most megölik.

III

Kevéssel negyed tizenkettő után Madame Brossette, aki mindeddig a magazinja fölé hajolt, hirtelen fölemelte a fejét, és fülelni kezdett.

Hallotta, hogy valahol az emeleten folyik egy csap, és elkomorult. Az egyetlen személy, akinek megengedte, hogy használja a fürdőszobát, az Joe volt. De Joe biztosan nem lehet, hiszen megmondta neki, hogy ne mozduljon ki a rejtekhelyéről. Lehet, hogy valamelyik nyomorult lány az, de hogy ezek mit kereshetnek a fürdőszobában, az rejtély.

Ismét fülelt, és mivel a víz továbbra is csak folyt, komorsága fenyegető dühvé változott. Ha volt valami, amit Madame Brossette mindennél jobban gyűlölt, akkor az a pazarlás volt.

Dühös morgások közepette hátratolta a széket, és felállt. Odament a lépcső aljához, felnézett, és megint fülelt.

Most már biztos volt benne, hogy ömlik a víz a csapból. Valaki nem elég, hogy használja a fürdőszobát és nyitva hagyja a csapot, de még a fürdőszobaajtót sem csukja be.

– Tessék elzárni a vizet! – ordította, bár nem nagyon reménykedett abban, hogy szavainak hatása lesz. Nem lelkesedett a gondolatért, hogy megmássza a hosszú, meredek lépcsőt ebben a fülledt éjszakában, azonban némi várakozás után mégis megragadta a korlátot, és elindult a hosszú, keserves útra.

Jay az ajtórésen át figyelte. Ő nyitotta ki a csapot és hagyta nyitva a fürdőszobaajtót is, remélve, hogy a zubogó víz hangja fölcsalja a nőt.

Jay rendkívül feszült volt. Érezte, hogy egy izom rángatózik az arcán, és alig tudta visszafojtani nehéz, kapkodó lélegzetét.

Figyelte, amint az asszony felér a lépcsőn, majd nehézkesen elindul a folyosón a fürdőszoba felé.

Ekkor halkan kinyitotta az ajtót, kilépett a folyosóra, majd lement három lépcsőfokot, és a negyedikre keresztben letette azt a hengerpárnát, amelyet az ágyából vett ki. Ezután fellopódzott a lépcsőn, és visszaosont a szobájába, miközben Madame Brossette dühösen morogva elzárta a csapot.

Az asszony kijött a fürdőszobából, eloltotta a villanyt, és elindult vissza a folyosón, ám félúton, a tisztítószeres szekrény előtt megállt.

Jay megmerevedett. Ez volt a kockázata annak, hogy az asszonyt felcsalta az emeletre. Vajon benéz-e, hogy lássa, mi van Joe-val?

De rögtön meg is nyugodott, amint Madame Brossette megvonta erős vállát, és továbbment a folyosón.

Jay mereven figyelte. Minden idegszála megfeszült, míg Madame Brossette a lépcsőhöz ért, és elfordult, hogy elinduljon lefelé, akkor háttal került neki, ő meg halkan kinyitotta az ajtót, és az asszony mögé lopódzott.

Madame Brossette már a harmadik lépcsőfokon járt, amikor észrevette, hogy valaki követi. Hirtelen forró, szaggatott leheletet érzett a tarkóján, és mintha szívdobogást is hallott volna.

Lábával lelépett a negyedik lépcsőfokra, miközben hátrafordította a fejét. Közvetlenül mögötte előregörnyedve, kinyújtott kézzel egy férfi állt, és a gyenge fényben megcsillanó sötét szemüvegtől könyörtelen szörnyetegnek látszott.

Az asszony rémülten felszisszent. Aztán érezte, hogy a lába alól kicsúszik a talaj, amint valami borzalmas puhára lépett.

Elvesztette az egyensúlyát. Kétségbeesetten kapott a korlát után.

Ekkor Jay az asszony vállára tette a kezét, és erősen meglökte.

Az asszony tátott szájjal, rémülettől kidülledő szemmel zuhanni kezdett, és torkából halk, szinte csak nyöszörgő sikoly szakadt fel.

Amikor az asszony hatalmas teste földet ért a hallban, olyan robajjal, amelybe az egész ház beleremegett, Jay lehajolt, és felkapta a hengerpárnát.

Madame Brossette lepuffanó teste ijesztő zajt okozott, és követte a bár polcán meglóduló és szétpattanó üvegek vad robaja.

Jay fürgén fönntermett a lépcső tetején, besietett a szobájába, majd becsukta az ajtót. A hengerpárnát az ágyra dobta, aztán elővette a zsebkendőjét, és letörülte arcáról az izzadságot.

Vajon meghalt?

El sem tudta képzelni, hogy valaki egy ilyen esés után nem hal azonnal szörnyet, bár még így is lehet, hogy az asszony túlélte.

A hotelban néhány másodpercig minden néma volt és mozdulatlan. Mintha mindenki, aki hallotta a zuhanást, megdermedt volna, és most az emberek egymásra meredve fülelnek, és nem tudják elképzelni, hogy mi történt.

Aztán egymás után nyílni kezdtek az ajtók. Futó léptek zaja hallatszott, és a lányok sikolya.

A La Boule d'Or teraszán ülő két detektív is hallotta a zuhanást, rögtön fel is pattantak, majd döbbenten meredtek egymásra.

Először a rangidős tiszt, Lemont szólalt meg: – Hát ez meg mi az ördög volt?

A másik detektívvel a nyomában átrohant az utca túloldalára.

Amint belépett a hotelba, megtorpant.

A gyengén megvilágított hallban ott feküdt Madame Brossette kövér, összetört teste.

Egy lány hajolt fölé, akin csak szoknya meg melltartó volt, kezével meg a fejét fogta, és szinte hangtalanul sikított.

Lemont felnézett, és látta, hogy néhány férfi meg egy csomó lány hajol át a lépcsőkorláton, és bámulnak lefelé.

A sikító lányt félrelökte, és letérdelt Madame Brossette mellé. Ujját az asszony egyik kimeredő szemére tette, és mivel a szemhéj meg se rebbent, vágott egy grimaszt, majd megtapintotta a nyaki artériát.

A társa, Farcau közelebb lépett.

– Meghalt – mondta Lemont. – Fel kell venni a tanúvallomásokat. Hívom a mentőket.

Amint ezt meghallották a lépcső tetején álló férfiak, rögtön elindultak lefelé, hogy gyorsan meglépjenek, mielőtt az adataikat felvennék, de odalenn Farcau az útjukat állta.

Jay a szobájából figyelte a fejleményeket. Hallotta, amikor Lemont azt mondta, hogy Madame Brossette meghalt, és megkönnyebbülten elvigyorodott. Most már csak az van hátra, hogy észrevétlenül kijusson a hotelból.

A lépcsőt elállták a lefelé igyekvő férfiak és lányok. Jaynek mind háttal voltak.

Kinyitotta az ajtót, és kilépett a szobából, majd csöndben végigsietett a folyosón a takarítószeres szekrényig,

kinyitotta az ajtót, belépett, a hátsó falhoz tapogatódzott, megkereste a rugót, és kinyitotta a rejtekajtót.

Nyitva is hagyta, majd kilépett a takarítószeres szekrényből, és ennek az ajtaját sem csukta be.

Ezután visszatért a szobájába, zsebéből elővett egy tízfrankost, kicsavarta az égőt, a tízfrankost a lámpa foglalatába tette, majd visszacsavarta.

A biztosíték azonnal kiégett, és a hotelra sötétség borult.

A lépcsőn rekedt férfiak észrevették, hogy itt a lehetőség, most észrevétlenül meglépheteik, így aztán mint az őrültek, úgy vetették bele magukat a sötétségbe, félresöpörték Farcaut, és kirohantak az utcára. Jay is a nyomukban szaladt.

Amint kijutottak, szétszéledtek, és Jay egyedül maradt. Gyorsan kiment a rue-ra, átvágott a parkolón, és elindult a kikötő felé.

Még most is sok nyaraló élvezte a forró, szép éjszakát, sétálgattak a kikötőben, bámulták a kivilágított hajókat. Jay elvegyült közéjük.

Győzelemittas volt.

A próbatétel, állapította meg magában, sikerült. Már-már úgy nézett ki, hogy teljes kudarcba fullad, de hála eszének és leleményességének, végül mégis sikerrel járt.

Most már biztonságban van! Megsemmisítette a negatívokat és a fényképeket. A két zsarolót elhallgattatta. És hagyott ott néhány bizonyítékot, amely a rendőrség számára kétségtelenné teszi, hogy a lányt Joe Kerr ölte meg. Egymillió ember közül talán ha egy akad, aki véghez tudja vinni mindazt, amit ő véghezvitt! Egymillió közül? Nevetséges! Ezt csak ő tudja végigcsinálni!

A kikötő túloldalára ért, ahonnan látta Ginette csónakját, leült egy kikötői cölöpre, és várta a lányt. Már

csak húsz perc volt hátra, és ekkor döbbent rá, hogy mennyire várja a találkozást Ginette-tel.

Épp le akart telepedni és rágyújtani egy cigarettára, amikor egy magas, keménykötésű férfi lépett hozzá, és megállt előtte.

– Mr. Jay Delaney? – kérdezte a férfi.

Jay megmerevedett. Hirtelen, valahol mélyen, jeges félelem hasított belé. A férfin látszott, hogy rendőrtiszt, és Jay a rémülettől egy pillanatig szóhoz sem tudott jutni.

Majd azt mondta: – Igen, miről van szó?

– Rendőrtiszt vagyok – mondta a férfi – Devereaux felügyelő szeretne néhány szót váltani önnel, uram. Ha lenne olyan szíves velem fáradni…

Mégis elrontott valamit? – töprengett Jay, és a szíve erősen kalapálni kezdett. Meglátták, amikor elhagyta a Beau Rivage Hotelt?

– Kérem, közölje a felügyelő úrral, hogy felkeresem, amint visszatértem a hotelba – mondta, és tisztában volt vele, a hangja mennyire mesterkélt. – Most találkoznom kell valakivel. Csak két óra után érek vissza.

A detektív bocsánatkérő mozdulatot tett.

– Nagyon sajnálom, uram, de az ügy sürgős. A felügyelő úr nem fogja sokáig feltartani. Kocsival vagyok – azzal egy néhány méternyire parkoló fekete kocsi felé intett.

A kocsi mellett egy másik detektív állt, és lassan elindult Jay felé.

Jay felállt.

– Nos, rendben, de meg kell mondanom, hogy ez felháborító eljárás.

A gondolat, hogy elkerüli Ginette-et, egészen felbőszítette, és a harag elfojtotta benne a fellobbanó félelmet.

– Nagyon sajnálom, uram – mondta a detektív tompa, személytelen hangon.

Jay odament vele a kocsihoz, és beült a hátsó ülésre. A detektív melléült. A másik detektív pedig a kormányhoz, és kihajtott a kikötőből, végig a Croisette-en, egészen a Plaza Hotelig.

Útközben nem hangzott el egy szó sem. Jay kibámult az ablakon, feszült volt és mérges, de már túljutott az első riadalmon.

Ha látták kijönni a Beau Rivage Hotelból, akkor nem valószínű, hogy a Plazába vinnék, de mindenesetre nem árt, ha óvatos. Ez a Devereaux felügyelő nem bolond. Nem küldött volna érte két detektívet, ha nem valami komoly ügyről lenne szó – de miről?

A kocsi megállt néhány méternyire a Plazától, a két detektív kiszállt, és kinyitották az ajtót Jaynek.

– Gondolom, jobb, ha egyedül megy be, uram – mondta az egyik. – Nincs értelme felkelteni a sajtó kíváncsiságát. A felügyelő urat az igazgatóhelyettes irodájában találja.

– Köszönöm – mondta Jay.

Elindult a Plaza felé, és tudta, hogy a két nyomozó lassan követi.

Tehát mégsem olyan komoly az ügy, gondolta. Ha tényleg azt hinnék, hogy én öltem meg a lányt, akkor nem engednének ki a kezük közül. De azért nem árt az óvatosság. Lehet, hogy ez csak trükk, amivel az éberségemet akarják elaltatni.

Belépett a Plaza halijába, amely most majdnem üres volt. Az emberek többnyire még a vetítésen voltak. Jay átvágott a hallon, az igazgatóhelyettes irodájához ment, bekopogott, lenyomta a kilincset, és belépett.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

I

Devereaux felügyelő a kölcsöníróasztala mögött ült, és egy szendvicset rágcsált. Nem evett egy falatot sem, amióta belekezdett ebbe az ügybe, és most már éhes volt.

– Remélem, megbocsát, uram – mondta, amint Jay belépett. – Nem volt időm vacsorázni. – Sajnálkozva tette le a félbehagyott szendvicset a mellette levő tányérra, majd elővette a zsebkendőjét, és megtörülte a kezét. – Bocsánatát kell kérnem a zavarásért is.

– Tizenkettőkor randevúm van – vágta rá Jay, és az íróasztalon álló órára nézett. Öt perc múlva tizenkettő. – Megengedi, hogy telefonáljak? Nem szeretek senkit sem megvárakoztatni.

– Természetesen – mondta Devereaux, és Jay elé tolta a készüléket. – Csupán öt perc lesz ez az egész.

Jay fogta a telefonkönyvet, és gyorsan kikereste a La Boule d'Or számát. A számot aztán megadta a központosnak. Nem vette észre, hogy közben Devereaux fogta a ceruzáját, és fölírta a számot a mappájába.

Ginette vette fel a kagylót.

– Itt Jay – mondta a fiú. – Igazán sajnálom, de közbejött valami, feltartanak. Valószínűleg nem tudok…

– Semmi baj – vágott közbe a lány. – Éppen én is hívni akartam. Én sem tudok menni. Most kaptuk a hírt, hogy apám fivére nagyon beteg, ezért az apám elutazott St. Tropez-ba, hogy vele lehessen. Nem hagyhatom itt a kávéházat.

– Értem. Igazán sajnálom. Hát akkor holnap. Holnap felkeresem – mondta Jay Devereaux-ra pillantva, aki a szendvicsét rágcsálta, és látszólag egyáltalán nem figyelt a beszélgetésre.

– Jó, várom. Én is nagyon sajnálom.

– Akkor holnap.

– Igen.

Holnap, gondolta Jay, amint letette a kagylót. Hirtelen az a holnap nagyon távolinak tűnt.

– Attól tartok, hogy tönkretettem az estéjét, uram – mondta Devereaux.

– Semmi baj – mondta Jay bosszúsan. – Nos? Miről van szó?

Devereaux befejezte a szendvicset. Ismét elővette a zsebkendőjét, és megtörölte a kezét.

– Van itt valami a reggeli vallomásával kapcsolatban, amit szeretnék megbeszélni önnel. – Levett a jegyzethalom tetejéről egy papírlapot.

– Ma reggel azt mondta, hogy a tengerparti beszélgetés után nem látta többé Balu kisasszonyt – tehát miután elhagyta a strandot, nem találkoztak. Ezt mondta?

Szóval erről van szó, gondolta Jay. A gyöngysor. Ez az ember nem bolond. Rögtön kiszúrta azt a nyelvbotlást. Ebből azonban ki lehet mászni. Pánikra semmi ok.

– Igen, pontosan ezt mondtam – szólt, és a sötétkék üveg jóvoltából nyugodtan Devereaux szemébe nézhetett.

– Egy kicsit később megkértem, hogy írja le azt a gyöngysort, amit a kisasszony viselt.

Jay bólintott.

– Emlékszem, és én le is írtam – mondta csöndesen.

Látta, hogy Devereaux meglepetten felhúzza a szemöldökét.

– Nagyon pontosan leírta – mondta Devereaux. – Megnézné, kérem, ezt a fényképet?

Átadott Jaynek egy fényképet, amely Lucille Baluról készült a tengerparton.

Jay jól megnézte a képet. A lány természetesen nem visel gyöngysort, állapította meg. Igazán gyors munka volt, a felügyelő hamar észrevette.

A fiú letette a fényképet, és kérdőn nézett a felügyelőre.

– Nos?

– Önnek nem tűnik fel semmi ezen a képen, monsieur?

– Nem, azt hiszem, nem – mondta Jay, majd előrehajolt, és ismét megnézte a képet. – Van rajta valami különös?

– A kisasszony nem visel semmit a nyakában – mondta Devereaux, és a hangja élesebb lett.

Jay hátradőlt a székben.

– Ebben nincs semmi különös. Engem inkább az lepne meg, ha a tengerparton viselne ilyesmit.

Devereaux mély levegőt vett.

– Ön azt mondta, uram, hogy látta a gyöngysort. Azt is mondta, hogy a kisasszonnyal utoljára a tengerparton találkozott. Hogyan láthatta a gyöngysort, ha akkor nem viselte?

Itt a pillanat, gondolta Jay. Most meg kell győznöm, különben ez a dolog még veszélyes lehet.

Néhány másodpercig döbbenten meredt a felügyelőre.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy egy ilyen nyilvánvaló dolog miatt hiúsította meg a találkozómat? – kérdezte. – Azt én soha nem mondtam, hogy viselte a gyöngysort. Leírni viszont leírtam, mert amíg beszélgettünk, véletlenül kiesett a strandtáskájából, én meg fölvettem, és visszaadtam. Emlékszem, még mondtam is neki, hogy igazán csinos darab. Ezt akarta tudni?

Devereaux elgondolkodva beletúrt a hajába, majd bosszúsan megvonta a vállát. A magyarázat olyan egyszerű és olyan kézenfekvő volt, hogy most ostobán érezte magát.

– Köszönöm, uram. Kérem, bocsásson meg. Attól tartok, hogy fölöslegesen zaklattam, de minden vallomást ellenőriznem kell. Remélem, megérti.

Jaynek nagy erőfeszítések árán sikerült közömbös arcot vágnia, miközben belül csak úgy áradt szét benne a győzelem mámora. Sikerült! Sikerült átverni! Milyen könnyen ment! Ezt megint a találékonyságának és a nyugodt idegeinek köszönheti, és most – most már teljes biztonságban van!

– Semmi baj – mondta. – Természetesen megértem. Hát akkor… – Felállt. – Van még valami?

Devereaux szintén felállt.

– Nincs, uram. Igazán nagyon sajnálom…

– Semmiség – mondta Jay. – Örülök, ha segíthetek. – Elhallgatott, majd folytatta: – Van már gyanúsított?

Devereaux megvonta a vállát.

– Még csak a nyomozás elején tartunk. Immár harminc éve foglalkozom gyilkossági ügyekkel, és tapasztalataim szerint csak kevés gyilkosnak sikerült megmenekülnie. Mindig akad egy banánhéj, amin végül is elcsúsznak. Általában akkor sikerül elkapni őket, amikor meg vannak győződve arról, hogy biztonságban vannak. Én türelmes vagyok. Kérdéseket teszek fel. A válaszokat leírom. Ellenőrzöm a vallomásokat. Mindössze ennyit teszek. Általában a gyilkos maga árulja el önmagát. Egy gyilkossági ügy kiderítése csupán egyszerű türelemjáték.

Nos, ezúttal, gondolta Jay, csalódni fogsz, barátocskám. Lehetsz te a világ legtürelmesebb embere, akkor sem sikerül kivárnod, hogy még egy hibát elkövessek.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és Devereaux a kagyló után nyúlt.

– Elnézést, uram – mondta. – Nem akarom tovább feltartani.

– Köszönöm – mondta Jay, és egy biccentéssel kiment a szobából.

Guidet telefonált, és a hangjából ítélve nagyon izgatott volt. Elmondta Devereaux-nak. hogy megtalálták Joe Kerrt a Beau Rivage Hotelban.

– Már épp itt volt az ideje – mordult fel Devereaux. – Vigyék be a központba. Rögtön ott vagyok. Tett vallomást?

– Jobb lenne, ha idejönne, felügyelő úr – mondta Guidet, a helyzet drámaiságának megfelelő hangon. – Kerr halott.

Devereaux megmerevedett.

– Halott?

– Igen. Biztosan ő a mi emberünk. A zsebében találtam egy kék gyöngyöt. És egy vörös függönyzsinórral akasztotta fel magát – a hotelból hiányzó zsinórral.

Devereaux nem adta meg neki azt az örömet, hogy döbbentnek hallja a hangját.

– Azonnal ott vagyok – mondta, és letette a kagylót.

II

Amint Jay átment a hallon a lifthez, meglátta Sophiát, aki akkor lépett be apja és négy másik férfi társaságában. A férfiak megálltak, hogy elköszönjenek Sophiától, mielőtt mindannyian, apjával együtt, elindulnak a bár felé.

Sophia észrevette Jayt, és együtt léptek be a liftbe. Felmentek a második emeletre, anélkül hogy egy szót is

váltottak volna egymással, mert tisztában voltak vele, hogy a liftes mindvégig Sophiát nézte titkolt csodálattal.

Amikor kiszálltak a liftből, és Jay már a lakosztály ajtaját nyitotta, Sophia csak akkor szólalt meg feszült, fojtott hangon: – Nos? Mit csináltál?

– Elintéztem a dolgot – mondta Jay, miközben kinyitotta az ajtót, és udvariasan félreállt. – Úgy, ahogy megígértem.

Sophia belépett a nappaliba, a bárszekrényhez ment, töltött magának egy brandyt, jégkockát dobott bele, és egy kis szódát is tett hozzá.

Míg Sophia az italt készítette, Jay becsukta az ajtót, majd az egyik fotelhoz ment, és leült.

Sophia megfordult, és egyenesen az arcába nézett.

– De hogyan? Az isten szerelmére! Ne játszd már ezt a titokzatosdit! Mit csináltál?

Milyen feszült! – gondolta Jay. Akármilyen értelmes, azért ezt a dolgot nem tudta volna így elintézni, ahogy én. Vagy élete végéig fizette volna ezt a két zsarolót, vagy feladja, és hagyja, hogy letartóztassák. Az, hogy elnémítsa őket, soha eszébe se jutott volna.

– Elrendeztem a dolgokat, Sophia – mondta. – Most már minden rendben van.

Az önelégült mosoly láttán Sophia legszívesebben pofon vágta volna a fiút, de erőt vett magán.

– Ne beszélj őrültségeket! – mondta mérgesen. – Hogy lehetne minden rendben? Az a kettő…

Jay felemelte a kezét.

– Azt mondtam, hogy elrendezem a dolgokat, és el is rendeztem. A fényképek és a negatívok megsemmisültek. Én magam semmisítettem meg mindet.

Sophia rámeredt.

Volt a fiún valami, amit eddig még soha nem látott rajta. Itt ez az önelégült mosoly, de ami igazán zavarta, az a pimasz magabiztossága volt.

Belekortyolt a brandybe, majd leült, és rosszalló tekintettel Jayre nézett.

– Megsemmisítetted mindet? De hogyan?

– Elmentem a hotelba – mondta könnyedén. – Beszéltem azzal a nővel. Persze nehéz eset volt, de nem ért felkészületlenül. A zsarolók általában gyávák. Ráijesztettem a nőre, és ráijesztettem Kerr-re is. Rögtön odaadták a fényképeket meg a negatívokat, én meg mindet elégettem.

– Te? *Te* ijesztettél rá arra a nőre? Én ezt nem hiszem! – Sophia gúnyos hangja úgy felbőszítette Jayt, hogy belevörösödött. – Pont egy hozzád hasonló zöldfülű fog ráijeszteni egy ilyen nőre!

– Nem hiszed? – Jay arcán merev mosoly ült. – Nem állítom, hogy könnyű volt, de mégis megtettem. – A farzsebébe nyúlt, és elővette a borotvát. Kinyitotta, és hagyta, hogy a pengén megcsillanjon az olvasólámpa fénye.

Sophia ijedten felszisszent.

– Látod? Még te is megijedtél – mondta Jay halkan. – Fura, az emberek általában megrémülnek az éles acél látványától. Ezzel ijesztettem rájuk. Meg is volt a hatása.

Sophiát enyhe rosszullét fogta el. Ahogy a fiú ott ült sápadt arccal, szemén a sötét üveg és az ajkán kegyetlen mosoly, s a kezében fogta a borotvát, iszonyatosan veszélyesnek látszott.

– Tedd el azt a vacakot! – mondta fojtott hangon.

Jay becsukta a borotvát, és elkezdte ütögetni vele a térdét.

– Szóval nincs miért aggódnod, Sophia. Akár el is felejtheted az egészet.

– Te eszeveszett őrült! Még ha oda is adták neked a fényképeket meg a negatívokat, attól még nyugodtan elmehetnek a rendőrségre, és elmondhatják nekik! – tört ki Sophia mérgesen.

Jay arca megrándult.

– Persze te mindig csak magadra gondolsz, Sophia – mondta –, de azért biztos lehetsz benne, hogy minden rendben lesz. Nem fognak beszélni. Ezt megígérhetem neked.

– Mitől vagy ilyen biztos benne?

– Tudom, és kész. – Elhallgatott, és egy kicsit oldalra billentette a fejét. – Nyugodtan elfelejtheted az egészet. Érted? Jobban tennéd, ha megfeledkeznél az egészről.

Sophia megmerevedett. Hanghordozása kifejezetten ellenséges volt.

– Most rajtam a sor, engem akarsz megfélemlíteni? – kérdezte.

Jay arcán ismét megjelent a szokásos üres mosoly.

– Végül is, Sophia, ebben az ügyben most már te vagy az egyetlen, aki árthat nekem. A másik kettő nem teheti, és te vagy az egyetlen, aki még tud a dologról. Ha te nem jössz vissza akkor délután, akkor minden remekül ment volna, ez azonban egy kicsit beárnyékolja a kettőnk közti viszonyt, igaz?

– Szeretném, Jay, ha tisztáznánk valamit – mondta Sophia. – Te most fenyegetsz engem?

Jay kinyitotta a borotvát, és mereven bámulta a csillogó pengét.

– Nem hiszem, hogy fenyegetésre lenne szükség, hiszen te okos vagy – mondta. – Végül is ha feladnál engem, akkor kénytelen lennék téged mint bűntársamat bevonni ebbe az ügybe. Nem hiszem, hogy börtönbe kívánkoznál, vagy igen?

Sophia olyan dühbe gurult, hogy egyszerre minden óvatosságról megfeledkezett.

– Hát ide figyelj, te kis hülye őrült! – mondta mérgesen. – Csak nem képzeled, hogy simán megúszhatod ezt a szörnyűséget?

– Azt hiszem, korábban már említettem – mondta merev arccal –, hogy nem vagyok őrült. És meg fogom úszni. Persze te már szépen kigondoltad, hogy mi lesz a leghelyesebb. Semmi kétség, az a terved, hogy amint elhagytuk Franciaországot, elmondod apának, és meggyőzöd, hogy engem tegyen be egy intézetbe, de figyelmeztetlek, hogy én nem fogok elmenni semmiféle intézetbe. Akkor inkább feladom magam a rendőrségen, de egyúttal feladlak téged is.

– Csak nem gondolod, hogy szabadon mászkálhatsz az után, amit tettél? – kérdezte Sophia. – Elmebeteg vagy. Speciális kezelésre van szükséged. Hiszen ezt a szörnyűséget bármikor újra megteheted.

Ekkor az a belső hang hirtelen suttogni kezdett Jaynek.

– Jobb lenne, ha meghalna – mondta neki a hang. – Biztonságosabb. Ha ő is eltűnik az útból, akkor nem tudja meg soha senki. Nem bízhatsz meg benne. Előbb-utóbb el fogja mondani apának. Most itt vagy vele egyedül. Egészen könnyen el lehet intézni. Egyszerűen annyit kell csak tenned, hogy fejbe kólintod, leveszed a ruháját, és beteszed a kádba.

Azt fogják hinni, hogy megcsúszott, beverte a fejét a csapba, és belefulladt. Gyakran előfordul ilyen baleset. Most tedd meg. Van időd. Apa legjobb esetben egy félóra múlva jön fel.

Jay a karórájára pillantott. Húsz perc múlva egy. Elég lesz az idő.

– Többé nem teszek ilyet, Sophia – mondta, és a hangja egyszerre meglágyult. – Úgy érzem, most teljesen rendbe jött az idegrendszerem. De ha ez téged megnyugtat, hajlandó vagyok elmenni egy orvoshoz, és beszélek vele. Megértem, nem akarod, hogy továbbra is veled meg apával éljek. Hajlandó vagyok egyedül élni, ha ráveszed apát, hogy vegyen nekem egy lakást.

Jay látta, hogy Sophia habozik, majd megszólalt: – Ha hajlandó vagy alávetni magad egy alapos vizsgálatnak, és tartani magad majd az orvos utasításaihoz, akkor többé egy szót sem szólok az egészről. – Tett egy kis mozdulatot a kezével. – De neked segítségre van szükséged, valamilyen kezelésre, hogy rendbe hozzon.

– Látod? – suttogta a hang. – Azt hiszi, hogy őrült vagy. Addig nem lehetsz biztonságban, amíg el nem tetted az útból.

Sötét szemüvege mögül lopva körülnézett a szobában, hogy keressen valamit, amivel fejbe ütheti.

Nem volt lelkiismeret-furdalása amiatt, hogy megöli. Sophia ezt csak magának köszönheti. Nem is tud másra gondolni, csak magára. Azért sohasem segített volna, mert őt félti. Csak azért segített, mert saját magát, társadalmi helyzetét és apa hírnevét félti.

Először meg kell nyugtatnia, aztán, amikor elaltatta az éberségét…

– Nos, rendben, Sophia – mondta, amint szemével végre ráakadt arra a tárgyra, amelyet keresett. Egy súlyos, ezüst levélnehezék volt az, amelyet apja mindig magával hurcolt. Most is ott állt az íróasztalon. Ez a lehető legjobb. Csak óvatosnak kell lennie, nehogy túl erősen üssön, de az ütésnek azért elég erősnek kell lennie ahhoz, hogy elveszítse az eszméletét. – Azt hiszem, szeretném, ha rendbe

hoznának, ahogy te mondtad. Ami azt illeti, megkönnyebbülnék, ha lenne valaki, akivel bizalmasan beszélhetek, és annak meg csak örülnék, ha külön élhetnék apától. Gondolod, hogy meg tudod győzni arról, hogy lakást vegyen nekem?

– Azt hiszem.

Szerette volna, ha Sophia egy kicsit nyugodtabb. Zavarta, hogy annyira figyeli. Persze Sophia rettentő érzékeny a legkisebb változásra is. Azt azért csak nem találta ki, hogy ő mit forgat a fejében?

Nem szabad hibáznia, gondolta. Lépéseket, hangokat hallott, amint az emberek elmentek a lakosztály ajtaja előtt. Úgy kell csinálni, hogy ne tudjon sikítani.

– Tehát, Sophia, ha ezeket a feltételeket elfogadom – mondta –, akkor nem árulsz el?

Sophia felállt, és a brandyt, amelyből szinte alig ivott, letette az asztalra.

– Most már fáradt vagyok, Jay. Majd holnap megbeszéljük. Megyek, lefekszem.

Jay is felállt, és odasétált az íróasztalhoz.

– Még nem ittad meg az italodat – mondta, miközben ujjai bezárultak a levélnehezék körül.

– Már nem kell. Jó éjszakát, Jay.

Jay Sophiára pillantott.

Sophia már elérte a hálószobája ajtaját.

Biztosan érez valamit, gondolta Jay. Egyszer sem fordított nekem hátat.

– Bocsáss meg, Sophia – mondta. A levélnehezéket a kezében rejtegetve lassan elindult felé. – Bárcsak meg se tettem volna. Akkor azonban ez számomra fontosnak tűnt. Rendbe fogok jönni. Számítok rád, ugye, segítesz nekem.

Jay érezte, hogy nő benne a düh, mert Sophia minderre egyáltalán nem reagált.

Csak állt a hálószoba ajtajában, és éberen figyelte őt.

– Jó éjszakát, Jay – mondta, és mielőtt a fiú odaért volna, belépett a szobájába, és gyorsan becsukta az ajtót az orra előtt. Jay hallotta, amint a kulcs elfordul a zárban.

Egy-két másodpercig ott állt mozdulatlanul, majd csöndesen a külső folyosóra nyíló ajtóhoz lopakodott, és kulcsra zárta.

Lehetséges, hogy Sophia elfelejtette bezárni a szobája és apa szobája közti ajtót?

Halk léptekkel átment a nappalin, és kinyitotta apja szobájának ajtaját. Az ajtót nyitva hagyta, hogy lásson, és a Sophia szobájába nyíló ajtóhoz ment. Rátapasztotta a fülét, és hallgatódzott. Hallotta, hogy Sophia mászkál odabenn. Ránézett az órájára: tíz perc múlva egy. Kezd kifutni az időből.

Kezét a kilincsre tette, és nagyon lassan elkezdte lenyomni. Végtelennek tetszett az az idő, míg a kilincs végre engedett.

Bezárta volna ezt is?

Puhán meghúzta az ajtót, és amikor érezte, hogy az megmozdul, akkor leállt, és arcán győzelemittas vigyor jelent meg.

Ismét fülelni kezdett.

Hallotta, hogy Sophia megköszörüli a torkát, majd letesz valamit a toalettasztalra.

Jay résnyire nyitotta az ajtót, jobb keze olyan szorosan markolta a levélnehezéket, hogy az ízületei egészen elfehéredtek.

Most már belátott a szobába.

Sophia már levette az estélyi ruháját, és most épp a harisnyáját tolta le.

Jay felmérte a kettőjük közti távolságot. Túl nagy. Sophiá-nak lenne ideje felpattanni és sikítani.

Jay figyelte, amint mostohaanyja magára vesz egy köntöst, majd alatta kikapcsolja a harisnyatartóját, és egy székre dobja, aztán bemegy a fürdőszobába.

Hallotta, hogy folyik a víz a fürdőkádba.

Jobb lesz megvárni, míg beszáll a kádba, gondolta. Felrémlett benne, hogy amikor Sophia beül a kádba, akkor az ajtónak háttal lesz.

Neki csak annyi a dolga, hogy hangtalanul belopódzik, és fejbe veri, mielőtt egyáltalán észrevenné őt.

Jay várt, alig kapott levegőt, és erősen kalapált a szíve. Az órájára pillantott. Három perc múlva egy. Az idő, amíg biztonságosan cselekedhet, egyre csak fogy.

Megmerevedett, amikor meghallotta, hogy odabenn elzárták a vizet, majd meghallotta azt a félreismerhetetlen csobbanást.

Most már biztosan benn van a kádban!

Jay ajka a szokásos üres mosolyra húzódott, amint kinyitotta az ajtót és hangtalanul átosont a hálószobán a fürdőszoba ajtajához.

Kezét a kilincsre tette, lenyomta, és gyengén belökte.

Az ajtó hangtalanul kinyílt.

III

Mocskos története során a Beau Rivage Hotel még soha nem volt ilyen csöndes és sötét, mint most, amikor Devereaux felügyelő kocsijával odaérkezett.

A bejárat előtt kisebb tömeg ácsorgott, és három izzadó csendőr próbálta visszatartani őket.

Guidet közvetlenül a sötét bejáratnál állt, és most kijött Devereaux elé.

– Miért van ilyen sötét? – kérdezte Devereaux, miközben az épület sötét körvonalait nézte.

– Kiégett a biztosíték. Hiába teszünk be új biztosítékot, azt is rögtön kivágja – Guidet kissé ingerültnek tűnt. – Már hívattam egy villanyszerelőt, hogy ellenőrizze a vezetéket. Addig gyertyával kell világítanunk.

– Tehát Kerr halott? – mondta Devereaux, amint belépett a hallba.

– Igen, halott – mondta Guidet. – Felakasztotta magát.

A recepciónál pislákoló öt gyertya sárgás fényt vetett Madame Brossette kövér testére, amely a lépcső alján feküdt, pontosan ott, ahová zuhant.

– A mindenit! – kiáltott fel Devereaux, és csodálkozva megtorpant. – Itt meg mi történt?

– Nyilván megtalálta Kerrt, elkezdett rohanni lefelé, hogy hívja a mentőket, és leesett – mondta Guidet egykedvűen. – A lépcső életveszélyesen meredek. Így legalább attól megmenekült, hogy összeütközésbe kerüljön velünk. Szántszándékkal félrevezetett minket, hazudott, amikor megkérdeztük tőle, hogy itt van-e Kerr.

Ekkor belépett a rendőrorvos, dr. Mathieu. A földön fekvő testhez ment, és gyorsan megvizsgálta.

– Eltörött a nyaka – mondta Devereaux-ra nézve. – Ekkora súly… és egy ilyen esés… – Azzal vállat vont.

– És Kerr? – kérdezte Devereaux.

– Fenn van.

Guidet bekapcsolt egy erős fényű zseblámpát, és felvezette Devereaux-t a keskeny lépcsőn.

– Tehát egész idő alatt itt volt – mondta Devereaux, amint belépett a tisztítószeres szekrény mögötti szobába. – Nem csoda, hogy nem találtuk.

Lemont már a szobában volt, és meggyújtott néhány újabb gyertyát.

Guidet zseblámpájának fényét Joe Kerr-re irányította.

Joe a skarlátvörös zsinóron lógott, amely az ajtó hátulján levő kampóhoz volt erősítve. Hosszú, csontos lábai felhúzva csüngtek, és így testének súlya megfeszítette a zsinórra kötött siklóhurkot. Vörös arca immár halvány mályvaszínű volt; felhúzott ajkai megmerevedtek, arcán rémület ült.

– A hiányzó függönyzsinórral akasztotta fel magát – mondta Guidet. – Átkutattam a zsebeit. Az egyikben találtam egy kék gyöngyöt. – Az éjjeliszekrényhez ment, és a gyöngyre mutatott. – Ez a lány gyöngysorából való.

Devereaux a gyöngyre pillantott, majd vissza Joe-ra.

– Nincs beismerő vallomás vagy búcsúlevél?

– Semmi. – Guidet felemelte a félig üres whiskysüveget. – Úgy tűnik, elég sokat ivott.

– Nos úgy látszik, nem vitás, hogy ő ölte meg a lányt, és részeg bűntudatrohamában felakasztotta magát – mondta Devereaux.

Miközben beszélt, kigyulladt a lámpa.

– Na! Mindjárt más – mondta Guidet. – Lefényképeztetem a holttestet, aztán elvitetem.

Devereaux bólintott. Fáradt volt, de ugyanakkor elégedett is. Az ügy szépen tisztázódott.

– Kíváncsi vagyok, miért tette – mondta. – Tudja, Guidet, egy kicsit túl egyszerűnek tűnik, de ez is előfordul. Az ember olykor azt hiszi, hogy egy nehéz üggyel van dolga, és akkor egyszerre megoldódik magától. Persze azért nem árt, ha biztosra megyünk. Vegyenek „tőle ujjlenyomatot. Lássuk, vajon egyezik-e azzal, amelyet a másik gyöngyön találtunk.

Guidet megvonta a vállát.

– Rendben, bár nem hiszem, hogy kétséges lenne – ő a mi emberünk.

Lemont, aki lement, hogy felhozza a rendőrségi fotóst, most a fotóssal a nyomában visszatért.

Devereaux kiment a folyosóra, hogy helyet adjon a fényképésznek a munkájához.

Ekkor a lépcsővel szemközti szobából egy férfi lépett ki fém szerszámosládával a kezében. Amikor meglátta Devereaux-t, megtorpant.

– Ezért égett ki mindig a biztosíték, monsieur – mondta, és átadott Devereaux-nak egy tízfrankost. – Rá volt csavarva a foglalatra, itt, ebben a szobában.

Devereaux megköszönte. Amikor a villanyszerelő elment, Devereaux magához intette Lemont-t.

– A biztosíték még az előtt égett ki, hogy hallotta lezuhanni az asszonyt, vagy utána?

– Néhány perccel utána. Akkor égett ki, amikor megnéztem a holttestet. Azt hiszem, valaki az ittragadt férfiak közül tehette, hogy el tudjon tűnni. Amint sötét lett, mind megrohanták a kijáratot. Francau egyszerűen képtelen volt bárkit is megállítani.

Devereaux elvigyorodott.

– Meg tudom érteni őket.

A tízfrankost a zsebébe pottyantotta.

Dr. Mathieu jött fel a lépcsőn.

– Itt van egy újabb páciense, doktor – mondta Devereaux. – Nézze meg. Majdnem biztos, hogy ő ölte meg azt a szerencsétlen lányt.

Dr. Mathieu bólintott, majd bement a takarítószeres szekrény mögötti szobába. A fotós már elkészült, Guidet és Lemont pedig az ágyra tették Joe testét.

Tíz perc múlva Mathieu töprengő arccal kijött a folyosóra.

– Nos? – kérdezte Devereaux, aki a falnak dőlve cigarettázott, és vágyakozva gondolt az ágyára.

– Be kell vitetnem a hullaházba, felügyelő úr. Alaposabban meg akarom nézni. Van itt néhány dolog, ami gondolkodóba ejt. Például egy zúzódás a háta közepén. Egészen friss zúzódás, tudni szeretném, hogyan szerezte. Láttam én már ehhez hasonló zúzódásokat, ezek általában úgy keletkeznek, hogy valaki a térdét nagy erővel benyomja a két lapocka közé.

Devereaux megmerevedett.

– Úgy érti, hogy nem öngyilkosságról van szó? Hogy valaki megfojtotta?

Mathieu megvonta a vállát.

– Nem tudom, de ez a zúzódás nyugtalanít.

– És van még valami?

– Emlékszik, azt mondtam, hogy bőrmaradványokat találtam a lány körme alatt, ami arra utal, hogy a gyilkost erősen megkarmolta. Ennek az embernek a testén azonban nincsen karmolás.

Devereaux kezével egy elkeseredett mozdulatot tett.

– Biztos abban, hogy a lány megkarmolta a gyilkost?

– Semmi kétség.

– És ezen a férfin nincs semmiféle karmolás?

– Nincs.

Devereaux és Guidet egymásra néztek.

– Az ujjlenyomatok?

– Most ellenőrzik.

Amikor dr. Mathieu elindult lefelé a lépcsőn, Devereaux kivette a zsebéből a tízfrankost, és rámeredt, majd magához hívta Lemont-t.

– Maga figyelte a hotelt. Nem látott egy férfit egyedül bejönni?

Lemont megrázta a fejét.

– Nem, felügyelő úr. Ide minden férfi nővel jött be.

Ekkor jött ki az ujjlenyomat-szakértő a folyosóra.

– Az ujjlenyomat, amely a Plaza 30-as lakosztályában talált gyöngyön van, nem egyezik meg Kerr ujjlenyomatával.

Devereaux csöndben elkáromkodta magát az orra alatt, majd elgondolkodott.

– Menjen be abba a szobába – mondta, és a lépcsővel szemközti szobára mutatott –, és ellenőrizze a villanykörtén található ujjlenyomatokat.

Az ujjlenyomat-szakértő végigment a folyosón, és belépett abba a szobába, amelyben Jay rejtőzködött.

Ezután hosszú várakozás következett, miközben Devereaux továbbra is a falnak támaszkodva dohányzott, az arcát azonban már komor ráncok barázdálták.

Guidet és Lemont a komor barázdákban felismerték a jeleit, hogy a felügyelő ingerlékeny és fáradt, ezért mindketten inkább csöndben maradtak.

Néhány perc múlva az ujjlenyomat-szakértő kijött a szobából.

– Jól sejtette, felügyelő úr. Találtam a villanykörtén egy ujjlenyomatot, amely megegyezik a gyöngyön levővel.

Devereaux ledobta félig szívott cigarettáját a padlóra, és indulatosan eltaposta.

– Tehát még nem oldottuk meg az ügyet – mondta. – Éreztem, hogy ez a megoldás túl egyszerű. Nos, rendben. Akkor újból kezdjük. Most már legalább annyit tudunk, hogy bárki hagyta ott azt az ujjlenyomatot, ő a mi emberünk. Nem lesz nehéz megtalálni. – Magához intette Guidet-t. – Jöjjön velem. Visszamegyünk a Plazaba, és elölről kezdjük.

Lemont figyelte, amint a két férfi lemegy a lépcsőn, majd elővett egy csomag cigarettát, rágyújtott, és élvezettel leszívta a füstöt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

I

Sophia hátát a falnak támasztva figyelte, amint csendesen kinyílik a fürdőszoba ajtaja.

Feszült volt, az arca merev, sápadt, és visszafojtotta a levegőt, de mégis inkább kíváncsiság volt benne, mint félelem.

Beszélgetés közben megérezte a hirtelen változást Jayben, és gyanította, hogy a fiú meg fogja próbálni elhallgattatni. Úgy érezte, meg kell bizonyosodnia arról, hogy Jay mennyire veszélyes. Ha kiderül, hogy olyan veszélyes, amilyennek gondolja, akkor nem habozik tovább: elmondja Floydnak, és vállalja azt a kockázatot, hogy összeütközésbe kerül a rendőrséggel.

Még prostituáltként meg kellett tanulnia, hogyan bánjon különböző neurotikus esetekkel, hiszen volt vendégei közül néhány, akiről kiderült, hogy veszélyes, de Sophiának mindegyiket sikerült lecsendesítenie.

Az egy pillanatig sem fordult meg a fejében, hogy Jayt ne sikerülne leszerelnie, ezért szándékosan hagyta nyitva a Floyd szobájával közös ajtót, hogy lássa, Jay be mer-e jönni a szobájába.

Hogy saját biztonságáról is gondoskodjék, magával vitte a fürdőszobába azt a 25-ös automata pisztolyt, amelyet Floyd adott neki, amikor az év első felében egy isten háta mögötti helyen a Mau-Mau földön forgattak.

Sophia még sosem használt lőfegyvert, ezért Floyd többször is elsüttette vele a pisztolyt, hogy megtanulja

kezelni. De Sophia nem szerette a lövés zaját, így a pisztolyt eltette, mondván, amíg a dzsungelben forgatnak, Floyd mellett marad, ezért a lövést inkább rábízza, és ő majd sikoltozik.

Ha elutaztak, mindig magával vitte a pisztolyt, mert szeretett ránézni. A markolata gyöngyházból készült, és a monogramja arannyal volt belevésve.

A pisztolyt nem azért vitte magával a fürdőszobába, mert komolyan hitte, hogy szüksége lehet rá, inkább csak elővigyázatosságból. Ha Jay bemerészkedik a szobájába, biztosra vette, hogy rögtön meghunyászkodik, amint szembetalálja magát az ő éles nyelvével. Sophia még nem felejtette el, hogyan kell legorombítani egy férfit, bár hajmeresztő szidalmait már jó néhány éve nem használta.

Jay, amint szemtől szembe találta magát Sophiával, nyomban megtorpant. Mozdulatlanul, jobb kezét a háta mögé rejtve, egy kicsit félrebillentett fejjel állt az ajtóban, és bal keze még mindig a kilincset fogta. Legalább egy másodpercig farkasszemet néztek egymással, majd hideg, kemény hangon megszólalt Sophia: – Mit keresel itt?

Jay kidugta a nyelve hegyét, és megnyalta a száj t. Erről a mozdulatról Sophiának egy kígyó jutott az eszébe.

– Nagyon sajnálom, Sophia – mondta halkan, és a hangja olyan fenyegető volt, hogy Sophia megdermedt. – ígérem, nem fog fájni, és nagyon gyors leszek. Nem kellett volna ennyire beleütnöd az orrodat.

Sophia most már látta, hogy ennek a próbának nem lett volna szabad kitennie magát. A fagyos arckifejezés, a jobb szeme alatt rángatódzó izom. az összeszorított száj Jayt egy félelmetes idegennek mutatta.

– Ki innen! – kiáltotta. – Ha azonnal nem takarodsz ki innen, mindent elmondok apádnak!

A keskeny ajkak a szokásos üres mosolyra húzódtak.

– Ez nem valószínű, Sophia. Nem valószínű, hogy te ezt már bárkinek is elmondod.

Jay halkan belépett a fürdőszobába, és Sophia ekkor látta meg a fiú kezében a súlyos levélnehezéket.

– Jay! Figyelmeztetlek! Ha azonnal nem takarodsz innen, lelőlek! – kiáltott fel Sophia, majd felemelte a pisztolyt, és a fiúra szegezte.

Jay megtorpant, és a pisztolyra meredt.

– Gyerünk! Kifelé!

Ám a fiú ismét elindult felé, válla közé húzta a nyakát, és a levélnehezékkel egyensúlyozott a kezében.

– Jay!

A fiú már majdnem kartávolságnyira volt tőle. Úgy tűnt, nem is törődik a rászegezett pisztollyal. Valamit motyogott az orra alatt. Sophiának sikerült elkapnia néhány szót. – Sajnálom… bezárva egy otthonba… nagy tévedés… – Iszonyodva döbbent rá, hogy a fiút le kell lőnie. Felemelte a pisztolyt, Jay vállának szegezte, ám a pillanatnyi habozás végzetesnek bizonyult.

Jay abban a pillanatban, amikor Sophia meghúzta a ravaszt, előreugrott.

Az iszonyat e szörnyű másodpercének törtrésze alatt jött rá Sophia, hogy elfelejtette kibiztosítani a fegyvert. Látta, amint Jay keze villámgyorsan felemelkedik. Megpróbált kitérni előle, de túl későn mozdult.

Mintha a fejében vakító fény lobbant volna, amikor a levélnehezék a halántékát érte. A térde megroggyant, a pisztoly kihullott a kezéből, és a fürdőszoba padlójára esett, egyenesen Jay lába elé.

Jay gyorsan letette a levélnehezéket a fürdőszobai asztalra. Átnyúlt Sophia mozdulatlan testén, fölvette a pisztolyt, és betette a farzsebébe.

Nyugodt volt, mámoros és rendkívül magabiztos. Sietve felhajtotta az ingujját, majd Sophia fölé hajolt, és megvizsgálta a felszakadt, összezúzott bőrt a halántékán. Ezután hasra fordította, és levette róla a köntöst.

Folyton csak az járt a fejében, hogy milyen egyszerű volt. Most már semmi sem állhat az útjába. Ha Sophia is halott, akkor teljes biztonságban lesz.

Sophia csupasz, élettelen testét a fürdőkádhoz vonszolta, amely csak félig volt langyos vízzel. Föléhajolt, felemelte, majd becsúsztatta a vízbe úgy, hogy a feje a csap felé legyen.

Sophia egy kicsit megmozdult és nyöszörgött.

Jay gyorsan a kád másik oldalára ment, benyúlt a vízbe, és megfogta Sophia bokáját. Ajka merev, fagyos mosolyra húzódott, amint a bokáját felemelte és a testet maga felé húzta úgy, hogy Sophia feje és arca a víz alá kerüljön.

Érezte, hogy a nő lába azonnal megfeszül, és keményen kellett fognia, hogy meg tudja tartani ebben a helyzetben.

Miközben tartotta a testet, a lakosztályból egyszerre valami mozgás hallatszott. A zaj oka félreérthetetlen volt. Valaki bejött a lakosztályba, és nekiment egy széknek vagy valami nehéz dolognak.

Jay szíve majd kiugrott a mellkasából. Aztán mintha megállt volna, majd ismét olyan vad iramban kezdett verni, hogy majdnem megfulladt.

Hogy tudott ide bárki bejönni? Hiszen bezárta az ajtót! Ki lehet az – apa?

Sophia lábának kis reflexmozgásai megszűntek. Már nem zavarták a vizet a szájából feltörő kis légbuborékok sem.

Most már biztosan meghalt, gondolta kétségbeesetten. Legalább három perce a víz alatt van!

Aztán meghallotta az apja hangját.

– Hé, Sophia! Miféle dolog ez… csak úgy kizársz engem?

Jay a rémülettől majdnem elhányta magát. Gyorsan elengedte Sophia lábát, átrohant a kád másik oldalára, mostohaanyja hóna alá nyúlt, és kiemelte a fejét a vízből.

– Gyorsan! Segítség!

Nem ismert rá a saját hangjára. Valami vékony nyüszítésre emlékeztetett.

Aztán gyors léptek zaja hallatszott. A válla felett hátranézett, és látta, hogy az apja jelenik meg az ajtóban.

Bár rémült volt, kalapált a szíve és alig kapott levegőt, még így is felismerte apjának kegyetlen gyakorlatiasságát, amint rögtön cselekedni kezdett.

Apja arcán nyoma sem volt a rémületnek. Épp csak annyi ideig tétlenkedett, míg egy gyors pillantással felmérte a helyzetet, majd Jay mellé ugrott, félrelökte úgy, hogy a fiú megtántorodott, elkapta Sophiát, és megtámasztotta. Aztán kiemelte a fürdőkádból, a fürdőszoba padlója csak úgy úszott a víztől, és berohant vele a hálószobába.

Jay érezte, hogy keserű nyál gyűlik össze a szájában. Épp csak annyi ideje maradt, hogy elérjen a vécéig, és máris hányni kezdett. A vécé fölé görnyedt, rázta a hideg, piszok rosszul volt, és szégyellte magát, mert tudta, hogy mindez a puszta félelem műve.

– Gyere ide!

Apjának felcsattanó hangja térítette magához.

Megragadott egy törülközőt, megtörülte a száját és izzadó homlokát, majd bizonytalan léptekkel betámolygott a hálószobába.

Sophia hason feküdt a földön. Apja meg fölötte térdelt. Az arca kemény volt és határozott, villogott a szeme, amint a mesterséges lélegeztetés rutinmozdulatait végezte.

Sophia nyitott szájából, valahányszor Delaney megnyomta a hátát, kis vízsugár csordult ki.

– Szedd már össze magad, te istenverte hülye! – üvöltött rá az apja. – Hívd a hotelorvost! Hívd már gyorsan.

Jay kitántorgott a nappaliba. Remegő kézzel felemelte a kagylót, és amikor a központos beleszólt, rekedten azt mondta: – Az orvost! Gyorsan! Baleset történt!

Aztán visszaejtette a kagylót, a bárszekrényhez ment, kitöltött magának egy pohárba kétujjnyi whiskyt, és megitta.

Várt néhány percig, hogy megtépázott idegeit az alkohol rendbe hozza, majd bizonytalan léptekkel visszament Sophia hálószobájába.

Apja még mindig mesterséges légzést adott Sophiának, közben a válla felett hátranézett Jayre.

– Mi történt?

Jay eddig még soha nem hallotta az apját ilyen hangon beszélni. A szavak úgy hasítottak a levegőbe, akár az ostorcsapások.

– Biztosan elájult – mondta Jay rekedten. – Hallottam a sikoltást, majd egy loccsanást. Berohantam, és ott találtam a kádban.

– Hol van már az az átkozott doktor?

– Rögtön jön.

– Eredj, és hozd fel. Ne állj itt, mint egy faszent! Hozd ide!

Amint Jay visszament a nappaliba, kopogtatást hallott, majd az ajtó kinyílt. Akkor vette észre, hogy a kulcs a földön hever. Az apja nyilván idehívta a szobapincért, hogy engedje be. A pincér meg a saját kulcsával kilökte a kulcsot a zárból.

Táskával a kezében belépett a hotel orvosa.

– Ott benn – mondta Jay a nyitott ajtóra mutatva, majd amint az orvos bement Sophia szobájába, Jay csöndesen az ajtóhoz osont, és észrevétlenül belesett.

Halottnak kell lennie! – mondta magában. Biztos, hogy halott!

Az apja hangját hallotta: – Elájult a kádban, beverte a fejét, és a víz alá merült. Azt hiszem, a víz már jórészt kijött belőle. Tessék! Vegye át!

Ezután három gyötrelmesen néma perc következett.

Meghalt?

Jay dobogó szívvel támasztotta a falat, fülelt és várt.

Végül megszólalt az orvos: – Rendbe jön. Csúnya agyrázkódása van, néhány órán át még eszméletlen lesz, de rendbe jön. Egy hajszálon múlott. Ha nem alkalmazott volna mesterséges lélegeztetést…

– Hagyjuk! – szólalt meg nyersen Delaney. – Tegyük fel az ágyra. Szerezzen ápolónőket! Szerezzen be mindent, amire szüksége van. A pénz nem számít! Szeretem ezt a nőt, és nem akarom elveszíteni! Gyerünk…

Jay hosszú, mély lélegzetet vett. Szóval vesztett. Végül is ez az egész szerencsejáték. Kerr-rel meg azzal a kövér nővel szerencséje volt. És ha az apja csak egy perccel később jön be!

Most viszont a saját bőrét kell mentenie.

Sophia még néhány órán át eszméletlen. Abban biztos volt, hogy amint magához tér, azonnal elárulja őt, az apja

pedig átadja a rendőrségnek, ezért ha meg akar lépni, akkor azonnal cselekednie kell.

Aztán hirtelen ráébredt, hogy talán éppen ez az az élmény, amit annyira keresett. Nyomában lesz a rendőrség. Üldözni fogják. Eszére és találékonyságára kell majd támaszkodnia, hogy elmenekülhessen.

Nincs is izgalmasabb az embervadászatnál. Sőt bátorságának meg találékonyságának sem találhatna ki ennél jobb próbát.

Mire is van szüksége?

Természetesen pénzre, aztán ruhára, tisztálkodási dolgokra meg fegyverre.

Megérintette farzsebében a 25-ös automatát. Még szerencse, hogy ez nála van, gondolta. Akkor most először a pénz…

Ekkor az apja kijött a hálószobából. Az arcán verejték csillogott, fáradtnak látszott, de egyébként a megszokott, jéghideg, kegyetlen önmaga volt.

– Ez hajszálon múlott, Jay – mondta, majd a bárszekrényhez ment, és kevert magának egy whiskyt szódával. – Szegénykém, most már túl van a veszélyen. Irtó fura. Eddig még soha nem ájult el. – Ránézett Jayre, és elvigyorodott. – Be voltál gyulladva, mi? Nem is csodálom. Én is begyulladtam. Kösz, hogy a segítségére siettél.

Jay motyogott valamit az orra alatt, és lassan a hálószobája felé sompolygott.

Ekkor lépett be az orvos a nappaliba, és így Jaynek sikerült bemenekülnie a szobájába.

Becsukta az ajtót, aztán a szekrényhez ment, elővett egy vászonzsákot, amellyel horgászni szokott járni, és sietve beledobálta a különböző holmikat, amelyeket magával akart vinni.

Épp befejezte a csomagolást, és a zsákot az ágy mögé dobta, hogy ne legyen szem előtt, amikor benézett az apja.

– Jobban teszed, ha alszol egy kicsit, fiam. Most már nem kell nyugtalankodnod miatta. Van mellette néhány ápolónő. Megyek, én is elteszem magam holnapra. Amint magához tér, szólnak. Feküdj le nyugodtan.

– Igen – mondta Jay.

Delaney biccentett, és kiment.

Jay várt, aztán amikor meghallotta, hogy a fürdőszobában megindul a zuhany, bement apja hálószobájába.

A fiókos szekrény tetején hevert apja tárcája, tele tízezer frankos bankjegyekkel. Jay anélkül hogy megszámolta volna, kiürítette a tárcát, a pénzt a zsebébe tömte, majd gyorsan visszament a szobájába.

Ez tehát az újabb kaland kezdete, gondolta, amint kézbe vette a vászonzsákot. Holnap reggel már keresni fogja a rendőrség. Megkezdődik az embervadászat!

Van pénze, pisztolya, esze és leleményessége. Mi kell még?

Halkan hálószobájának ajtajához ment, kinyitotta, kipillantott az üres nappaliba, majd a bejárati ajtóhoz sietett, kilépett a folyosóra, körülnézett, aztán végigment a folyosón a lépcsőhöz.

A hall még zsúfolt volt. Emberek ácsorogtak mindenfelé, és a most látott filmről beszélgettek. A recepció feletti óra szerint öt perc múlva háromnegyed kettő.

Amikor Jay elindult, hogy átverekedje magát a tömegen a kijárat felé, egyszerre érezte, hogy egy kéz ragadja meg a karját, és beléhasított a félelem, amint körülnézett.

Harry Stone, apja nagydarab sajtófőnöke vigyorgott rá, aki ott állt szmokingban, és csurgott róla a veríték.

– Hé, fiú – mondta. – Hová ilyen sietve?

– Az az én dolgom – vágta oda Jay kurtán, miközben a karját kiszabadította, és folytatta útját a forgóajtó felé. Stone döbbenten bámult utána.

II

Devereaux felügyelő félrelökte a jegyzethalmot, és egy cigaretta után nyúlt.

Guidet fáradtan és izzadtan dőlt hátra egy karosszékben, és onnan figyelte a főnökét. Szeretett volna már lefeküdni, de tudta, hogy a felügyelő nem pihen le, amíg el nem döntötte, hogy mi legyen a következő lépés.

– Mivel nem Kerr volt – mondta Devereaux hátradőlve székében, miközben vékony füstcsíkot eregetett a plafonra –, el kell döntenünk, hogy ki a következő lehetséges gyanúsított. Az én listámon csak egy ember van, aki még tehette, és ez az ember Jay Delaney.

Guidet felhúzta a vállát.

– Elképzelhetőnek tartja? Miért akarta volna megölni azt a lányt? Tulajdonképpen miből gondolja, hogy gyanúsítható?

Devereaux elgondolkodott.

– Van benne valami nagyon különös. – Előrehajolt, hogy lepöccintse cigarettájáról a hamut. – Legjobb tudomásunk szerint ő beszélt utoljára a lánnyal. Akkor is a lakosztályukban volt, amikor a lány felment a második emeletre. Volt rá lehetősége.

– Óvatosnak kell lennie – mondta Guidet. – Az apja gazdag és nagyon befolyásos. Ráadásul Madame Delaney is a lakosztályban volt, amikor a lányt megölték.

Devereaux egy papírvágó késsel lyukakat kezdett szurkod-ni a mappába.

– Tudom, és ez az, ami nyugtalanít. – Komoran a mappára meredt. – Akkor viszont ki tehette? Egy ismeretlen, aki épp fenn volt, találkozott a lánnyal, és minden ok nélkül megölte? Ezt valahogy nem hiszem. Majdnem egészen biztos vagyok benne, hogy a lányt nem a 30-as lakosztályban ölték meg. Azt hiszem, azt is – elrendezték, hogy azt higgyük, ott ölték meg a lányt, mint ahogy Kerr halálát is megrendezték, hogy elhitessék, ő ölte meg a lányt. Ebben biztos vagyok. Ez az érzésem.

Guidet megpróbált elnyomni egy ásítást.

– Nekünk nem érzésekkel kell dolgoznunk, felügyelő úr, hanem bizonyítékokkal.

Devereaux bólintott.

– Igaz. Hát akkor nézzük, tudunk-e valami bizonyítékot szerezni. Ki volt ma szolgálatban a második emeleten?

Guidet gondolkodott egy pillanatig.

– Humbert őrmester.

– Még szolgálatban van?

– Nem hiszem, de megnézem.

– Ha nincs, akkor hívja ide, és hívja le Lemont-t is.

Amíg várt, Devereaux ismét végigfutotta a jegyzeteit.

Ahogy olvasta a gondos kézírást, látta, hogy Jay Delaney azonnal gyanússá vált neki, amint rajtakapta azon az átlátszó hazugságon a gyöngysorral kapcsolatban. A gyanúja aztán eloszlott, amikor Jay olyan nyilvánvaló és egyszerű magyarázattal szolgált.

Azt én soha nem mondtam, hogy viselte a gyöngysort. Leírni viszont leírtam, mert amíg beszélgettünk, véletlenül kiesett a strandtáskájából, én meg fölvettem és visszaadtam…

Kézenfekvő magyarázat, de ugyanakkor kézenfekvő hazugság is lehet: előre kitervelt hazugság, hogy ezzel kihúzza a felügyelő lába alól a talajt, ami sikerült is neki.

Tegyük fel, hogy hazudott.

Akkor Delaney nyilvánvalóan az első számú gyanúsított.

Guidet csak egy óra után tudta Humbert őrmestert és Lemont nyomozót Devereaux irodájába vinni, és amikor helyet foglaltak a karosszékben a felügyelővel szemben, odafönn Jay épp akkor követte el merényletét Sophia ellen.

Devereaux Humbert-re nézett, a kövér, megtermett, barnára sült arcú és tiszta, élénk kék szemű őrmesterre.

– Ismeri látásból Floyd Delaney fiát? – kérdezte Devereaux.

Humbert bólintott.

– Igen, felügyelő úr. Korábban a hotel előtt teljesítettem szolgálatot. Ezért ismernem kellett a különböző filmeseket, látásból őt is nagyon jól ismerem.

– A mai nap során látta őt elmenni, majd később visszatérni a lakosztályukba?

– Igen, felügyelő úr.

– Amíg szolgálatban volt, látta őt bemenni valamelyik másik lakosztályba?

Humbert egy pillanatnyi gondolkodás után bólintott.

– Igen. Kevéssel tíz óra után bement a 30-as lakosztályba. Az ott lakó férfit nyilván ismerte. Beszélgettek egy keveset, aztán Delaney kijött tőle. Bement a saját lakosztályukba, majd röviddel ezután ismét kijött a fürdőruhájával, és lifttel lement a földszintre.

Devereaux és Guidet egymásra néztek. Most már mindketten egy kicsit izgatottak voltak.

– Egész biztos benne, hogy a 30-as lakosztályba ment?

– Egészen biztos, felügyelő úr. Feljegyeztem a noteszembe.

– Ez még az előtt történt, hogy átkutattuk a lakosztályokat?

– Pontosan.

Devereaux bólintott, majd így szólt: – Rendben van. Most már leteheti a szolgálatot.

Amikor Humbert elment, Devereaux Lemont-hoz fordult.

– Ismeri Jay Delaneyt?

– Nem, felügyelő úr, nem ismerem.

– Huszonegy-huszonkét év körüli, jóképű, sötét hajú, az átlagnál valamivel alacsonyabb fiú, aki állandóan sötét szemüveget visel – mondta Devereaux. – Amíg a Beau Rivage Hotelt figyelte, nem látott oda bemenni egy férfit egyedül, akár nővel is, akire illik ez a személyleírás?

Lemont összeráncolta izzadó homlokát, majd megrázta a fejét.

– Nem, felügyelő úr, nem láttam. Néhány férfi úgy ment be a hotelbe, hogy a velük levő nő eltakarta őket. Meg aztán Kerrt figyeltem, ezért sokkal inkább azokra összpontosítottam, akik kijöttek a hotelból, mintsem azokra, akik bementek.

Devereaux bólintott.

– Értem. Hát jól van. Elmehet.

Amikor Lemont elment, Devereaux azt mondta Guidet-nek: – Legalább annyit megtudtunk, hogy Jay Delaneynek volt lehetősége arra hogy elhelyezze a gyöngyöt a 30-as lakosztályban, és arra is, hogy elvigye a függönyzsinórt. Azt nem mondom, hogy meg is tette, de megtehette.

Guidet zavartan fészkelődött.

– Nem vesztegetjük feleslegesen az időnket ezzel, felügyelő úr? Madame Delaney vele volt akkor, amikor a lányt megölték. Ugye, nem azt akarja ezzel mondani, hogy az asszonynak is köze lehet az ügyhöz. Azonkívül milyen indíték késztethet arra egy fiatal srácot, hogy…?

Devereaux csendre intette. Mereven bámulta az íróasztalon álló telefont.

– Várjunk csak egy percet – mondta izgatottan. – Azt hiszem, el tudjuk dönteni ezt a dolgot. Amikor a fiatal Delaney bejött ide, megkérdezte, hogy telefonálhat-e. Lehet, hogy rajtahagyta az ujjlenyomatait. Ismerjük az ujjlenyomatát annak, akit keresünk. Hívja ide Leroyt, de gyorsan!

Devereaux izgalma átragadt Guidet-re, aki gyors léptekkel kiment a szobából.

Devereaux ismét rágyújtott, és még lejjebb csúszott a széken. Fájt a lába, a teste alvásra vágyott, az agya azonban élénken dolgozott.

Időbe telt, míg Leroy, az ujjlenyomat-szakértő a Beau Rivage Hotelből, ahol még dolgozott, a Plazába ért, és ezalatt Jay úgy surrant ki, hogy a hotel személyzete észre sem vette, mivel éppen a kulcsok kiadásával és a másnapi reggelirendelések felvételével volt elfoglalva. Az egyetlen ember, aki észrevette a távozását, az Harry Stone volt. Ő pedig, mivel látta Jaynél a horgászzsákját, feltételezte, hogy éjszakai horgászatra ment.

Valamivel hajnali kettő után lépett be Guidet és Leroy az irodába, ahol Devereaux türelmesen várakozott.

Amint Devereaux meglátta Leroyt, azonnal a telefonra mutatott.

– Vizsgálja meg ezt. Remélem, talál rajta olyan ujjlenyomatot, amely megegyezik azzal, amelyet a gyöngyön talált, meg a villanykörtén a Beau Rivage-ban.

Leroy egy kicsit meghökkent, de nem szólt egy szót sem. Elővette a felszerelését, és munkához látott. Öt perc múlva felmordult, mindig ilyen hangot hallatott, ha a várakozásnak megfelelő munkát sikerült végezni.

– Gyönyörű – mondta. – Igen, igaza van, felügyelő úr. Itt van, ni: a készülék oldalán. Aki megfogta azt a villanykörtét a Beau Rivage-ban, az megfogta ezt a telefont is, és megfogta a 30-as lakosztályban talált gyöngyöt is.

Devereaux a tarkóját dörzsölte, miközben Leroyra meredt.

– Egészen biztos benne?

– Én mindig biztos vagyok a dolgomban – mondta Leroy vidáman. – Az ujjlenyomatok soha nem hazudnak. Itt nem lehet tévedni.

Ekkor hosszú csönd következett, mialatt Devereaux az íróasztalt bámulta. Majd végül megszólalt: – Az lesz a legjobb, ha most felmegyünk és beszélünk vele, feltéve, ha egyáltalán itt van. Guidet, kérdezze meg a főportást, hogy a fiú a lakosztályában van-e.

Guidet kiment, és néhány perc múlva visszatért.

– Fönt van, és a szülők is fönn vannak.

– Kíváncsi vagyok, van-e karmolás a karján – mondta Devereaux, miközben hátratolta a székét. – Jobb, ha maga is jön, Leroy. Szeretném, ha ujjlenyomatot venne tőle.

A három férfi kilépett az irodából.

A hallban megálltak, és Devereaux azt mondta Guidet-nek: – Menjen előre, és várjon az ajtó előtt. Jobb lesz, ha én előbb bejelentem magunkat, azt viszont nem akarom, hogy

a fiúnak lehetősége legyen meglépni. Adok magának öt percet, aztán felhívatom a lakosztályt.

Guidet bólintott, majd fölsietett a lépcsőn.

Amíg várakoztak, Leroy így szólt: – Felügyelő úr, ez az ügy híressé teszi. A neve benne lesz a világ minden újságjában.

Devereaux megvonta a vállát.

– A fiúval rendkívül tapintatosan kell bánnunk. Lehet, hogy meg tudja magyarázni a dolgot. Most nagyon veszélyes területre lépünk. Az apja igen befolyásos ember. Csak abban reménykedhetünk, hogy maga nem tévedett.

Leroy boldogan vigyorgott.

– Ez rögtön kiderül, amint ujjlenyomatot veszek tőle. Le merem fogadni, feltenném rá az egész vagyonomat, hogy ő a mi emberünk.

– Azt hiszem, igaza van.

Devereaux odament a recepcióhoz.

– Hívja fel, kérem, Mr, Jay Delaneyt, mondja meg neki, hogy beszélni szeretnék vele, és hogy felmegyek hozzá a lakosztályába – mondta az éjszakai portásnak.

A portás tüntetőleg ránézett az órájára.

– Azt hiszem, egy kicsit késő van már ahhoz, hogy Mr. Delaneyt zavarjuk – mondta. – Nem felelne meg holnap?

– Hívja csak fel a lakosztályt, és mondja meg neki. Én meg, amint találkozom vele, bocsánatot kérek.

A portás megvonta a vállát, és tárcsázta a szoba számát. Egy kis idő múlva azt mondta: – Tartsa, kérem, a vonalat! – majd Devereaux-ra nézve így szólt: – Mr. Jay Delaney nincs a lakosztályban.

Devereaux elkomorodott.

– Úgy tudom, már egy órája felment.

– Az idősebb Mr. Delaney azt mondja, hogy nincs a lakosztályában – ismételte meg a portás.

Devereaux kivette a kagylót a portás kezéből.

– Monsieur Delaney? Itt Devereaux felügyelő beszél a cannes-i rendőrségtől. Örülnék, ha fogadna néhány percre. Felmehetek?

– A mindenségit! – mondta Delaney bosszúsan. – Már ágyban voltam. Nos, rendben, jöjjön fel, felügyelő úr, de remélem, nem akar sokáig feltartani – azzal letette a kagylót.

Devereaux odament a főportáshoz.

– Látta Mr. Jay Delaneyt távozni a hotelből?

A főportás megrázta a fejét.

– Nem, felügyelő úr. Nem hiszem, hogy elment.

Harry Stone, aki épp a kulcsára várt, azt mondta: – De igen, a fiatal Delaney körülbelül egy félórával ezelőtt elment. Horgászni indult.

Devereaux megköszönte a felvilágosítást, majd fejével intett Leroynak, átment a hallon a lifthez, és felment a második emeletre.

Guidet a folyosón sétálgatott.

– Nem láttam kijönni – mondta, amint Devereaux és Leroy odaért hozzá.

– Nincs is a lakosztályban. Lent azt mondták, hogy horgászni ment.

– Kerestessem? – kérdezte Guidet.

– Még ne. Jobb, ha először beszélek az apjával. Maguk ketten várjanak itt. Amint szükségem lesz magukra, szólok – majd a két nyomozót a liftnél hagyva Devereaux átment a folyosón, és bekopogott a 27-es lakosztály ajtaján.

Az ajtó azonnal kinyílt, és Floyd Delaney pizsamában meg hálóköntösben beengedte Devereaux-t.

– Devereaux felügyelő?

– Igen. Elnézést kérek a zavarásért…

– Jöjjön be. Miről van szó?

Devereaux belépett a nappaliba.

– Hallom, hogy a fia nincs itt.

– Így van. Gondolom, kiment egy kicsit levegőzni. Nem érezte magát valami jól. Tudja, komoly megrázkódtatáson estünk át. A feleségemet baleset érte. Elcsúszott a kádban, és kis híján meghalt. Ez egy kicsit megrázta a kölyköt.

– Sajnálattal hallom – mondta Devereaux, miközben körülpillantott a szobában. – A Madame jobban van már?

– Igen, rendbe fog jönni. Mit akar a fiamtól?

– Lucille Balu meggyilkolásának ügyében nyomozok – mondta Devereaux. – Szerettem volna feltenni neki néhány kérdést.

Delaney rámeredt.

– Mi a fenének? – Majd egy gyors, bocsánatkérő kézmozdulattal azt mondta: – Üljön le, felügyelő úr. Ne haragudjon az ingerült hangért, de nehéz éjszakám volt.

Devereaux leült egy fotelbe.

– Igazán megértem önt, uram, és sajnálom, hogy mégis zavarnom kell. Az ön fia beszélt utoljára a lánnyal.

– Valóban? Nem is tudtam, hogy ismeri. Na és? Tulajdonképpen mi köze van ennek az ügyhöz?

– Ma reggel tanúvallomást tett, és ez a tanúvallomás nem egészen kielégítő – mondta Devereaux, óvatosan megválogatva szavait.

Delaney az asztalhoz ment, fogott egy doboz cigarettát, és megkínálta a felügyelőt.

Devereaux kivett egy cigarettát, majd a saját öngyújtójával rágyújtott. Amikor az öngyújtót vissza akarta

tenni a zsebébe, az kicsúszott izzadó kezéből, a fotelra esett, onnan pedig becsúszott a karfa és az ülőpárna közé.

Delaney éles hangon azt mondta: – És milyen szempontból – nem kielégítő?

Devereaux nem válaszolt azonnal, mert épp az öngyújtója után nyúlt, amikor egy másik, szintén a párna és a karfa közé csúszott tárgy akadt a kezébe. A tárgyat kihúzta onnan.

Egy keskeny női táskát tartott a kezében, amelynek egyik sarkában. arany L. B. monogram volt látható.

A táskára meredt, és eszébe jutottak Jean Thiry szavai: *Igen, neki is volt egy. Tőlem kapta. Egészen kicsi táska. Ebben csak a púderkompaktját, zsebkendőt és rúzst hordott. Keskeny gyíkbőr táska volt, a monogramjával.*

Delaney a homlokát ráncolva előbbre lépett.

– Mi az?

– Mademoiselle Balu táskája – mondta Devereaux csöndesen. – Semmi kétség. Nézze, itt van a monogramja. A lányt ebben a szobában ölték meg.

Delaney megmerevedett.

– Ezzel meg mit akar mondani? Itt, ebben a szobában? Mi ez az egész?

Devereaux felállt.

– Attól tartok, uram, hogy a dolog egyre komolyabb. Kénytelen vagyok megkérni, engedje meg, hogy az embereim átvizsgálják a fia szobáját.

– A fiamét? – Delaneynak hirtelen eszébe ötlött, Sophia említette, hogy Jay egy lányt hozott fel a lakosztályba. Lehet, hogy ez a lány Lucille Balu volt? – Mi köze van ehhez a fiamnak?

– Okom van feltételezni, hogy az ön fia felelős a lány haláláért – mondta Devereaux.

– Ez nem igaz! – mondta Delaney higgadtan, csöndes hangon. – Ezzel azt akarja mondani, hogy a fiam ölte meg a lányt?

– Okom van feltételezni, hogy igen.

Delaney hosszú, mély lélegzetet vett.

– Oka van? Hát akkor jó lesz, ha az okait villámgyorsan kifejti, különben az utcán találja magát a munkanélküliek között.

– Van valami kifogása az ellen, uram, hogy az embereim átvizsgálják a fia szobáját? – kérdezte Devereaux. Sajnálta ezt a híres, befolyásos amerikait, akin látszott az egyre növekvő nyugtalanság.

– Csak rajta! Biztos vagyok benne, hogy a fiamnak nincs rejtegetnivalója!

Devereaux az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és intett Guidetnek meg Leroynak.

A két nyomozó belépett a lakosztályba.

– Keressen ujjlenyomatokat – súgta oda Devereaux Leroynak és siessen.

A két nyomozó bement Jay szobájába, majd hosszú, kínos csend következett.

Delaney leült, és sápadt arccal meredt a szőnyegre.

Eszébe jutottak Sophia szavai arról, hogy Jay furcsa. Aztán Harriette-re gondolt, ahogy késsel a kezében, arcán azzal az állatias, őrült kifejezéssel lopakodik felé. A fiú biztosan nem tett ilyet! És ha igen? Delaney gondolatban megrettent a következményektől. És ma este lesz a premierje annak a filmnek, amelybe annyi pénzt beleölt!

Leroy kijött Jay hálószobájából.

Devereaux nyugtalanul nézett rá. Leroy pedig vidáman bólintott, és elvigyorodott.

– Semmi kétség, felügyelő úr – mondta élénken. – A szoba telis-tele van azzal a bizonyos ujjlenyomattal.

Delaney felállt.

– Miféle ujjlenyomat?

– Néhány másodperc türelmet kérek még, uram, aztán mindent megmagyarázok – mondta Devereaux szelíden, majd Guidet-hez fordult, és azt súgta neki: – Kerítse elő a fiút, amilyen gyorsan csak tudja. Lehet, hogy meglépett. Állítson rá annyi embert, amennyit csak tud, és kerítse elő!

Guidet bólintott, és Leroyval együtt elhagyta a lakosztályt.

Devereaux leült a fotelba.

– Attól tartok, hogy ez nagy megrázkódtatást fog jelenteni önnek, uram – mondta csöndesen. – A fiát most már két gyilkosságért körözzük.

– Két gyilkosságért?

Delaney arca falfehér lett, és gyorsan leült.

– Igen – és Devereaux gyorsan összefoglalta neki a tényeket.

TIZENHARMADIK FEJEZET

I

A váratlan telefonhívás után, amely Ginette apját sürgősen St. Tropez-ba hívta, Ginette magára maradt a kávéház vezetésének gondjával.

Mivel a kávéházból jól szemmel lehetett tartani a Beau Rivage Hotelt, rengeteg kíváncsiskodó gyűlt itt össze, akik mind azt akarták megtudni, hogy miért nyüzsög annyi rendőr a szállodában. Ginette megállás nélkül szolgálta ki őket, miközben a vendégek szájtátva bámulták a szemközti, kivilágított bejáratot.

A nézelődők csak fél kettő körül döntöttek úgy, hogy nincs már több látnivaló, így lassan elkezdtek hazafelé szállingózni, és Ginette végre bezárhatta a kávéházat.

Ez volt az első eset, hogy teljesen magára maradt a kávéházban, de nyugodtan végezte a dolgát. Miután bezárta a kávéház ajtaját és lehúzta a redőnyt, eloltotta a villanyt a bárban, majd nekilátott, hogy még lefekvés előtt elmosogasson ötven-egynéhány poharat meg egy tucatnyi kávéscsészét.

Munka közben Jayre gondolt. Csalódott volt, mert nem találkozhattak ma este, de örült is, mert a fiú azt mondta, hogy másnap reggel felkeresi.

Kedveli ezt a fiút, állapította meg magában. Érezte, hogy a fiú is kedveli őt. Ez csak ösztönös megérzés, mégis biztos volt benne, hogy nem téved.

Talán a „kedveli” szó nem is fejezi ki valódi érzéseit, gondolta, miközben a kávéscsészéket a mosogatóba rakta… Lehet, hogy beleszeretett?

Amikor a kávéscsészéket törülgette és szép sorban felrakta őket a polcra, gondolatai pedig még mindig Jay körül forogtak, egyszerre csak arra lett figyelmes, hogy valaki finoman kopogtat az utca felőli ajtón.

Egy pillanatra megmerevedett, és meglepve meg egy kicsit nyugtalanul fülelni kezdett. Még mindig kopogtattak.

Ginette habozott egy kicsit, majd eloltotta a lámpát, és csöndesen bement a sötét bárba.

A hold halványan bevilágított a helyiségbe, és így könnyen odatalált az utcai ajtóhoz.

Az üvegajtót takaró redőny mögött egy férfi homályos körvonalait vette ki, és egyre növekvő nyugtalansággal azon töprengett, vajon ki lehet az.

Az ismeretlen megállás nélkül kopogtatott az üvegen, majd egészen lágyan megszólalt egy hang: – Ginette? Itt van? Én vagyok az, Jay.

Ginette azonnal az ajtóhoz ment, és félrehúzta a redőnyt.

Az üvegtáblán keresztül egymásra néztek. A hold fénye teljesen megvilágította Ginette alakját, míg Jay homályban maradt. Akkor Ginette rámosolygott, elfordította a kulcsot a zárban, majd kinyitotta az ajtót.

– Nahát, helló – mondta Ginette. – Mit keres itt ilyenkor?

Jay mozdulatlanul állt, és nézte őt. A lány nem látta tisztán, de azt észrevette, hogy a fiú most nem viseli a sötét szemüvegét, és a vállán valami vászontáskaféle lóg.

– Azért jöttem, hogy itt maradjak – mondta. – Azt mondta, volna itt egy szoba a számomra.

A lány tétovázott egy kicsit, majd amikor Jay megindult, félreállt az útból, a fiú meg belépett, és becsukta maga

mögött az ajtót. Ginette hallotta, amint matat a kulccsal, majd elfordítja a zárban.

– Én… én azt hiszem, ma éjjel nem maradhat itt – mondta Ginette szinte fuldokolva. – Tudja, most egészen egyedül vagyok. Az apámnak St. Tropez-ba kellett mennie.

– Tudom, ezt már mondta. Igazán sajnálom – tette még hozzá, miközben zsákját a földre dobta – de most nem küldhet el. Nincs hova mennem.

Ginette ezt a helyzetet izgalmasnak találta, de egy kicsit zavarta, hogy a fiú ennyire közel van hozzá ebben a félhomályban. Szinte érezte Jay testének melegét, amint ott állt mellette.

– Várjon egy percet – mondta. – Felgyújtom a villanyt.

– Ne, azt ne. – A fiú hangja élessé vált, és ez meglepte Ginette-et. – Nem égett az előbb ott hátul a villany?

– De igen, éppen mosogattam. Aztán meghallottam a kopogását, és így kicsit megijedtem. Akkor oltottam el a villanyt.

– Mosogatott? Hadd segítsek. – Jay elment mellette, egyenesen be a konyhába, és felgyújtotta a villanyt. – Ez itt mind magára vár? – kérdezte, és kezével az asztalon álló többtálcányi pohár felé intett. – Nincs segítsége?

Ginette felnevetett.

– Hozzászoktam már. Nem tart sokáig.

Belépett a konyhába, és a mosogatóhoz ment.

– Tényleg nincs hol aludnia?

– Tényleg nincs. Otthagytam a szállodámat. Azt mondta, hogy van egy szobájuk a számomra, ezért jöttem ide.

Ginette elkezdte berakosgatni a poharakat a mosogatóba.

– Nos, azt hiszem, megkaphatja a szobát, bár az apám ezt nem fogja helyeselni. – Jayre mosolygott. – Sokáig kell a szoba?

– Két napra. Mikor jön vissza az apja?

– Nem tudom. A fivére nagyon beteg. Lehet, hogy egy hétig is távol lesz.

– Akkor meg nem érdekes, hogy helyesli-e vagy sem, hiszen nem tudja meg, igaz?

Jay fogott egy törlőruhát, és miközben Ginette elöblítette a poharakat, ő nekilátott törölgetni.

– Nem szeretek olyasmit csinálni, amiről tudom, hogy apa nem helyeselné – mondta a lány, aki azt akarta, hogy a fiú ott maradjon, de közben saját lelkiismeretét is meg kellett nyugtatnia.

Jay zakatoló szívvel nézte a lányt, és arra gondolt, hogy milyen szép, és hogy mennyire szereti.

– Akkor inkább elmegyek. Ezt még befejezem, és utána elmegyek, majd elalszom valahol a kikötőben.

A lány felnevetett.

– Abban biztos vagyok, hogy ilyesmi eszébe sincs. Maga ezzel csak a szívemre akar hatni.

– És ez sikerül?

A lány nem válaszolt azonnal, keze a vízben volt, és a válla fölött Jayre nézett.

– Azt hiszem, igen.

Jay letette azt a poharat, amelyet épp törülgetett, a rongy kihullott a kezéből, és elindult a lány felé. Amikor odaért, Ginette rámosolygott.

– Ilyen lánnyal még soha nem találkoztam. Eddig a lányok semmit sem jelentettek nekem, de most…

Ginette kezét a fiú mellének feszítette, és eltaszította magától.

– Azt hiszem, Jay, ezt azért nem lenne szabad.

– Csak azért mondja, mert így illik. Valójában nem így gondolja, igaz?

A lány habozott, majd megrázta a fejét.

– Nem, igaza van. Valójában egyáltalában nem így gondolom.

Leengedte a kezét, és hagyta, hogy a fiú magához húzza, míg ő vadul dobogó szívvel hozzásimult.

Ekkor Jay arra gondolt, hogy ilyet még sohasem érzett. Miért is voltam ilyen rettentő bolond? Miért kellett kockára tennem a jövőmet? Ebben a lányban megtaláltam volna mindazt, amit kerestem.

Jay csókja ügyetlen volt, de Ginette úgy viszonozta, hogy ettől felforrósodott a vére. Csak csüngtek egymáson, testük szorosan összesimult, és a lány ujjai Jay tarkóját, haját simogatták.

Aztán Ginette hirtelen kiszabadította magát, elfordult tőle, miközben szaporán kapkodta a levegőt.

– Jay, ezt nem szabad. Kérlek…

Jay néhány másodpercig mozdulatlan maradt, a feje kábult volt, majd bizonytalanul megszólalt: – Miért nem? Szeretlek.

E szavak iszonyatos közhelynek tűnnek. Apja minden filmjében az összes szereplő előbb-utóbb kimondja azt a szót, hogy *szeretlek:* ez a tömegfilmgyártás olcsó, üres zsargonja.

Ginette a válla felett kutató, kérdő tekintettel pillantott hátra Jayre.

– Olyan keveset tudok rólad – mondta. – Tulajdonképpen idegen vagy. Nem is értem, hogy érezhetek irántad úgy, ahogy érzek. Még egy órát sem töltöttünk együtt, és máris szerelemről beszélünk.

– Tudom. – Jay gyámoltalan mozdulatot tett. – Számomra ez most valami egészen más. Egész életemben magányos voltam, soha, senkinek nem kellettem. Aztán találkoztam veled, és egyszerre nem vagyok magányos.

A lány mosolyogva megfordult.

– Ezt így hagyjuk – mondta, és kezével a még mosogatásra váró poharak felé intett. – Megmutatom a szobádat.

Ahogy Jay a lányra nézett, látta, hogy csillog a szeme és szaporán kapkodja a levegőt, és mivel benne is szinte elviselhetetlenné vált már az izgalom, kiment a konyhából a félhomályos bárba, és fölmarkolta a csomagját, amit ott hagyott a földön.

Ginette eloltotta a lámpát a konyhában, majd egy meredek lépcsőre nyíló ajtóhoz ment. Az ajtóban megállt, és villanyt gyújtott, így Jay is látta a lépcsőt. A lányra nézett; Ginette tekintetéből biztosan kiolvashatta, hogy mi következik, és most egy kicsit tétovázott.

A szexuális tapasztalat teljesen ismeretlen volt Jay elfojtott, zárt életében. Tulajdonképpen nem is foglalkozott vele, mert soha nem gondolta, hogy akad majd olyan lány, akinek szüksége van rá. Most azonban látta, hogy Ginette kész odaadni magát, és ettől egy kicsit megijedt. Arra a lányra gondolt, akit megölt, és most már bánta, hogy megölte. Az izgalom, leleményességének, eszének, bátorságának próbája egyszeriben jelentéktelenné és nevetségessé vált. Amit Ginette kínál neki, az a férfi életében a leglényegesebb, állapította meg magában. Ebben egyszerre egészen bizonyos lett. A többi – a gyilkosság, az álizgalom, az agytorna –, az mind tévedés, és szinte belebetegedett a gondolatba, hogy többé már nem élhet

normális életet. Soha nem tudhatja, hogy mikor éri utol a rendőrség.

– Az első emeleten van – mondta Ginette.

Jay nézte őt, amint ment fel a lépcsőn, és egyre hevesebben vágyott a lány trikóba és vászonnadrágba bújtatott testére.

Fogta a csomagját, és elindult a lány után a meredek lépcsőn a fenti ajtó felé.

Amikor Ginette felgyújtotta a villanyt a szobában, Jayre mosolygott.

– A szoba nem valami nagy, de az ágy kényelmes – mondta.

Jay is odaért, és a lány mögött látta a kicsi, tiszta szobát, benne az ágyat, a rongyszőnyeget, a fiókos szekrényt és a falon Cannes kikötőjének élénk színű olajfestményét.

– Csodás – mondta. – Ennél jobbat kívánni sem lehet.

Zsákját ledobta az ágy mellé, majd határozott léptekkel az ablakhoz ment, és szembefordult a lánnyal.

Csak nézték egymást, majd Ginette is belépett a szobába, és becsukta az ajtót.

– Jay… tudom, hogy nem lenne szabad, de nem tehetek róla. Úgy szeretlek – mondta. – Kérlek, bánj velem gyengéden.

– Gyengéden? – Jay szaporán kapkodta a levegőt, és a szíve majd kiugrott a helyéből. – Hát persze. – Átölelte és magához vonta a lányt. – Ginette, ne félj tőlem. – Arcát a lány arcához nyomta. – Az én életemben te mindennél fontosabb vagy.

II

A spalettán beszűrődő és az ágyra vetődő forró napsugarak ébresztették fel Jayt.

Álmosan megfordult, majd fölemelte a fejét, és körülnézett az ismeretlen kis szobában.

Egy pillanatig nem tudta, hogy hol van, majd észrevette a mellette alvó Ginette-et, és megnyugodva visszafeküdt a párnára.

Mozdulatlanul feküdt, bámulta a plafont, és az utcai zajokat hallgatta.

Aztán bágyadtan az órája után nyúlt, amely az éjjeliszekrényen feküdt, és látta, hogy öt perc múlva fél hét.

Felkönyökölt, hogy jobban megnézhesse Ginette-et, aki megmozdult álmában, és keze végigsiklott Jay csupasz mellkasán.

Jay agya élénk munkába kezdett.

A rendőrség már biztosan tudja, hogy ő ölte meg azt a lányt, Lucille Balut, és most már nyilván keresik. Lehet, hogy a személyleírása is benne lesz a reggeli lapokban.

Visszafeküdt, karját Ginette válla alá csúsztatva magához vonta a lányt, és közben azon töprengett, hogy mitévő legyen.

Az lenne a legjobb, ha itt maradna, elrejtőzne ebben a szobában, míg lezajlik az első, nagy hajsza.

Itt biztonságban lenne. Amikor úgy látja, hogy az üldözés lanyhulni kezd, akkor egy éjjel kisurran, és Párizsba menekül.

Azért lesznek nehézségek. A személyleírása benne lesz minden újságban. Azt Ginette is elolvashatja, és lehet, hogy

felismeri. Mit szól majd ehhez? A segítsége nélkül nem nyerhet egérutat.

Ekkor a lányra nézett. Ginette épp akkor nyitotta ki a szemét, és álmosan rámosolygott.

– Mennyi az idő, Jay? – kérdezte.

– Fél hét.

Ginette elégedetten felsóhajtott, majd Jayhez bújt.

– Kilencig nem kell felkelnünk. Aludj még – mondta, és száját egészen Jay nyakához nyomta. – Még soha nem voltam ilyen boldog…

Jay mozdulatlanul feküdt, karja még szorosabban fonódott a lány köré, majd egy perc múlva a gyors, egyenletes légzésből tudta, hogy Ginette ismét elaludt.

Még soha nem voltam ilyen boldog…

Mardosta a bűntudat, amint arra a szörnyű pillanatra gondolt, amikor a skarlátvörös zsinór megfeszült annak a másik lánynak a nyakán.

Vajon miért tette? – kérdezte magától. Nem azért, mert unatkozott. Ez hazugság, amivel Sophia előtt próbálta igazolni a tettét. Nem is azért, mert próbára akarta tenni az eszét meg a bátorságát. Erre csak most jött rá. Ez is csak hazugság volt, és ezzel maga előtt próbálta igazolni azt, amit tett.

Még a vér is megfagyott az ereiben, amikor kénytelen volt ráeszmélni, hogy valami belső kényszer hatására ölte meg a lányt. Valami belülről ösztökélte, hogy ölje meg: egy erő, amelyen képtelen volt úrrá lenni.

Ezt neveznék elmebajnak? Tényleg őrült lenne? És mégis, ahogy itt fekszik ezzel a lánnyal, aki a nyakához simulva piheg, olyan normálisnak érzi magát, mint bármely más normális ember.

Szorosabban vonta magához Ginette-et. Most arra a lázas munkára gondolt, amely a cannes-i rendőrség központjában folyhat. A rendőrség már nyilván üldözőbe vette. Egyetlen rossz lépés, és már el is kapják.

Bűnös, de elmebeteg.

Ha a bíróság ilyen ítéletet hozna, akkor vajon mit csinálnak vele?

Bedugják majd Ginette-től távol valami cellába, és bezárják, mint egy veszélyes vadállatot, és nemcsak néhány hónapra, hanem élete végéig.

E gondolatra arcát elöntötte a veríték.

Mekkora hülye volt! Hogy valaki szántszándékkal ilyen helyzetbe hozza magát!

Képtelen volt tovább az ágyban maradni, ezért óvatosan kihúzta karját Ginette válla alól, felhajtotta a takarót, és csöndesen felkelt. Az ablakhoz ment, és néhány ujjnyira felemelte a redőnyt.

Már ez a korai nap is égette az arcát, ahogy lenézett a keskeny utcára.

Az utcán csupán néhány munkába igyekvő járt. Az üzletek redőnyeit sem húzták még fel. Egy férfi fehér, vörös és mályvaszínű szegfűcsokorral megrakott kézikocsit tolt el pontosan a hálószoba ablaka alatt.

Jay átnézett a Beau Rivage Hotelra. Az árnyékban, közvetlenül a bejáratnál unott képpel egy csendőr állt. Az utcán, egy kicsit feljebb, egy rendőrautó parkolt, hosszú rádióantennája úgy nyúlt a kék ég felé, akár egy vádló ujj.

A csendőr és a rendőrautó láttán Jay gyomra felfordult. Mozdulatlanul állt az ablakban, és a csendőrt nézte, képtelen volt levenni róla a szemét, mert saját, fenyegető bukásának szimbólumát látta benne.

– Jay… mit csináltál a karoddal?

Összerezzent, majd gyorsan megfordult.

Ginette lelökte magáról a takarót, és most ott feküdt egészen kitárulkozva az ágyon. Maga volt a szépség, és e látványra Jay szíve gyorsabban kezdett verni.

– A karommal? Hogyhogy? Semmit.

Ellépett az ablaktól.

– De igen… nézd meg.

Akkor megnézte azt a három hosszú, hegesedő karmolást, Lucille Balu körmeinek bélyegét. Lángvörös színük erősen elütött karjának barnaságától.

– Ja, ez… – Megvonta a vállát. – Semmiség. Megkarcoltam magam egy szöggel.

– Nem fáj? – Ginette kérdéséből a féltő gondoskodás szólt, és ez jólesett Jaynek. Eddig, ha megsebezte magát, még soha, senki nem aggódott miatta.

– Ugyan, semmiség.

Jay az ágyhoz ment, leült, majd a lány fölé hajolt, és száját lágyan a szájára nyomta. Ginette felsóhajtott, karját a fiú nyaka köré fonta, és lehúzta magához.

– Drága, drága Jay…

Eddig még soha, senki nem beszélt így hozzá, érezte, hogy forró könnyek égetik a szemét, amint a lányt heves szenvedéllyel magához szorítja.

Az óra mutatója nyolc órán állt.

Amikor Jay újra felébredt, Ginette már nem volt mellette. A fiú nyomban felpattant, agyát pedig elöntötte a félelem.

Hol van?

Már itt lenne érte a rendőrség?

Rémülten ugrott ki az ágyból, és odarohant a ruháihoz. Épp a pisztolyt kereste kétségbeesetten a nadrágzsebében, amikor kivágódott az ajtó.

Válla fölött, dobogó szívvel nézett hátra.

Ginette jött be, egy tálcán hozta a reggelit. Farmerban volt és sárga pamutingben. Mosolyogva lépett be, de a mosoly rögtön lehervadt az arcáról, amint Jayre nézett.

A fiú mereven meggörnyedt, mozdulatlan tartásából és arckifejezéséből Ginette arra következtetett, hogy valamitől fél.

– Jay, mi baj van?

Jay igyekezett összeszedni magát.

– Semmi. Csak hirtelen felriadtam, és nem tudtam, hova tűntél – mondta bizonytalan hangon. Felhúzta világoskék vászonnadrágját. – Mi ez, reggeli? Remek. Olyan éhes vagyok, mint egy farkas.

Ginette döbbenten nézett rá, majd letette a tálcát az asztalra. Reggelire friss kenyeret, egy nagy darab vajat, dzsemet és kávét hozott.

Reggeli közben egymás mellett ültek az ágyon.

Ginette egyszer csak váratlanul megszólalt: – Jay… még azt sem tudom, hogy tulajdonképpen mit csinálsz, csak annyit tudok, hogy a munkád filmekkel kapcsolatos.

– A reklámozásnál vagyok – mondta. – Nem valami nagy szám.

– Ma délelőtt is dolgozol?

– Á, nem. Itt már befejeztem a munkát. Most még nyaralok egy kicsit, aztán tovább kell mennem Velencébe.

– Utána visszajössz, Jay? – kérdezte Ginette, miközben újból teletöltötte a fiú kávéscsészéjét.

– Nem tudom. Nem akarsz eljönni velem Velencébe?

A lány tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Velencébe? – Megrázta a fejét. – Nagyon szeretnék, de lehetetlen. Nem hagyhatom itt az apámat.

Amit most mondott Jay, arról tudta, hogy lehetetlenség, mert valódi nevét biztonsággal soha többé nem használhatja.

– Összeházasodhatnánk.

A lány rámosolygott, és kezét a fiú kezére tette.

– Az apám magatehetetlen. Ez az egyedüli megélhetési forrása. Mi, franciák hűségesen kitartunk a szüleink mellett. Ez nálunk hagyomány. Valahogy a vérünkben van. Addig nem mehetek férjhez, amíg él.

– Így meg csak elpazarlod az életedet – mondta Jay ingerülten. – Ha meghal, mi lesz veled?

Ginette a vállát vonogatta.

– Ne beszéljünk erről. Mit csinálsz ma délelőtt? Én fél háromig nem érek rá; aztán elmehetünk úszni. A kávéházat csak hatkor nyitom ki újra.

– Itt maradok – mondta Jay. – Nem baj? Fáradt vagyok.

– Hát persze hogy nem, de talán jobb lenne, ha kimennél napozni, nem?

Jay kiitta a kávéját, majd visszafeküdt az ágyra.

– Elegem van már a napozásból. Olyan jó itt. – A lányra mosolygott. – Lesz néhány napunk együtt, Ginette. Nagyon boldogok leszünk.

A lány gyöngéden megérintette Jay arcát.

– Most már mennem kell. Sok a dolgom.

– Nyitva van már a kávéház?

– Csak tízkor nyitunk.

Azzal Jay fölé hajolt, megcsókolta, hátrasimította a haját, majd rámosolygott, fogta a tálcát, és kiment a szobából.

Jay oda tette a kezét, ahol a lány megcsókolta, és alig tudta leküzdeni a sírást. Egy darabig érzéketlenül hevert, azután megpróbálta arra összpontosítani a gondolatait,

hogy hogyan szabadulhat a csapdából, amelyet saját maga állított. Ha eljutna Párizsba, akkor talán biztonságban lenne.

Ahogy így feküdt elgondolkodva, egyszerre hangokat hallott lentről. Nyomban megmerevedett, majd felült.

A rendőrség?

Az ablakhoz ment, és kinézett. A csendőr még mindig őrizte a Beau Rivage Hotel bejáratát, de a rendőrautó már eltűnt.

Aztán eljött az ablaktól, átment a szobán, és miközben keze a farzsebében lévő pisztoly markolatát fogta, egy kicsit kinyitotta az ajtót.

Egy férfi hangját hallotta, majd Ginette válaszolt, de hogy miről beszéltek, azt nem hallotta. Óvatosan kiosont az ajtón, és a lépcsőkorláton át lenézett.

Látta Ginette karcsú lábát és kicsi lábfejét a bárpult mellett. A férfi, akivel a lány beszélgetett, onnan nem látszott

– Gyilkosság volt – hallotta Jay a férfi hangját. – Ez egészen biztos. Most beszéltem a csendőrrel. Azt mondja, ügyetlen kísérletet tettek, hogy a dolog öngyilkosságnak látsszon.

Jay erősen megmarkolta a lépcső korlátját, ahogy előrehajolt, hogy ki tudja venni a férfi szavait.

– Azt mondja, hogy a gyilkos őrült. Már tudják, hogy ki az. Jobb, ha vigyáz, nem tudhatja, hogy ki jön be ide ma.

Ginette felnevetett.

– Én ugyan nem félek. Nem valószínű, hogy visszajön erre a környékre – mondta.

– Nagyon téved. A gyilkosok gyakran visszatérnek a tetthelyre. Nem tudnak elszakadni tőle. De azért így sem

kell nyugtalankodnia. A csendőr ott áll a túloldalon. Figyel majd magára is.

– Ne haragudjon, mennem kell. Sok a dolgom.

– Nagy lesz ma a forgalma. Sokan jönnek majd, hogy megnézzék a szállodát. Akkor viszlát holnap.

Ginette kilépett Jay látóköréből. Hallotta, amint kinyílik a kávéház ajtaja, majd becsukódik, és a kulcs elfordul a zárban.

Vajon hogy jött rá a rendőrség, hogy Kerr nem lett öngyilkos? – töprengett Jay. És ha ilyen dörzsöltek, akkor hogy fog ő innen meglépni?

Csöndesen, akár egy szellem, elindult lefelé a lépcsőn, és egészen addig ment, míg be nem látott a bárba.

Ginette háttal állt neki, egy asztal fölé hajolt, amelyen egy újság volt kiterítve. Jay figyelte, a lány ezt észrevette, és megfordult.

– A rendőrség megtalálta azt a férfit, akiről tegnap kérdezősködtek: Joe Kerrt – mondta egy kicsit kifulladva. – Holtan találták itt szemben, a Beau Rivage Hotelban. Azt mondják, hogy megölték, és valószínűleg ugyanaz tette, aki megölte Lucille Balut. Azt mondják, őrült.

– Nem őrült – mondta Jay hirtelen dühvel. – Ezt már egyszer elmagyaráztam neked. Biztos, hogy nem őrült.

– De hát annak kell lennie – mondta Ginette, és visszafordult, hogy ismét belenézzen az újságba. – Devereaux felügyelő vezeti a nyomozást. Nagyon okos ember. Gyakran jár ide, el szokott beszélgetni apával. Azt írja az újság, hogy a felügyelő tudja, hogy ki a tettes, és azt mondja, hogy ez az ember ölte meg Kerrt is, azért, hogy a rendőrség azt higgye, Kerr ölte meg a lányt.

– Honnan tudják, hogy Kerr nem öngyilkos lett? – kérdezte Jay merev ajkakkal.

– Arról nem írnak. – Ginette elhallgatott, közben az újság beszámolóját tanulmányozta, majd elkezdte hangosan felolvasni: – A halott lány körme alatt bőrfoszlányokat találtak. Nyilván kétségbeesetten küzdött a fojtogatóval, akinek kezén és karján valószínűleg mély karmolások nyomai találhatók. A rendőrség mindenkit arra kér, aki látott mostanában egy férfit friss karmolásokkal a karján, hogy ezt azonnal jelentse. – Ginette felegyenesedett és megfordult. – Furcsa, nem, hogy éppen egy ilyen apróság áruljon el egy gyilkost? Karmolás a karján… – Hirtelen elhallgatott, és Jayre meredt, aki hátrálni kezdett, az arca elfehéredett, a szeme furcsán villogott, és a bal kezével megpróbálta eltakarni a csuklójától a könyökéig futó gyulladt karmolásokat.

Meredten bámultak egymásra, majd Ginette szeme hatalmasra tágult, kezét a szájára szorította, mint aki épp egy sikoltást fojt el.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

I

Nem sokkal nyolc után, alighogy Floyd Delaney befejezte a reggeli kávéját, belépett a nappaliba az éjszakás nővér.

– Madame Delaney kéreti önt, uram – mondta. – Kérem, vigyázzon, nem szabad felizgatni.

– Hát persze, ez természetes – mondta Delaney, és gyorsan felállt. – Hogy van?

– Nagyon fáj a feje, de egyébként szépen rendbe jött.

Delaney bement Sophia hálószobájába.

Sophia bekötött fejjel a hátán feküdt. Olyan kicsi volt, törékeny és gyönyörű, hogy amikor Delaney leült mellé és megfogta a kezét, erősen megdobbant a szíve.

– Helló, kicsim – mondta. – A mindenit! Te aztán jól rám ijesztettél. Azt hittem, elveszítem az én gyönyörűségemet.

Sophia megszorította férje kezét.

– Floyd, hol van Jay?

Delaneyt ez váratlanul érte, az arca egészen megmerevedett. Amióta Devereaux elmagyarázta neki, hogy miért Jayt gyanúsítja Lucille Balu és Joe Kerr meggyilkolásával, azóta egyfolytában balsejtelem gyötörte. Azt mondta a felügyelőnek, ő nem hiszi, hogy a fia a bűnös, de miután a felügyelő elment, volt ideje magához térni az első döbbenetből. Ahogy átgondolta mindazt, amit a felügyelő mondott, kénytelen volt elismerni, hogy ezt tényleg az az őrült kölyök tette.

Addig nem akart erről beszélni Sophiának, amíg az asszony ilyen állapotban van, így csak annyit mondott: – Azt hiszem, elment úszni. Figyelj csak, édesem…

– Megpróbált megölni – mondta Sophia rekedten. – Annyira félek.

Delaney a feleségére meredt.

– Jay? Hogy téged megpróbált megölni? De hiszen épp a fiú mentett meg. Ha ő nem lett volna…

– Fejbe vágott a levélnehezékkel. El akart hallgattatni. Ó, Floyd, édesem, olyan buta voltam. Tudtam, hogy megölte a lányt. Nem mondtam el senkinek, mert meg akartam kímélni magunkat a botránytól.

Delaney mély levegőt vett.

– Nyugalom, Sophia. A nővér azt mondja, hogy nem szabad izgatnod magad.

– Ó, hát pokolba azzal a nővérrel! – kiáltott fel Sophia. – Hol van Jay? Tudnom kell! Félek, hogy visszajön, és kinyír. Ez a fiú őrült, Floyd! Így szabadon veszélyes.

– Nincs semmi baj, picim – mondta Delaney csitítva. – A rendőrség már a nyomában van, nincs mitől tartanod. Elég erősnek érzed magad ahhoz, hogy elmondd nekem? Hogyan jöttél rá, hogy megölte a lányt?

Sophia izgatottan hadarva elmondta az egész történetet attól a pillanattól kezdve, amikor besétált a lakosztályba, és gyanút fogott, hogy Jay szobájában egy lány van, egészen addig, amíg észre nem vette, hogy elfelejtette kibiztosítani a pisztolyt, és látta, amint a levélnehezék lesújt a fejére.

Delaney mozdulatlanul, komor képpel ült, és felesége kezét fogva hallgatta a történetet. Amikor Sophia befejezte, lehajolt hozzá, és megcsókolta, majd járkálni kezdett a szobában.

– Drágám, és most mi lesz a mai esti filmbemutatóval? – kérdezte Sophia könnyes szemmel.

– Ne törődj a filmmel – mondta Delaney. – Elég jó ahhoz, hogy kibírja a botrányt. Emiatt egy cseppet sem izgulok. A fiú miatt viszont annál inkább! Nem vettem észre, hogy őrült. Csak magamat okolhatom, hogy nem vettem észre, milyen állapotban van. – Hirtelen még jobban elkomorult. – Rögtön jövök. – Bement Sophia fürdőszobájába, és körülnézett. A fürdőszobaasztalon ott volt a súlyos levélnehezék, de ő nem azt kereste, hanem Sophia pisztolyát. Amikor meggyőződött róla, hogy a pisztoly nincs a fürdőszobában, visszament Sophiához. – Figyelj csak, édesem, most beszélnem kell a felügyelővel. El kell mondanom, hogy mennyire veszélyes a fiú. Téged ebből kihagylak. Lehet, hogy végül kénytelenek leszünk elmondani, hogy te tudtál az egészről, de ezzel még várjunk. Erről egyelőre nem szólok, azt azonban el kell mondanom, hogy a fiú téged is megtámadott. – Megveregette Sophia kezét, majd mintegy mellékesen megkérdezte.: – Igaz is, édesem, a pisztolyod töltve volt?

– Igen.

Delaney látta, hogy Sophia szeme tágra nyílik, és még erősebben kapaszkodik a karjába.

– Elvitte a pisztolyt?

– Igen. Attól tartok, hogy igen. Legalábbis a fürdőszobában nincs. A biztonság kedvéért azért benézek a szobájába is, de azt hiszem, elvitte.

– Jaj istenem!

Sophie lehunyta a szemét, és sírni kezdett.

Delaney az ajtóhoz ment, és magához intette az ápolónőt.

– Egy pillanatra se hagyja magára. Nemsokára visszajövök.

Gyorsan bement Jay szobájába, és körülnézett. Látszott, hogy a két nyomozó alaposan átkutatta a szobát, ezért a pisztoly keresgélésével nem is vesztegette az időt. Ha Jay a szobájában hagyta volna, akkor a két detektív biztosan megtalálja.

Kilépett a lakosztályból, és az ajtót gondosan bezárta, majd lement Devereaux irodájába. Ekkor öt perccel múlt kilenc.

Devereaux az íróasztal mögött ült, és kávét ivott. A kimerültség az arcára volt írva, a szeme egészen mélyen ült, de azért gyorsan felpattant, amint Delaney belépett.

– Megtalálták már? – kérdezte Delaney, miközben becsukta az ajtót.

– Nem, uram, még nem.

– Engedélyezték már a hír közlését a sajtónak?

– Ráér, majd ha elkaptuk.

– A sajtó a segítségükre lehet – mondta Delaney komoran. – Pisztoly van nála.

Devereaux megmerevedett.

– Biztos ebben, uram?

– Egészen biztos. Nemcsak pisztoly van nála, hanem egy borotva is. Figyelmeztesse az embereit, hogy legyenek óvatosak, amikor körülzárják.

Devereaux az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Magához intette Guidet-t, aki igyekezett ébren maradni, miközben egy klubfotelban elterülve várta a parancsokat. Devereaux mondott neki valamit, majd visszatért az irodába.

– Sajnos, azt hiszem, a fiú teljesen bolond – mondta Delaney. – Akárcsak az anyja, aki megölte magát, miután megpróbált megölni engem. Most meg ez a fiú a feleségemet

akarta megölni. – Azzal részletesen elmesélte Devereaux-nak Sophia megmenekülésének történetét.

– Mit gondol, miért akarta megölni a feleségét? – kérdezte Devereaux, miközben a mappát lyuggatta a papírvágó késsel.

– Nem tudom. Úgy látszik, egyszerűen rájön, hogy ölnie kell, és akkor öl.

– Van a fiáról fényképe, uram?

– Itt nincs. Otthon. New Yorkban persze van egy csomó. De talán a sajtófőnökömnél van.

– Az újságoknak kellene. A fiú nyomtalanul eltűnt, kénytelenek vagyunk a nagyközönség segítségét kérni. Lehet, hogy elhagyta Cannes-t. Mostanra már jó messzire juthatott. Hét óra előnye van. Egy fénykép sokat segítene.

– Utánanézek, hátha tudok szerezni egyet – mondta Delaney. – Pénze is van. Közel hárommillió frankot vett ki a tárcámból.

Devereaux Delaneyra nézett.

– Nagyon jól tudom, hogy mit jelent ez önnek, de attól tartok, a következmények elkerülhetetlenek. Azt hiszem, a felesége elleni merényletről azonban nem szükséges a sajtót tájékoztatnom.

Delaney bólintott.

– Köszönöm, felügyelő úr. Ami azt illeti, erről az egészről én tehetek. Jobban oda kellett volna figyelnem a fiúra. Akkor most utánanézek, hátha elő tudok ásni magának egy fényképet.

Amikor Delaney elment, belépett Guidet.

– Figyelmeztettünk mindenkit, hogy fegyver van nála – mondta, miközben becsukta az ajtót. – Még mindig nincs nyoma.

– Floyd Delaney most mondta, hogy a fiú közel hárommillió frankot vitt magával, így nem valószínű, hogy pénzhiányban szenved – mondta Devereaux elcsigázottan. A papírvágó kést letette a mappára, majd hirtelen rámeredt a kés hegyére, amely egy firkára mutatott. A firka az a telefonszám volt, amelyet Jay adott meg a központosnak, amikor kihallgatáson volt az irodában. Devereaux emlékezett a rövid beszélgetésre. A fiú valakivel találkozót beszélt meg a mai napra.

Devereaux felélénkült.

– Tessék, tudja meg, hogy kié ez a telefonszám – mondta, miközben a számot fölírta egy darab papírra, és odaadta Guidet-nek –, igyekezzen.

Guidet egy kissé elképedve felemelte a telefonkagylót, és a központostól az Információt kérte. Néhány másodperc múlva letette a kagyló.

– A Le Boule d'Or száma – mondta.

– Az Jean Bereut kávéháza – mondta Devereaux elgondolkodva. – Vajon mit akarhat tőle a fiú? – Miközben törte a fejét, megdörgölte a tarkóját. – Hát persze! A lány… Bereut lánya. Biztosan vele beszélte meg azt a randevút ma délelőttre. Hívja fel a kávéházat, és kérdezze meg Bereut-től, hogy látta-e a fiút.

Guidet megadta a számot a központnak, majd hosszú várakozás után megrázta a fejét és letette a kagylót.

– Nem veszik fel.

Devereaux rámeredt.

– De hát ilyenkor valakinek kell ott lennie… – Majd hirtelen felpattant. – Azonnal oda kell mennünk! Hozzon húsz embert, legyenek felfegyverezve. Siessen!

Amint Guidet kiviharzott a szobából, belépett Floyd Delaney.

– Itt van egy fénykép… – kezdte.

– Azt hiszem, már nem lesz rá szükség – mondta Devereaux. – Valószínű, hogy tudom, hol van. Örülnék, ha velem jönne. Esetleg a segítségünkre lehet.

– Hát persze – mondta Delaney elsápadó arccal. – Ami tőlem telik, megteszem.

– Pár perc múlva indulunk – mondta Devereaux.

Együtt várakoztak.

Delaney le-fel járkált a szobában, Devereaux pedig az íróasztal sarkán ült. Aztán bejött Guidet.

– Készen vagyunk, felügyelő úr.

Devereaux felállt. Delaneyra nézett.

– Akkor mehetünk, uram – mondta.

II

Bizonytalan léptekkel, szemét Jay fehér, rémült arcára szegezve Ginette addig hátrált, míg el nem érte a bárpultot, és mivel tovább nem mehetett, ott maradt mozdulatlanul.

Az nem lehet, próbálta bizonygatni magának, hogy ez a fiú az a gyilkos, akit a rendőrség keres. Ez a fiú, akit olyan szenvedélyesen szeret, és akinek a karjai közt töltötte az éjszakát! Ez lehetetlen! Ennél rémesebbet még képzelni sem lehet! De ha nem ő a gyilkos, akkor miért néz rá úgy, ilyen furcsán csillogó szemmel, és miért rángatódzik az az izom az arcán, ajkai miért rándultak ebbe a rémült, üres mosolyba, és miért próbálja eltakarni a karján azt a három vöröslő karmolást?

Egyikük sem szólt. Csak álltak egymással szemben a félhomályos bárban, és fülükben ott zakatolt a kinti forgalom zaja.

Aztán hirtelen, egészen váratlanul megszólalt a telefon: fülsiketítő, idegesítő hangjától Jay vadul összerándult.

Ginette erőt vett magán, és legyűrte az ájulást, amely csaknem úrrá lett rajta.

– Felveszem – mondta remegő hangon.

A telefon a szoba túlsó felén volt, Jay pedig közte és a készülék között állt. Ginette dermedten látta, hogy a fiú meg se mozdul, hanem fenyegető arckifejezéssel figyeli.

A lány lassan elindult, és amennyire lehetett, megpróbálta kikerülni Jayt, aki közben úgy fordult meg a sarkán, hogy szemét egy pillanatra se kelljen levennie Ginette-ről.

Aztán amikor Ginette a telefon közelébe ért, a fiú halkan megszólalt: – Ne nyúlj hozzá, Ginette.

– Miért ne? – Azonnal megtorpant, mert megérezte a halk hangban megbúvó fenyegetést. – Lehet… lehet, hogy az apám.

– Hadd csörögjön – mondja Jay. – Nem szabad felvenned.

Ginette érezte, hogy szörnyű gyöngeség fogja el; mert most már biztosan tudta, hogy Jay az, akit a rendőrség keres.

– Ne nézz már ilyen rémülten, Ginette – mondta Jay. – Nem kell félned tőlem. Megmondtam neked az éjszaka, hogy mindig gyöngéd leszek hozzád, és ezt be is tartom.

A lány hirtelen leült egy székre az ebédlőasztal mellé.

A telefon egyfolytában csörgőn.

Vártak. Aztán végtelen hosszúnak tűnő idő múlva a telefon elhallgatott.

A helyiségre nehezedő csönd már szinte elviselhetetlen volt Ginette számára a fülsiketítő lárma után.

– El akarom mondani neked – szólalt meg Jay váratlanul, hadarva. – Az a maszlag, amit az újságban összefirkálnak rólam, arról, hogy őrült vagyok, szemenszedett hazugság. Nem vagyok őrült. És ezt te is nagyon jól tudod. Épp olyan normális vagyok, mint te. Nem akartam megölni azt a lányt. Véletlen baleset volt. Felkínálkozott nekem. Elzavartam. Az apám lakosztályában voltunk. Erre sikoltozni kezdett. El kellett hallgattatnom. Megragadtam a nyakát… de csak véletlen baleset volt. Hinned kell nekem.

Ginette kezébe temette az arcát, és egész testében reszketett.

– Kerr zsarolni próbált – folytatta Jay, és szavai egyre gyorsabban ömlöttek, szemében pedig egyre kétségbeesettebb kifejezés ült. – Ugye, figyelsz rám? Zsarolni próbált. Én meg azt mondtam neki, hogy elmegyek a rendőrségre. Erre megijedt. A zsarolók mind gyávák. Felakasztotta magát. Nevetséges dolog azt állítani, hogy én öltem meg. Ő maga oltotta ki azt a nyomorult életét. Annyit elismerek, azért tette, mert én megfenyegettem a rendőrséggel, de azt senki sem állíthatja, hogy én öltem meg.

Ginette kezét a fülére szorította. Ebből a feszült, bűntudattal teli hangból hiányzott az őszinteség. Tudta, a fiú hazudik.

– Kérlek, hagyd abba – könyörgött, és közben nem nézett Jayre. – Ugye, most elmész? Kérlek, nagyon kérlek, menj el!

Jay mereven a lányra nézett, és a keze ökölbe szorult.

– Menjek el? Hová mehetnék? Rád számítottam, arra, hogy segítesz nekem a szökésben. Te szeretsz engem,

Ginette. Magad mondtad az elmúlt éjjel. Ha két ember szereti egymást, akkor segítenek egymásnak. Nekem most segítségre van szükségem. Tőled függök. Ma éjjel elmegyünk innen. Együtt megyünk Párizsba.

Ginette kezdett magához térni az első rémületből, és rádöbbent, hogy mekkora veszélyben van. Ha Jay valóban elmebeteg, akkor nyugodtan rátámadhat, amennyiben nem színlel együttműködést. Lehet, hogy az újság túlzott? Talán nem is elmebeteg. A múlt éjjel egyáltalában nem látszott annak. És ő szerette ezt a fiút, most mégis biztos volt abban, hogy az imént, amikor azt mondta, hogy a lány halála véletlen baleset volt, hazudott. Üresen kongó hangja győzte meg erről.

Ránézett Jayre. A fiú mosolya, ez a félelmetes, üres mosoly megadta neki a választ. Normális ember biztosan nem mosolyog így.

– De én nem mehetek veled Párizsba – mondta, és megpróbált úrrá lenni hangjának remegésén. – Az apám…

– Dehogyisnem. Nekem rengeteg pénzem van. Majd gondoskodom az apádról, nem fog hiányt szenvedni semmiben. – Elindult Ginette fele – Ugye, segítesz nekem?

Ginette képtelen volt uralkodni magán, vad rémülettel felsikoltott: – Ne gyere közelebb!

Jay egyszerre megtorpant.

Hirtelen kegyetlen düh öntötte el. Hát nincs senki, aki legalább megpróbálná megérteni? Ez a lány azt mondta, hogy szereti. Az éjjel neki adta magát, most meg ott lapul, és úgy mered rá, mint egy veszélyes vadállatra. Tehát ő is azt hiszi róla, hogy őrült, úgy, ahogy Sophia.

– Mondtam már, hogy nem kell félned tőlem – mondta élesedő hangon –, de ha bután viselkedsz, és inkább

elhiszed az újságok hazugságait, akkor kénytelen leszek néhány óvintézkedést tenni…

Ginette még jobban összehúzta magát.

– Kérlek, ne érj hozzám – könyörgött. – Segítek neked, ha tudok, de kérlek, hogy ne közelíts.

Ekkor Jay fejében ismét suttogni kezdett az a titkos hang arról, hogy nagyobb biztonságban lenne, ha megölné. Ugyanazt a sürgető, kényszerítő hangot hallotta, mint amelyet akkor, amikor Lucille Balut figyelte a tengerparton, meg amikor Sophiával beszélgetett.

A hang most azt mondta: – Már nem bízhatsz benne. Azt hiszi, hogy őrült vagy. Soha nem menekülsz meg innen, ha életben hagyod. Miért habozol? Egy olyan lány, aki odaadja magát, aztán nem hisz neked, nem érdemli meg, hogy éljen. Öld meg gyorsan, aztán menj. Szépen lemész majd a kikötőbe, és elviszed a csónakját. Eszükbe se jut, hogy a csónakban keressenek. Mire vársz? Most! Gyorsan!

Habozott, próbált nem odafigyelni a hangra, és az elmúlt éjszakára gondolt, meg arra, hogy mit mondott a lánynak.

Ginette, nem szabad félned tőlem. Az én életemben te mindennél fontosabb vagy.

Azt gondolta: inkább fogjanak el, mintsem fájdalmat okozzak neki. Tőle kaptam életem legcsodásabb és legboldogabb élményét. Ezt nem szabad azzal viszonoznom, hogy megölöm.

Ám fejében a hang egyre hangosabb és egyre követelődzőbb lett.

– Nem látod, hogyan néz rád – mondta a hang. – Ezt nevezed te szerelemnek? Azt hiszi, hogy őrült vagy. Old már meg, te szentimentális hülye! Addig nem tudsz innen eltűnni, amíg ő él. Amint kiteszed innen a lábad, abban a

pillanatban riasztana mindenkit. Még a kikötőig sem jutnál el.

Jav egyszerre érezte, hogy kezdi magát megadni a sürgető hangnak, a keze hátranyúlt, és megfogta a 25-ös automata markolatát.

– Azt ne használd! – ordított rá a hang. – Nehogy lelődd! A pisztolylövésre nyomban itt teremne a rendőrség! Vágd fejbe. Ott egy üveg az asztalon. Azzal! Üsd már le!

Jay odament az asztalhoz, amely kicsit távolabb állt, mint az, amelyiknél Ginette ült.

Nem szabad, gondolta, amint ujjai megragadták az üveg nyakát. Ő mindennél fontosabb az életemben. Nem szabad bántanom.

– Most! – őrjöngött a hang. – Gyorsan! Ne vacakolj! Egy pillanat, és sikítani kezd, akkor pedig ki nem jutsz innen soha!

Felvette az üveget.

Ginette csak ült dermedten, és figyelte. Annyira félt, hogy még a kitörni készülő sikoltás is a torkára fagyott.

– Most! Most! Most! – sürgette a hang. – Gyorsan!

Jay azonban hatalmas erőfeszítés árán, amely arcára izzadságcseppeket sajtolt, visszatette az üveget az asztalra.

– Menekülj innen! Menj gyorsan! – Jay hangja fojtott volt. – Gyorsan! Menekülj!

A lány ösztönösen megértette, hogy Jay az ő kedvéért próbálja kétségbeesetten megőrizni elhomályosuló értelmét és leküzdeni azt az őrjítő kényszert, amely arra sarkallja, hogy megölje őt. A fiú arckifejezéséből látta a hatalmas belső harcot.

Ginette feltápászkodott, majd minden erejét összeszedve átrohant a helyiségen. Vakon rángatni kezdte az ajtó reteszét.

Jay érezte, hogy többé nem tud uralkodni magán. Ekkor a belső hang már üvöltve sértegette. Megfordult, és az üvegért nyúlt.

Abban a pillanatban, amikor kezébe fogta az üveget, Ginette-nek sikerült feltépnie az ajtót, és kitántorgott az utcára.

Térdre esett a járdán, az arcát a kezébe temette, és vadul sikoltozni kezdett.

A rendőrautók ebben a pillanatban értek oda.

Devereaux és Delaney ugrott ki elsőként a kocsiból.

Devereaux a sikoltozó lányhoz rohant, és felállította.

– Már nincs semmi baj! Semmi baj! – kiáltotta. – Hagyd abba a sikoltozást! Hol van?

Ginette a kávéház felé mutatott, majd elhomályosult a szeme, és a felügyelő karjába hanyatlott.

– Tessék, vegye át! – mondta Devereaux, és az eszméletlen lányt átadta a legközelebb álló csendőrnek. Elindult a kávéház bejárata felé, közben a kocsikból kiözönlő rendőrök hátrább terelték a gyülekező tömeget.

Floyd Delaney megfogta a felügyelő karját.

– Várjon! – mondta. – Én megyek be. Ha magát meglátja, lehet, hogy használni fogja a pisztolyt.

– Jobb, ha nem megy be – mondta Devereaux nyugtalanul. – Veszélyes. Inkább bízza ránk.

– Csak nem gondolja, hogy megijedek a saját fiamtól? – kérdezte Delaney. – Tudok vele bánni. Engedjen!

Bement a kávéházba, az ajtónál megállt, és körülnézett a félhomályban.

– Jay! Hol vagy?

Egy hangot sem hallott, csupán a háta mögött a tömeg moraját. Habozás nélkül elindult befelé, a bárba.

– Jay! Gyere elő, fiam. Azért jöttem, hogy hazavigyelek – mondta csöndesen. – Nincs mitől tartanod. Mi ketten rendbe hozzuk a dolgot.

Amint kimondta, rögtön rájött, hogy a szavainak nincs semmi értelme. Most már túl késő, hogy segítsen a fiún.

A 25-ös automata éles dörrenésétől rezzent össze hirtelen. A hang a konyhába vezető, félig nyitott ajtó mögül jött.

A pisztoly dörrenését egy zuhanó test puffanása követte, majd egy ziháló, elfúló sóhaj.

Delaney arca összerándult, és elfordította a fejét.

A félig nyitott ajtóban vékonyka füstfoszlány úszott a mozdulatlan levegőben. Néhány másodpercig ott lebegett, majd szétfoszlott, mint egy távozó szellem.

Devereaux besietett a bárba.

Delaneyra nézett, aki a kezét az arcára szorította, majd a konyhaajtóhoz ment, és szélesre tárta.

VÉGE